

**NHỮNG
BÀI GIẢNG
BẤT HỦ**

của Cha thánh
Gioan Maria Vianney

Tập 1

Phaolô Vũ Đức Thành chuyển ngữ

Tủ Sách Công Giáo

NHỮNG BÀI GIẢNG BẤT HỦ

Của Cha Thánh Gioan Maria Vianney

(Cuốn 1)

Nguyên tác: The Little Catechism of curé of Ars

Phaolô Vũ Đức Thành chuyển ngữ

MỤC LỤC

[NHỮNG BÀI GIẢNG BẤT HỦ](#) 1

[Tiểu Sử Thánh Gioan Maria Vianney](#) 2

[Kiêu Ngạo \(1\)](#) 3

[Kiêu Ngạo \(2\)](#) 4

[Tham Lam](#) 5

[Dâm Dục](#) 6

[Mê Dâm Dục](#) 7

[Giận Dữ](#) 7

[Mê Ăn Uống](#) 8

[Ghen Tị](#) 9

[Lười Biếng](#) 10

[Tội Lỗi \(1\)](#) 11

[Tội Lỗi \(2\)](#) 14

[Sự Chết](#) 15

[Phán Xét](#) 16

[Thiên Đàng](#) 17

[Cám Đồ](#) 19

[Đau Khổ](#) 20

[Ơn Chúa](#) 23

Ơn Cứu Rỗi (1)	24
Ơn Cứu Rỗi (2)	26
Đức Khiết Tinh	27
Linh Mục	29
Bí Tích Thánh Thể	31
Bí Tích Hòa Giải	32
Thánh Lễ	33
Năng Rước Chúa	34
Cầu Nguyện (1)	36
Cầu Nguyện (2)	37
Lời Chúa	38
Đức Cậy	40
Các Nhân Đức Nhân Bản	41
Chúa Thánh Thần	43
Yêu Chúa (1)	45
Yêu Chúa (2)	46
Sự Hiện Diện Của Chúa	49
Thánh Hoá Ngày Chúa Nhật	50
Đức Trinh Nữ Maria	51

Tiểu Sử Thánh Gioan Maria Vianney

Cha thánh Vianney sinh năm 1786, tại Dardilly gần Lyon nước Pháp. Lớn lên trong một gia đình nông dân nghèo nhưng đạo đức, thụ phong linh mục năm 30 tuổi. Sau một thời gian học hành rất khó khăn, cha được coi là một học sinh kém, nhất là học tiếng Latin. Được bài sai đến xứ đạo Ars, một ngôi làng bé nhỏ gần Lyon, một xứ đạo khô khan nguội lạnh.

Cha bắt đầu một việc thăm viếng mọi người trong xứ, đặc biệt là những người đau yếu và nghèo nàn. Cha sống liên lý trong cầu nguyện, hy sinh, đền tội cho các giáo dân trong xứ đạo của mình. Cha được Chúa ban cho các đặc ân như thấu suốt các linh hồn, nói tiên tri, biết rõ các bí mật, làm nhiều phép lạ. Nhưng cha cũng chịu nhiều đau khổ do Ma quỷ quấy phá, đặc biệt trong những đêm cha ngủ. Mỗi ngày cha ăn uống độ 15 phút, ngủ hai hay ba tiếng, thức ăn thường xuyên của cha là khoai luộc, bánh mì và nước lạnh.

Hàng ngàn người ngày ngày tập nập kéo đến xứ Ars hẻo lánh, để được nghe cha Thánh Vianney giảng dạy, kể cả các giảng sư nổi tiếng, và nhất là để được xưng tội với ngài, bởi vì cha nổi tiếng về việc hướng dẫn các tội nhân. Sau hơn bốn mươi năm làm cha sở xứ Ars, cha được Chúa gọi về ngày 4 tháng 8 năm 1859.

Cha Thánh Vianney đã được xem là một vị Thánh ngay lúc còn sống, cha được Đức Thánh Cha Pio XI tôn phong lên bậc hiển thánh năm 1925, và được đặt làm bổn mạng các cha xứ nước Pháp. Lễ kính của cha là ngày 4 tháng 8 mỗi năm.

Kiêu Ngạo (1)

Kiêu ngạo là một tội rất nặng nề và ghê tởm, tội đã đuổi các thần phản loạn ra khỏi Thiên Đàng và bị ném vào Hỏa Ngục. Tội này đã có ngay từ thuở tạo thiên lập địa.

Thánh Gioan Maria Vianney

Chúng ta phạm tội kiêu ngạo qua nhiều cách thức khác nhau: qua cách ăn mặc, lời nói, cử chỉ, điệu bộ, thậm chí cả tướng đi nữa. Một số người bước đi ngạo nghễ và dường như muốn nói với mọi người: “*Này! Hãy nhìn xem tôi cao ráo, oai phong biết bao, và tướng đi của tôi rất đẹp!*” Một số khác khi làm được việc gì tốt, họ chẳng bao giờ mệt mỏi **nói về mình**; và nếu bị sai lỗi điều gì thì lấy làm đau khổ buồn phiền vì nghĩ rằng người ta sẽ nghĩ xấu về mình. Nhiều người kiêu ngạo cảm thấy buồn và hối tiếc vì đã quen hay tiếp xúc với người nghèo. Nếu gặp gỡ ai thường xuyên; họ luôn tìm cách làm thân với những người giàu có danh tiếng. Nếu có cơ hội được những người có chức quyền chú ý, họ khoe khoang khoáng lác luôn mồm. Có người kiêu ngạo qua lời nói. Nếu phải đi gặp những người giàu có, họ soạn sẵn những gì phải nói, và nếu bị lỡ một lời nào đó, họ rất là bực bội khó chịu vì sợ người khác chê cười. Còn người khiêm nhường thì không như vậy, cho dù họ bị cười nhạo hay quý trọng, khen ngợi hay chỉ trích, kính trọng hay coi thường, chú ý hay quên lãng, họ vẫn luôn bình thản.

Cũng có người làm việc bố thí hay **đóng góp để được chú ý và nổi tiếng**. Chúng ta không được làm như vậy! Những người tham danh này không những mất hết công nghiệp trước mặt Chúa về những việc lành họ đã làm, mà còn mang tội nữa. Người ta còn kiêu ngạo trong việc làm, lúc nào cũng muốn việc làm của mình được người khác biết đến. Nếu người ta biết đến ưu điểm của mình thì mình khoái chí, trái lại nếu người ta biết những khuyết điểm của mình thì đau khổ tức tối, tỏ ra bực bội khó chịu vô cùng.

Các thánh không làm như vậy, các ngài khó chịu khi người khác biết ưu điểm của mình, và hài lòng khi người khác biết những thiếu sót của mình. Người kiêu ngạo nghĩ rằng mọi việc mình làm đều hoàn hảo; họ muốn ra vẻ ta đây hay bắt nạt đồng nghiệp; **lúc nào cũng cho ý mình là đúng**, là hay nhất. Chúng ta không được làm như vậy! Một người khiêm nhường và có giáo dục

tốt nếu được hỏi ý kiến, chỉ nói một lần rồi để người khác nói. Cho dù ý kiến của mình đúng hay sai, họ cũng không nói gì thêm.

Khi thánh Aloysius Gonzaga còn là học sinh, ngài không bao giờ chữa mình khi bị người khác chỉ trích nhục mạ; ngài nói những gì ngài nghĩ, không bần khoản đến những gì người khác nghĩ về mình; nếu sai thì nhận mình sai; nếu đúng ngài tự nghĩ: “*Chắc chắn lần khác tôi sẽ sai!*” Các thánh hoàn toàn chết đi cho chính mình đến nỗi hầu như chẳng vui thích khi người khác đồng ý với mình nữa.

Người thế gian nói: “*Các thánh là những người khờ dại ngu ngốc!*” Đúng vậy, các ngài ngu dốt về chuyện thế gian; nhưng chuyện của Thiên Chúa thì các ngài rất khôn ngoan sáng suốt. Chắc chắn các ngài chẳng hiểu gì về chuyện thế gian, bởi vì các ngài nghĩ rằng những chuyện đó quá tầm thường đến nỗi chẳng đáng quan tâm.

Kiêu Ngạo (2)

Suy gẫm cho kỹ mình là ai, chúng ta rất dễ dàng khiêm tốn, và con quỷ kiêu ngạo sẽ không còn chỗ đứng trong lòng chúng ta nữa.

Thánh Gioan Maria Vianney

Kiêu ngạo là một quan điểm không đúng, một tư tưởng sai về mình.

Người kiêu ngạo **luôn ra vẻ khiêm nhường** để người khác khen mình nhiều hơn. Càng ra vẻ hạ mình bao nhiêu, họ càng đi tìm sự tâng bốc cái tôi đáng ghét của mình bấy nhiêu. Người kiêu ngạo **hay nói về những gì mình đã làm và đang làm**; họ sống bằng lời ca tụng của người khác, và ra sức tìm mọi cách để được khen nhiều hơn, vì họ không bao giờ cảm thấy đủ cả. Nếu các con làm chút gì phật lòng người kiêu ngạo, họ liền giận dữ kết tội các con là ngu dốt hay bất công với họ. Thật ra, chúng ta chỉ là con số không trong mắt Chúa. Chẳng phải rõ ràng và hiển nhiên chúng ta là hư vô, không thể làm được gì và rất khốn khổ đó sao? Chúng ta có thể sống thánh thiện, chẳng bao giờ phạm tội không?

Suy gẫm cho kỹ mình là ai, chúng ta rất dễ dàng khiêm tốn, và con quỷ kiêu ngạo sẽ không còn chỗ đứng trong lòng chúng ta nữa. Hãy nhìn xem, cuộc đời chúng ta qua đi giống như cây cỏ – giờ thì mọc xum xuê, mai thì ủ rũ héo tàn; hay giống như những vỏ bắp, lúc mới hái thì tươi được một chút, rồi bị mặt trời làm khô héo ngay. Thật vậy, hiện giờ chúng ta đang còn sung sức, khỏe mạnh; nhưng có ngày thần chết sẽ đến bắt chúng ta về, giống như chúng ta đi thu hoạch hoa trái. Tất cả những gì hiện giờ có vẻ mạnh mẽ, rực rỡ, xinh đẹp, cũng chỉ là tạm bợ chóng qua. Vinh quang của thế gian này, tuổi trẻ, vinh dự, giàu sang, danh vọng, tất cả sẽ qua đi nhanh chóng, nhanh như thể đóa hoa sớm nở chiều tàn. Hãy nhớ rằng một ngày nào đó chúng ta sẽ trở về cát bụi, sẽ bị quăng vào lửa như đồng cỏ khô nếu chúng ta không biết kính sợ Thiên Chúa.

Người tín hữu tốt lành biết rõ điều này, do đó họ không nghĩ đến thân xác nay còn mai mất; họ coi thường mọi việc ở đời này; họ chỉ nghĩ về linh hồn và làm thế nào để kết hợp với Thiên Chúa. Làm sao chúng ta có thể kiêu ngạo khi ngắm nhìn **gương mẫu khiêm nhường của Chúa Giêsu** để lại cho

chúng ta mỗi ngày? Chúa Giêsu đã xuống thế mặc lấy xác phàm, sinh ra và sống cuộc đời nghèo khó, chết treo giữa hai tên trộm cướp. Người đã thiết lập Bí tích để trao ban Mình Máu Người cho chúng ta, và trong Bí tích này Người đã hạ mình thăm sâu. Người vẫn tiếp tục ẩn mình trong Nhà Tạm, bị cô đơn, hiểu lầm bởi những kẻ vô ơn bạc nghĩa, và Người vẫn tiếp tục yêu thương và phục vụ chúng ta trong Bí tích này.

Gương khiêm nhường của Chúa Giêsu để lại cho chúng ta thật cao cả biết bao! Hãy nhìn ngắm Người trên thánh giá do chính tội lỗi chúng ta đã đóng đinh Người; hãy nhìn ngắm Người đang mời gọi: *“Hãy đến với Ta, và hãy học nơi Ta. Vì Ta hiền lành và khiêm nhường trong lòng!”* Các thánh hiểu rõ lời mời gọi này. Vì vậy, các ngài luôn **yêu thích sự nhục nhã và đau khổ**. Theo gương các thánh, chúng ta đừng sợ hãi sống khiêm hạ và chịu sỉ nhục. Thánh Gioan Thiên Chúa lúc mới trở lại đã giả điên chạy trên đường phố, và nhiều người chạy theo ngài để ném đá; trên mình ngài lúc nào cũng có những vết máu và bùn dơ. Ngài im lặng như một người điên; ngài đã lợi dụng phương thuốc khắc nghiệt nhất này để chữa lành tính tự phụ của mình; và ngài đã đón nhận tất cả trong tinh thần sám hối ăn năn để đền tội lỗi trong quá khứ. Thiên Chúa nhân từ không đòi hỏi chúng ta những điều vĩ đại to lớn. Người muốn chúng ta sống hiền lành và khiêm nhường; như thế chúng ta sẽ luôn làm đẹp lòng Người, chúng ta sẽ giống như trẻ thơ, và Người sẽ ban muôn ơn lành để chúng ta đến với Người, và cùng vui hưởng hạnh phúc với các thánh.

Tham Lam

Sống trong giàu sang họ vẫn không thấy được thỏa mãn, giống như một người ở giữa sông nhưng bị chết khát; nằm trên đồng gạo nhưng bị chết đói.

Thánh Gioan Maria Vianney

Tham lam là sự yêu thích quá mức những của cải vật chất thế gian.

Tham lam là sự say mê sai quấy và tai hại khiến chúng ta quên mất Thiên Chúa, cầu nguyện, các Bí tích, mà chỉ nghĩ đến những thứ như vàng bạc, nhà cửa, đất đai... Người tham lam giống như con heo đi tìm thức ăn trong đồng bùn lầy dơ dáy mà không biết chúng từ đâu ra. Nghiêng chiều về thế gian, người tham lam không còn mơ ước những của cải thiêng liêng. Hạnh phúc của họ không còn là Thiên Đàng nữa. Người tham lam không làm điều gì tốt lành cho đến lúc chết. Họ **say sưa tích góp của cải**, lúc nào cũng lo lắng về nó, nếu bị mất mát một chút xíu, họ tiếc rẻ ngày đêm. Sống trong giàu sang họ vẫn không thấy được thỏa mãn, giống như một người ở giữa sông nhưng bị chết khát; nằm trên đồng gạo nhưng bị chết đói. Người tham lam có mọi sự nhưng không dám tiêu xài; vàng là vật thánh của họ, họ sùng bái nó như là chúa của mình.

Ngày nay có nhiều người thờ ngẫu tượng, có nhiều người **lo nghĩ về của cải** hơn là lo tôn thờ và phụng sự Thiên Chúa. Họ ăn cắp, lừa đảo, kiện tụng lẫn nhau, thậm chí coi thường thánh luật của Chúa. Người tham lam làm việc cả ngày Chúa Nhật và ngày lễ trọng, không có gì có thể làm thỏa mãn được đôi tay tham lam của họ. Người tín hữu tốt lành không nghĩ đến thân xác nay còn mai mất, nhưng chỉ quan tâm đến linh hồn bất tử của mình. Đang khi còn sống trên thế gian, họ luôn gắn bó với linh hồn mình. Họ siêng năng trong những công việc tông đồ của Giáo Hội, tha thiết cầu nguyện, thánh hóa ngày Chúa Nhật, tham dự Thánh lễ sốt sắng. Cuộc đời họ thật hạnh phúc biết bao! Thời gian: ngày, tháng, năm dài cũng không bao giờ ảnh hưởng đến họ; vì họ luôn hướng về nơi vĩnh cửu.

Chúng ta thờ ơ với phần rỗi và bo bo giữ lấy của cải chóng qua biết bao! Có ai nói rằng mình sẽ sống mãi không? Chúng ta giống như những người lo thu

góp dự trữ lương thực cho cả mùa đông; sau đó cái gì sẽ còn lại? Chẳng còn gì cả! Cũng vậy, cái gì còn lại cho người tham lam có nhiều của cải khi cái chết đến bất thành linh, nếu không phải là vài tấm ván hòm che phủ và sự thất vọng vì không thể mang theo mình tất cả vàng bạc châu báu. Người tham lam thường **chết trong thất vọng** và phải tính sổ với ma quỷ về sự tham lam vô độ của mình. Những người tham lam keo kiệt thường bị phạt ngay ở đời này. Dưới đây là một câu chuyện minh chứng.

Thánh Hilarion một hôm cùng đi với các môn đệ đến thăm các cộng đoàn. Ngài đi ngang qua một vườn nho, ở đó có một tu sĩ keo kiệt ra lệnh cho những người giữ vườn ném đá và đất vào những ai đi ngang qua đó, để không có ai đụng đến những chùm nho của ông. Lòng keo kiệt này đã bị trừng phạt đích đáng, năm đó vị tu sĩ keo kiệt này thu hoạch ít hơn thường lệ, và khi ép nho ra rượu trở thành giấm chua. Ngược lại, có một vị tu sĩ khác tên là Sabbas đến năn nỉ thánh nhân và các môn đệ ghé vào vườn nho của mình để nghỉ ngơi và giải khát. Thánh Hilarion đã chúc lành cho vườn nho của vị tu sĩ tốt lành này và cho các tu sĩ của ngài đến đó, tất cả đều được nghỉ ngơi và ăn uống no nê. Hai mươi ngày sau, người ta thu được ba trăm thùng rượu thay vì bình thường như mọi năm chỉ có mười thùng. Chúng ta hãy noi gương vị tu sĩ Sabbas này sống vô vị lợi để được Thiên Chúa chúc lành cả đời này lẫn đời sau.

Dâm Dục

Thiên Chúa đã chịu đội mào đầy gai nhọn để đền tạ cho tội kiêu ngạo; nhưng để đền tạ cho tội dâm dục, Người đã chịu đánh đòn rất tàn nhẫn để ứng nghiệm lời tiên tri David nói rằng: “Sau khi bị đánh đòn, chúng sẽ đếm được hết các xương của Ta.”

Thánh Gioan Maria Vianney

Phải chi chúng ta hiểu được sự ghê tởm và kinh khủng của tội này. Tội mà chính ma quỷ xúi giục người ta phạm còn chúng thì không. Chúng ta phải ý thức rõ ràng người Kitô hữu là ai? Là người được dựng nên theo hình ảnh Thiên Chúa, được cứu chuộc bằng giá máu Chúa Giêsu! Các tín hữu là con cái, là anh em, là người thừa kế của Thiên Chúa! Thân thể người Kitô hữu là đền thánh của Chúa Thánh Thần, vậy mà để cho tội dâm dục ô ướ. Chúng ta được dựng nên để hưởng hạnh phúc Thiên Đàng, nhưng nếu bất hạnh phạm tội này chúng ta sẽ trở thành sào huyệt, thành hang cư ngụ của ma quỷ. Thiên Chúa đã phán: *“Không một người dâm dục nào có thể vào được nước Trời!”* Làm sao một linh hồn chìm mình trong sự dâm ô lại có thể đứng trước mặt Thiên Chúa là Đấng vô cùng trong sạch và cực Thánh?

Chúng ta cũng giống như những tấm gương nhỏ, mà chính Thiên Chúa nhìn ngắm mình trong đó. Làm sao chúng ta mong muốn Thiên Chúa nhận ra chân dung mình trong một linh hồn dơ bẩn được? Có những linh hồn chết thối nát trong sự ô ướ mà **chẳng có chút nhận thức nào về nó cả**. Họ chẳng có khả năng để thoát ra khỏi sự thối nát đó. Mọi thứ đều dẫn họ đến ma quỷ, trong mắt họ tất cả mọi sự đều xấu xa, thậm chí những gì được xem là thánh thiện nhất; trong mắt họ luôn có những sự ghê tởm, tục tĩu, cũng giống như những con vật dơ dáy có thói quen sống trong dơ bẩn mà vẫn thấy hạnh phúc, lăn mình trong đồng bùn dơ mà ngủ; họ thật sự là những người đáng ghê tởm trước mặt Chúa và các Thiên Thần. Thiên Chúa đã chịu đội mào đầy gai nhọn để đền tạ cho tội kiêu ngạo; nhưng để đền tạ cho tội dâm dục, Người đã chịu đánh đòn rất tàn nhẫn để ứng nghiệm lời tiên tri David nói rằng: *“Sau khi bị đánh đòn, chúng sẽ đếm được hết các xương của Ta.”*

Nếu không có những tâm hồn trong sạch ở khắp nơi đền tạ ngăn cản, làm nguôi sự công thẳng của Thiên Chúa, thì chúng ta sẽ bị án phạt nặng nề đến

chùng nào? Cho đến ngày nay, tội dâm dục tràn lan trên khắp thế giới, chỉ nghĩ đến bấy nhiêu cũng đủ cho người ta run sợ rồi. Có người nói rằng Hỏa ngục phun sự dơ dáy lên địa cầu, giống như những ống dẫn phun ra đầy khói đen vậy. Ma quỷ tìm mọi cách để làm ô uế linh hồn người ta, bởi vì chúng biết rằng linh hồn là tất cả. Thân xác chỉ là một khối thịt thối nát; cứ đi vào nghĩa trang mà xem thân xác mà chúng ta hay cung chiều bây giờ thế nào? Như tôi thường nói, không gì xấu xa ghê tởm cho bằng linh hồn dâm dục. Thật vô ích khi nói với họ về sự trong sạch và nhân đức; bởi lòng trí họ đầy ắp sự ngạo mạn và kiêu căng. Sự sống đời đời, sự chết, phán xét, Thiên Đàng, Hỏa Ngục, tất cả đều **không làm cho họ run sợ hay thay đổi**. Làm sao chúng ta mong chờ một người suốt đời sống trong đam mê này, đến lúc chết xưng tội rước lễ cho nên được? Vì họ cố tình giấu giếm những tội xấu hổ này, hơn nữa có thể đã nhiều lần phạm sự thánh. Liệu miệng lưỡi họ đã câm nín bấy lâu nay chịu mở ra để xưng tội trong giờ sau hết không?

Chỉ cần nhìn một người, chúng ta biết người đó sống trong sạch hay không. Cặp mắt của người có tâm hồn trong sạch có dáng vẻ vô tư và khiêm tốn khiến người ta nghĩ đến Thiên Chúa. Ngược lại có nhiều người, cặp mắt họ luôn cháy bùng ngọn lửa đam mê dục vọng... Ma quỷ luôn ở trong mắt họ, khiến họ nghiêng về điều xấu xa tội lỗi. Những người đánh mất sự trong trắng của mình cũng giống như một mảnh vải bị dính dầu nhớt; cho dù có giặt sấy bao nhiêu, vết dầu đó vẫn còn nguyên vẹn: chỉ có phép lạ mới tẩy sạch được linh hồn dâm dục mà thôi.

Mê Dâm Dục

Sự chết, phán xét, Thiên Đàng, Hỏa Ngục, không làm cho họ sợ hãi tí nào, không có gì lay chuyển họ được. Trong các tội lỗi, tội mê dâm dục là khó diệt trừ nhất.

Thánh Gioan Maria Vianney

Mê dâm dục là sự yêu thích các thú vui nhục dục trái ngược với đức trong sạch. Không có tội nào **làm suy nhược và phá hủy linh hồn** nhanh chóng cho bằng tội đáng xấu hổ này; nó lôi kéo chúng ta ra khỏi bàn tay Thiên Chúa, và ném chúng ta như ném một cục đá vào trong hồ sâu bùn lầy hôi thối. Một khi đã chìm trong đồng bùn như đó, chúng ta không thể nào thoát ra được. Trong đồng bùn đó, chúng ta đào cho mình một cái lỗ; càng nhúc nhích, chúng ta càng làm cho cái lỗ ra to thêm, rồi từ từ chìm xuống. Rồi chúng ta đánh mất đức tin của mình, chúng ta cười nhạo tôn giáo, không còn mơ ước Thiên Đàng, không còn sợ hãi Hỏa Ngục nữa. Thật bất hạnh biết bao cho những linh hồn sống trong đam mê tội lỗi này! Linh hồn họ đẹp đẽ đến nỗi kéo được sự chú ý của Thiên Chúa để mắt nhìn, như khi người ta nghiêng mình trên một đóa hoa hồng thơm ngát, nhưng nay đã trở nên như một xác chết lâu ngày, mùi hôi thối độc hại của nó bay thấu tận trời cao.

Chúa Giêsu Kitô đã kiên nhẫn chịu đựng sống giữa các Tông Đồ, là những người đầy kiêu căng và tham vọng, thậm chí một người đã phản bội; nhưng Người không dính một chút bợn nhơ của họ; Người ghê tởm tất cả mọi tính hư nết xấu. Thiên Chúa phán: *"Thần Khí của Ta không ở trong người, nếu người chỉ là xác thịt và thói nát."* Thiên Chúa lia bỏ tất cả những người tâm địa độc ác và dâm ô. Chúng để mình chìm đắm trong bùn nhơ như con heo hèn hạ, nhưng lại không ngửi thấy mùi hôi thối bốc lên. Người trơ trẽn như vậy thật đáng ghê tởm trước mặt mọi người, nhưng họ không ý thức được điều đó. Thiên Chúa đã ghi dấu ô nhục trên trán của họ, nhưng họ không cảm thấy xấu hổ; họ có cái mặt bằng đồng và một trái tim bằng đá; thật là vô ích khi nói với họ về danh dự đạo đức, vì lòng trí của họ đầy tự mãn và kiêu căng.

Các chân lý như: sự chết, phán xét, Thiên Đàng, Hỏa Ngục, không làm cho họ sợ hãi tí nào, không có gì lay chuyển họ được. Trong các tội lỗi, tội mê

dâm dục là **khó diệt trừ nhất**. Những tội khác trói chúng ta bằng xích sắt, nhưng tội mê dâm dục trói chúng ta bằng xích da bò, loại da không bao giờ rách hay đứt; tội mê dâm dục là lò lửa làm ô ố cả những người lớn tuổi cao niên. Hãy xem hai ông già bị ôi bị cám dỗ về sự trong sạch đem lòng thèm muốn bà Susanna; họ đã giữ cơn sốt thời trai trẻ đến lúc già yếu. Khi thân xác kiệt sức vì truy lạc, khi họ không còn thỏa mãn được những đam mê, thì họ thay thế bằng những ước muốn và ý tưởng dâm ô.

Gần đến giờ chết, họ vẫn còn nói về **đam mê cho đến hơi thở cuối cùng**; họ chết như lúc họ sống – cứng lòng; sự đền tội nào có thể bù đắp cho tội mê dâm dục này? Sự hy sinh nào có thể lay động họ ở giờ phút cuối cùng, những người suốt đời chỉ nghĩ đến những thú vui nhục dục? Liệu người ta có thể nào mong đợi một lần xưng tội đàng hoàng, một lần rước lễ sốt sáng từ những người, mà lúc trai trẻ có lẽ đã cố tình giấu giếm những tội lỗi ghê tởm và xấu hổ này, đã nhiều lần phạm thánh không? Liệu miệng lưỡi họ đã khép kín lâu nay, chịu mở ra ở giờ phút cuối cùng không? Không có điều đó đâu; Thiên Chúa đã bỏ rơi họ; nhiều lớp chì đè nặng trên người họ; và họ cứ đổ thêm vào. Nhưng hãy coi chừng, đó có thể là lần cuối cùng của đời họ.

Giận Dữ

Người giận dữ cũng giống như con rối, họ không biết mình nói gì làm gì, bởi vì ma quỷ đã khống chế họ hoàn toàn.

Thánh Gioan Maria Vianney

Giận dữ là một cảm xúc của linh hồn khiến chúng ta bất nhẫn vì những gì gây thương tổn hay làm phật lòng chúng ta.

Cảm xúc này đến từ ma quỷ: điều đó cho biết rằng chúng ta **đang ở trong tay ma quỷ**; nó là chủ nhân của linh hồn chúng ta; nó nắm giữ tất cả những dây cương, điều khiển chúng ta nhảy múa làm trò tiêu khiển cho nó. Người giận dữ cũng giống như con rối, họ không biết mình nói gì làm gì, bởi vì ma quỷ đã khống chế họ hoàn toàn. Họ nhảy qua phải, qua trái, tóc thì dựng đứng như lông nhím, mắt thì lòi ra giống con bò cạp hay con sư tử dữ tợn.

Tại sao chúng ta lại cho phép mình ở trong một tình trạng khôn khổ như thế? Điều đó đáng tội nghiệp không? Thật đáng tội nghiệp thay! Bởi vì chúng ta không yêu mến Thiên Chúa. Lòng trí chúng ta thuộc về thằng **quỷ kiêu ngạo**, lúc nào cũng giận dữ vì nghĩ mình bị coi thường; lòng trí chúng ta thuộc về thằng **quỷ tham lam**, lúc nào cũng gắt gỏng vì bị mất mát điều gì; lòng trí chúng ta thuộc về thằng **quỷ trụy lạc**, lúc nào cũng căm phẫn vì bị người khác cản trở con đường bất chính của mình.

Không lẽ chúng ta bất hạnh để mình trở **thành trò chơi cho ma quỷ sao**? Chúng làm mọi cách để khiến chúng ta trở nên trò vui cho chúng; chúng bày ra cho chúng ta những chuyện như: nói xấu, vu khống, căm giận, trả thù; chúng còn lèo lái chúng ta đến chỗ giết chết những anh chị em xung quanh nữa. Các con hãy xem câu chuyện Cain giết chết em trai mình là Abel vì quá ghen tị; vua Saul muốn hãm hại David; Theodosius gây ra cuộc thảm sát dân chúng trong thành Thessalonica chỉ vì muốn trả thù cho sự sỉ nhục cá nhân. Nếu chúng ta không giết chết người khác thì cũng giận dữ với họ, chúng ta không tiếc lời chửi rủa thậm tệ, chúng ta muốn ma quỷ đến bắt họ, hay chỉ mong sao cho họ chết phứt đi cho rồi. Khi giận dữ, chúng ta nói những lời lẽ xúc phạm đến Thánh Danh Chúa, chúng ta lên án Đấng Tạo Hóa. Quả thật chúng ta hung dữ và bất hạnh biết bao!

Điều đáng trách hơn nữa là khi chúng ta bị lôi kéo đến những tội ác này chỉ vì những chuyện nhỏ mọn, chỉ vì một lời nói vu vơ, hay chỉ vì một chút bất công! Đức tin của chúng ta ở đâu? Lý trí của chúng ta ở đâu? Chúng ta thường chửi mình rằng vì nóng giận nên tôi mới chửi thề; nhưng **tội này không thể nào bào chữa cho tội khác**. Thiên Chúa công bằng lên án sự giận dữ và những hậu quả khác do tội đó gây ra. Chúng ta đã làm buồn lòng Thiên Thần bản mệnh biết bao! Người luôn ở bên cạnh để soi sáng cho chúng ta những ý nghĩ tốt lành, và người cũng đau lòng chứng kiến chúng ta phạm tội. Nếu chúng ta sống theo gương lành của thánh Remihus chúng ta sẽ không bao giờ giận dữ. Một lần nọ, cha tu viện trưởng coi sóc những vị ẩn sĩ sống trong sa mạc hỏi thánh nhân làm cách nào để luôn giữ mình trong trạng thái bình thản, ngài trả lời: *“Con thường nghĩ về Thiên Thần bản mệnh luôn ở bên cạnh, người hằng giúp đỡ con mọi nhu cầu cần thiết, dạy con biết những gì phải làm, phải nói, và ngài ghi lại mỗi hành động của con, tâm tình và cách thức mà con làm việc thế nào.”*

Hoặc chúng ta sống theo gương lành của Vua Philip II nước Tây Ban Nha, một đêm nọ ngồi mấy tiếng để viết một bức thư dài cho Đức Thánh Cha, viết xong nhà vua trao bức thư cho người cận vệ đóng dấu và niêm phong. Đang lim dim buồn ngủ, thay vì đóng dấu, anh ta lại làm đổ mực lên bức thư. Trong lúc anh ta lo lắng và hối hận, nhà vua biết chuyện xảy ra đã đến gặp anh và nói một cách bình tĩnh rằng: *“Không có gì nghiêm trọng đâu, chỉ cần viết lại lá thư khác là được rồi!”* rồi vua Philip thức hết đêm đó để viết lại bức thư khác mà chẳng một chút khó chịu nào với người lính cận vệ của mình.

Mê Ăn Uống

Thói xấu này... hạ thấp chúng ta xuống hơn cả súc vật. Loài vật không giờ ăn uống nhiều hơn nhu cầu: chúng ăn vừa no; uống vừa đủ.

Thánh Gioan Maria Vianney

Mê ăn uống là sự yêu thích **quá mức** về ăn uống. Mê ăn là khi chúng ta ăn phung phí thừa thãi, hay ăn cố ăn ráng mặc dù đã thấy mình no đủ; mê uống là khi chúng ta uống (những chất có men như rượu, bia...) quá lượng đến độ mất cả cảm giác và lý trí. Thói xấu này thật đáng xấu hổ vì nó khiến chúng ta ra thoái hóa và sa đọa! Nó hạ thấp chúng ta xuống hơn cả súc vật. Loài vật không giờ ăn uống nhiều hơn nhu cầu: chúng ăn vừa no; uống vừa đủ. Còn chúng ta, khi muốn thỏa mãn đam mê, khi thân xác không thể chứa đựng thêm nữa, chúng ta vẫn bị mê hoặc bởi những cao lương mỹ vị; cứ ăn thật no, uống thật say! Khi say rồi, đôi chân lão đảo, chúng ta té nhào, lăn mình xuống vũng bùn dơ dáy, làm trò cười cho mọi người kể cả trẻ em.

Nếu giờ chết đến bất ngờ với chúng ta trong tình trạng như vậy, chúng ta sẽ không còn thời gian để mà hồi tâm sám hối nữa; nếu đến gặp Thiên Chúa trong tình trạng đó thì thật là khôn nạn! Linh hồn chúng ta sẽ bàng hoàng sợ hãi khi nhìn thấy những linh hồn trong Hỏa Ngục. Đừng để mình đam mê rượu chè vì chúng sẽ **hủy hoại sức khỏe**, thậm chí sẽ **đánh mất linh hồn** chúng ta. Sự vô độ và trụy lạc chỉ làm giàu cho các bác sĩ, nhà thương, chúng ta nuôi sống họ và tạo cơ hội cho họ có nhiều khách hàng. Chúng ta nghe kể mỗi ngày, có người say sưa bị té gãy giò; người khác đi qua cầu bị té xuống nước chết đuối. Sự nghiện ngập và ăn uống vô độ là bạn tri kỷ của người tội lỗi. Một chút vui thú ở đời này sẽ phải trả giá đắt cho đời sau. Nơi đó, những người tội lỗi này sẽ bị giày vò vì cơn đói khát dữ dội; thậm chí chẳng có một giọt nước để làm mát đôi môi khô cháy của mình; lưỡi và thân xác họ sẽ bị thiêu đốt đời đời bởi ngọn lửa không bao giờ tắt.

Chúng ta **đừng bao giờ nghĩ đến** nó, và cũng đừng để nó xảy đến với mình. Thánh Phaolô đã khẳng định những người mê ăn uống sẽ không được vào nước Thiên Chúa. Hãy nhìn xem các thánh cả đời ăn năn khóc lóc, trong khi chúng ta lại buông mình trong sự tự do hưởng lạc ăn chơi. Thánh Elizabeth, nữ hoàng nước Bồ Đào Nha, **ăn chay** suốt những ngày mùa vọng, và từ ngày

lễ thánh John Tẩy Giả đến lễ Đức Mẹ hồn xác lên Trời. Sau đó, ngài bắt đầu ăn chay lại từ mùa Chay kéo dài đến lễ Tổng Lãnh Thiên Thần Michael. Ngài chỉ dùng bánh mì và nước lã trong những ngày thứ Sáu, thứ Bảy, và những ngày lễ vọng kính Đức Mẹ và các thánh Tông Đồ. Người ta còn nói rằng Thánh Bernard uống dầu thay rượu. Thánh Isidore không bao giờ ăn gì mà không khóc. Nếu thật sự là những tín hữu tốt lành, chúng ta phải noi gương những gì các thánh đã làm.

Thay vì đạt tới Thiên Đàng trong những bữa ăn bằng cách **loại trừ những thứ có hại cho sức khỏe để làm đẹp lòng Thiên Chúa**, chúng ta lại chọn chẳng thà ăn uống say sưa còn hơn làm vui lòng Thiên Chúa; chúng ta nhận chìm và giết chết linh hồn mình trong sự ăn uống. Trong ngày phán xét, Thiên Chúa sẽ không hỏi: *“Thân xác của ngươi ra sao?”* nhưng Ngài sẽ nói: *“Hãy nói về linh hồn của ngươi, ngươi đã làm gì với nó?”* *Vậy chúng ta sẽ trả lời ra sao? Chúng ta có lo lắng chăm sóc cho linh hồn mình nhiều hơn lo cho thân xác không?”* Các con đừng để mình thỏa mãn trong sự ăn uống; hãy sống theo gương của các thánh; ăn chay, hãm mình, phạt xác. Các thánh không bao giờ tìm cách thỏa mãn trong sự ăn uống. Sự ham muốn và niềm vui của các ngài là được nuôi dưỡng bằng Mình Máu Thánh Chúa. Vậy chúng ta hãy theo gương các ngài khi đang còn ở thế gian này, để một ngày nào đó, chúng ta sẽ đạt được triều thiên của các thánh trên Thiên Đàng.

Ghen Tị

Chúng ta có hạnh phúc hơn khi họ đau khổ hơn không? Chúng ta thật bất hạnh khi trở thành người ghen tị!

Thánh Gioan Maria Vianney

Ghen tị là sự buồn phiền chúng ta cảm nhận khi thấy người khác có điều gì tốt lành. Ghen tị và kiêu ngạo là anh em với nhau, **ai ghen tị thì cũng kiêu ngạo**. Ghen tị đến từ Hỏa Ngục; ma quỷ đã phạm tội kiêu ngạo và ghen tị, nó ghen tị vì thấy chúng ta được Thiên Chúa yêu thương, ban cho chúng ta hạnh phúc vinh quang. Tại sao chúng ta ghen tị với hạnh phúc và sự lành của người khác? Là bởi vì chúng ta kiêu ngạo; chỉ muốn mình là người duy nhất trên thế gian sở hữu những của cải, tài năng, được sự kính nể và yêu mến của mọi người. Chúng ta ghen tị với những người ngang hàng được trỗi vượt hơn mình; chúng ta ghen tị với những người cấp dưới được ngang hàng với mình. Cũng thế, ma quỷ từ khi bị sa ngã cảm thấy giận dữ và ghen tức khi thấy chúng ta được thừa kế vinh quang của Thiên Chúa; người ghen tị cũng cảm thấy khó chịu khi thấy những người xung quanh được giàu có về vật chất lẫn tinh thần.

Chúng ta cũng giống ma quỷ khi bước theo vết chân của nó, chúng ta **bực tức với điều lành và thích thú với điều dữ**. Nếu có ai bị mất mát điều gì, nếu họ phạm sai lầm, kém may mắn, bị sa sút thì chúng ta khoái chí. Ma quỷ cũng thế, nó thích thú khi chúng ta phạm tội, hay khi nó làm cho chúng ta sa ngã.

Ghen tị thì được lợi lộc gì? Chẳng được gì hết! Chúng ta có giàu hơn khi người khác nghèo hơn không? Chúng ta có nhiều hơn khi họ có ít hơn không? Chúng ta có hạnh phúc hơn khi họ đau khổ hơn không? Chúng ta thật bất hạnh khi trở thành người ghen tị! Thánh Cyprian nói: **“*Những tội khác thì còn có giới hạn, còn tội ghen tị thì không!*”** Thật tế, người ghen tị còn có nhiều tội độc hại khác như: nói xấu, vu khống, xảo quyệt, lặp đi lặp lại những gì mình biết, còn điều gì không biết thì bịa đặt ra, hay thổi phồng lên.

Qua sự ghen tị của ma quỷ, cái chết đã đi vào thế gian, và cũng qua sự ghen tị, chúng ta giết hại những người khác bởi những ác ý lừa dối, làm người

khác mất danh dự, địa vị, hay việc làm. Người tín hữu tốt lành không bao giờ làm như vậy. Họ chẳng ghen tị với ai, nhưng yêu thương mọi người; vui mừng khi người khác gặp điều tốt lành, đau xót và cảm thông khi bất hạnh xảy đến với người khác. Nếu chúng ta là những tín hữu tốt lành, chúng ta sẽ hạnh phúc biết bao! Hãy trở nên những tín hữu tốt lành, chúng ta sẽ không còn ghen tị với người khác; chúng ta sẽ **không bao giờ nói xấu ai**; chúng ta sẽ hân hoan vui sướng, tâm hồn chúng ta sẽ tràn ngập bình an; và chúng ta sẽ nhìn thấy Thiên Đàng hiện diện ngay trong thế giới, ngay trong cộng đoàn, và ngay trong gia đình của chúng ta.

Lười Biếng

Tất cả mọi việc đều chán chường mệt nhọc đối với người lười biếng.

Thánh Gioan Maria Vianney

Lười biếng là một bản tính hèn nhát khiến chúng ta chẳng thà bỏ việc bỏ phận còn hơn là làm việc.

Hỡi ôi, có biết bao nhiêu người lười biếng trên thế giới này: bao nhiêu người hèn nhát, bao nhiêu người lười biếng việc Đức Chúa Trời! Chúng ta bỏ bê, trốn tránh việc bỏ phận đạo đức cách dễ dàng giống như uống một ly nước vậy. Chúng ta không muốn làm ngược lại vì **sợ phiền phức** cho mình. Tất cả mọi việc đều chán chường mệt nhọc đối với người lười biếng. Cầu nguyện, Thánh lễ, là những việc tốt lành không thể thiếu cho người đạo đức lại là những cực hình đối với người lười biếng. Họ mệt mỏi, chán nản và bực bội khi ở bên cạnh bàn thờ, ở gần Chúa Giêsu Thánh Thể. Thoạt đầu họ chỉ cảm thấy chán ghét và thờ ơ với mọi thứ trong đạo. Sau đó, dần dần họ chẳng còn cầu nguyện với Chúa, ngay cả việc xưng tội, rước lễ, họ cũng chẳng có thời gian để nghĩ đến nữa.

Nếu cứ theo con đường này, thì thật khôn cho chúng ta vì đã đánh **mất đi nhiều thời gian quý báu** để đạt đến hạnh phúc Nước Trời, và để chuẩn bị cho sự sống đời đời! Biết bao nhiêu thời gian qua đi mà chúng ta không làm được việc gì; nếu có làm thì toàn những chuyện sai trái, vì đã lắng nghe theo lời xúi giục của ma quỷ và vâng lời nó triệt để! Điều đó không làm cho chúng ta run sợ sao? Nếu một trong những linh hồn ở Hỏa Ngục có được một ngày hay thậm chí một giờ thôi, họ sẽ ra sức lo cho phần rỗi mình biết bao! Chúng ta phải hành động gấp rút để làm hòa với Thiên Chúa, và để cứu linh hồn mình. Hiện nay chúng ta là những người may mắn còn có nhiều thời gian và cơ hội để suy nghĩ và lo cho việc phần rỗi, nhưng tiếc thay chúng ta vẫn **ù lì đứng khoanh tay** giống như người giàu có trong Phúc Âm vậy. Chúng ta cả gan đánh mất linh hồn mình. Khi thần chết đến, chúng ta sẽ có gì ra trình diện trước tòa phán xét Chúa đây? Các con hãy lắng nghe lời Chúa đe dọa những người lười biếng mà biết sợ hãi và sám hối: *“Bất cứ cây nào không sinh hoa trái, Ta sẽ chặt nó đi và quăng vào lửa!”* *“Hãy đem tên đây tó vô dụng này ra khỏi mặt Ta và đưa nó vào nơi tối tăm, nơi chúng chỉ khóc lóc và nghiêng*

răng!”

Nhàn rồi là **mẹ đẻ sinh ra mọi tính hư nết xấu**. Hãy nhìn những người ăn không ngồi rồi; họ chẳng biết nghĩ gì ngoài chuyện ăn uống, ngủ nghỉ, vui chơi. Họ chẳng còn là người nữa, mà là những con vật ngu ngốc lao mình vào những đam mê; họ kéo lê đời mình qua đồng bùn dơ giống như con heo vậy. Họ dơ dáy bên trong lẫn bên ngoài. Linh hồn họ chỉ đầy những suy nghĩ, ước muốn tục tĩu và dâm ô. Miệng họ mở ra chỉ để vu khống, nói xấu mọi người, hay chửi tục nói bậy. Còn mắt, tai của họ chỉ mở ra để nhìn và nghe những điều tội lỗi. Chúng ta nói ra những điều đó để ý thức và chống lại sự lười biếng. Hãy tỉnh thức canh phòng bản thân mình. Hãy bắt chước các thánh sốt sắng chu toàn các việc bổn phận; đừng bao giờ để ma quỷ thấy chúng ta ở không, e rằng chúng ta sẽ sa chước cám dỗ. Hãy chuẩn bị cho mình được chết lành và sự sống đời đời. Đừng bao giờ để mình mất thời gian trong sự thờ ơ, lơ đãng, trong thói quen gian dối và thất tín. Hãy vội vàng hơn để xứng đáng đón nhận phần thưởng và mà Chúa đã hứa ban trên Thiên Đàng cho những ai trung tín.

Tội Lỗi (1)

Một người đang xếp một đồng củi lớn, các con hỏi người ấy đang làm gì, người ấy trả lời: "Tôi đang chuẩn bị củi lửa để tự thiêu." Lúc đó các con nghĩ sao?

Thánh Gioan Maria Vianney

Tội lỗi là người hành quyết Thiên Chúa, là kẻ ám sát linh hồn. Nó kéo chúng ta ra khỏi Thiên Đàng và ném chúng ta vào Hỏa Ngục. Thật khó hiểu và điên rồ thay vì chúng ta lại thích điều đó! Nếu chúng ta suy nghĩ thật chín chắn, nghiêm túc về tội lỗi, ắt hẳn chúng ta sẽ quá khiếp sợ đến nỗi chúng ta không dám phạm tội. Thiên Chúa muốn cho chúng ta được hạnh phúc đó là điều chắc chắn; Người ban tặng cho chúng ta Thánh luật của Người cũng không ngoài mục đích đó. Lề luật Chúa thật tuyệt vời cao cả. Vua Đavít đã nói chính ngài tìm thấy niềm hân hoan trong lề luật Chúa, và niềm vui đó đối với ngài còn quý giá hơn cả vàng bạc châu báu. Nhà vua còn nói ngài bước đi trong tự do vững, bởi vì ngài luôn tìm kiếm Thánh Ý Chúa.

Thiên Chúa muốn chúng ta được hạnh phúc nhưng chúng ta lại không muốn như vậy. Chúng ta quay lưng lại với Người và **tự nộp mình cho ma quỷ!** Chúng ta muốn trốn tránh Người Bạn tốt lành và chạy theo tên sát thủ chính mình! Chúng ta phạm tội, dìm mình trong vũng lầy như nhớp. Một khi đã dìm mình vũng lầy này, chúng ta không còn biết thoát ra bằng cách nào nữa. Nếu vận mạng tài sản của chúng ta ở trong tình huống này, chắc hẳn chúng ta đã nhanh chóng tìm cách để thoát ra cảnh khó khăn; nhưng bởi vì nó chỉ liên quan đến linh hồn nên chúng ta cứ khư khư để mắc lầy như vậy.

Chúng ta đi xưng tội bởi vì áy náy lương tâm và hổ thẹn với lòng mình, nhưng thường chúng ta chỉ tự trách mình một cách qua loa, chứ không thật lòng ăn năn ghét tội, và **không thật lòng dứt khoát từ bỏ tội lỗi.** Người ta nói rằng nhiều người đi xưng tội nhưng chỉ có ít người thay đổi. Cha tin chắc điều đó bởi vì rất ít người xưng tội trong nước mắt ăn năn. Các con thấy đó, thật bất hạnh thay bởi vì người ta không chịu suy nghĩ! Trái lại, hầu như người ta không có phản ứng gì cả. Nếu có ai đó nói với những người đi làm ngày Chúa Nhật, nói với những người đi khiêu vũ, nói với những người nhậu nhẹt say sưa rằng: "*Bạn có biết bạn đang làm gì không? Bạn đang đóng đinh*

Chúa đơ” chắc chắn họ sẽ hết sức ngạc nhiên vì họ chẳng bao giờ nghĩ như vậy cả. Nếu chúng ta năng suy gẫm về tội lỗi, chúng ta sẽ khiếp sợ ngay, chúng ta không thể nào làm điều tội lỗi độc ác được. Thiên Chúa đã làm gì ngoại trừ muốn cứu chúng ta khỏi Hỏa Ngục, mà sao chúng ta lại làm cho Người phiền muộn và giết Người một lần nữa vậy? Phải chi tất cả các tội nhân lúc sắp phạm tội mà nhớ lại lời Chúa Giêsu nói với thánh Phêrô rằng: *“Ta sẽ đi đến chỗ mà con sắp đi để chịu chết một lần nữa!”* May ra điều đó sẽ làm cho họ suy nghĩ và thay đổi.

Các thánh hiền rõ sự khủng khiếp của tội lỗi xúc phạm đến Chúa như thế nào, nên có nhiều thánh đã sống trọn cuộc đời trong khóc lóc ăn năn vì những tội mình đã phạm. Thánh Phêrô cho đến lúc lâm chung ngài vẫn còn khóc lóc. **Thánh Bênadô thường hay nói rằng: *“Lạy Chúa, chính con đã đóng đinh Chúa trên thập giá!”*** Qua tội lỗi, chúng ta khinh thường Chúa, chúng ta đóng đinh Chúa! Thật đáng tiếc thay cho chúng ta nếu đánh mất đi linh hồn mình, linh hồn đã được trả giá bằng biết bao đau khổ và cái chết của Chúa Giêsu! Thiên Chúa đã làm hại gì cho chúng ta đến nỗi chúng ta đối xử tệ với Người như vậy? Phải chi những linh hồn trong Hỏa Ngục được trở về thế gian này! Phải chi họ thế chỗ của chúng ta bây giờ! Ôi, chúng ta thật dại dột biết bao! Thiên Chúa mời gọi chúng ta đến với Người nhưng chúng ta lại muốn chạy trốn! Người muốn làm cho chúng ta hạnh phúc nhưng chúng ta lại không muốn hưởng hạnh phúc của Người. Người mời gọi chúng ta yêu thương Người, và chúng ta lại dâng mình cho ma quỷ. Chúng ta phung phí hết thời giờ Thiên Chúa đã ban cho chúng ta để cứu rỗi linh hồn mình. Chúng ta tuyên chiến với Thiên Chúa bằng chính những phương tiện Người ban cho chúng ta để phục vụ Người.

Khi chúng ta xúc phạm đến Thiên Chúa, nếu nhìn lên thánh giá, chúng ta sẽ nghe Chúa Giêsu nói với chúng ta từ nơi sâu thẳm của linh hồn rằng: *“Cả con nữa, con cũng đứng về phe kẻ thù của Cha sao? Con muốn đóng đinh Cha một lần nữa sao?”* Hãy dán mắt nhìn lên Chúa Giêsu bị treo trên thánh giá và nói với mình: *“Đó là cái giá mà Chúa Cứu Thế phải trả, để hàn gắn những thương tích tội lỗi tôi đã gây ra cho Thiên Chúa.”* Một Thiên Chúa hạ mình xuống thế trở thành nạn nhân của tội lỗi, một Thiên Chúa đau khổ, một Thiên Chúa hấp hối, một Thiên Chúa gánh chịu mọi cực hình, bởi vì Người muốn gánh hết tội lỗi chúng ta! Quỳ dưới chân thánh giá, giá chúng ta hãy học cho biết sự độc ác và tai hại của tội lỗi, để có thể dục lòng ăn năn ghét tội cho thật

lòng. Hãy lắng đọng tâm hồn, hãy tìm xem những gì chúng ta có thể làm để hàn gắn, đền bù cho cuộc đời tội lỗi đáng thương của chúng ta.

Thiên Chúa sẽ hỏi chúng ta vào giờ lâm chung rằng: *“Tại sao người xúc phạm đến Ta là Người đã yêu thương người hết lòng?”* Chúng ta chống lại Thiên Chúa, Đáng lúc nào cũng làm điều tốt lành cho chúng ta; chúng ta làm hài lòng ma quỷ, kẻ đã tìm mọi cách để hại chúng ta! Thật là điên rồ! Đó có phải là điên khi chính mình tự chọn làm nô lệ Hỏa Ngục bằng cách kết thân với ma quỷ, trong khi chúng ta có thể cảm thấy ném được những niềm vui sướng của Thiên Đàng ngay ở chốn trần gian này, bằng cách kết hợp với Thiên Chúa qua tình yêu không? Người ta không thể hiểu được sự điên rồ này; cũng không thể nào khóc thương cho đủ. Các tội nhân thật đáng thương hại, vì như thế họ không thể nào đợi đến lúc mình bị buộc tội, mà tự kết án mình sống trong thế giới của ma quỷ trước. Ngay ở đời này, người ta thường ném trước một phần nào của Thiên Đàng, Luyện Ngục, hay Hỏa Ngục, hay Hỏa Ngục. Thiên Đàng ở trong các linh hồn thánh thiện luôn kết hiệp mật thiết với Chúa. Luyện ngục ở trong các linh hồn không chết đi cho chính mình. Hỏa Ngục ở trong các linh hồn vô đạo.

Người sống trong tội lỗi thường sống theo thói quen như loài vật. Loại sinh vật không có lý trí, không hiểu biết gì ngoài bản năng ham muốn của nó. Vì thế, người nào sống như súc vật thì mất hết lý trí, và bị xu hướng xác thịt điều khiển. Kẻ đó chỉ thích những lạc thú như ăn uống, dâm ô; thích những chuyện phù phiếm mau chóng trôi qua như cơn gió thoảng. Cha tội nghiệp cho những kẻ bất hạnh này, những kẻ chạy theo đam mê trần tục; họ đánh đổi rất nhiều để được một chút lợi lộc, họ đánh đổi sự sống đời đời để được của cải phù du.

Thật đáng buồn biết bao khi một linh hồn ở trong tình trạng tội lỗi! Họ có thể chết trong tình trạng đó; thậm chí bây giờ, bất cứ việc lành nào họ làm đều không có công trạng trước mặt Chúa. Đó là lý do tại sao ma quỷ rất thích khi một linh hồn sống trong tội và ở lại mãi trong đó. Khi chúng ta đắm mình trong tội lỗi, linh hồn chúng ta trở nên bệnh tật, thối nát và đáng thương hại. Thế thì có gì thích thú trong tội? Chẳng có gì hết! Chúng ta chỉ có những cơn ác mộng là ma quỷ đến bắt chúng ta đi, hay là thấy mình bị té xuống vực thẳm từ trên ngọn núi cao. Hãy chạy đến với Chúa, **đến với Bí tích hòa giải**, và chúng ta sẽ ngủ ngon như một trẻ thơ. Chúng ta sẽ vui mừng thức dậy

trong đêm tối để cầu nguyện với Thiên Chúa, môi miệng chúng ta chỉ toàn lời cảm tạ; chúng ta sẽ bay thẳng về Thiên Đàng giống như con chim đại bàng bay vào không gian vậy.

Tội lỗi thoái hóa con người biết bao! Cả đến các Thiên Thần được tạo nên để yêu mến Thiên Chúa cũng bị nó xui khiến, trở thành ma quỷ nguyên rủa Thiên Chúa đòi đòi. Nếu như Adam tổ tông chúng ta đã không phạm tội, và nếu chúng ta không phạm tội mỗi ngày thì chúng ta được hạnh phúc biết bao! Chúng ta sẽ hạnh phúc như các thánh ở trên Thiên Đàng. Sẽ không còn người buồn khổ trên thế gian này nữa. Thật ra chính tội lỗi đem lại cho chúng ta tất cả những thiên tai và bất hạnh: chiến tranh, đói kém, dịch hạch, động đất, hỏa hoạn, băng giá, mưa đá, bão tố - tất cả đều gây đau khổ cho chúng ta. Một linh hồn sống trong tình trạng tội lỗi thì luôn buồn phiền đau khổ. Tất cả những việc họ làm, họ đều thấy buồn bã, chán ghét mọi sự; trong khi người yêu mến Thiên Chúa lúc nào cũng hạnh phúc và vui mừng. Đối với họ: Sống cũng tốt! Chết cũng tốt!

Cha tin chắc một điều là chúng ta thường sợ chết. Chính **tội lỗi đã làm cho chúng ta sợ chết**. Chính tội lỗi diễn tả thần chết thật kinh sợ; chính tội lỗi làm cho người độc ác phải sợ hãi trong giờ sau hết. Chính lý do đó đủ làm cho người ta run sợ, vì biết rằng mình rất đáng ghét trước mặt Chúa! Tại sao phải sợ? Người ta đã làm gì mà khiến cho họ phải đáng ghét trước mặt Chúa? Là bởi vì một lời phỉ báng, vì một suy nghĩ bậy bạ, vì một chai rượu, vì vài phút vui chơi! Chỉ vì vài phút vui hưởng lạc thú mà phải xa lìa Thiên Chúa, đánh mất linh hồn, mất phúc Thiên Đàng đòi đòi! Đáng lý ra chúng ta vào thẳng Thiên Đàng giống như cha mẹ, anh chị, hàng xóm, những người đã sống nơi đây với chúng ta, nhưng chúng ta đã không bắt chước họ mà lao mình xuống Hỏa Ngục chịu thiêu đốt đòi đòi. Ma quỷ sẽ hành hạ chúng ta rất tàn ác. Tất cả ma quỷ đã xúi giục chúng ta phạm tội ở thế gian sẽ đến hành hạ chúng ta.

Nếu thấy một người đang xếp một đống củi lớn, các con hỏi người ấy đang làm gì, người ấy trả lời: *“Tôi đang chuẩn bị củi lửa để tự thiêu.”* Lúc đó các con nghĩ sao? Và nếu các con thấy cũng người đó đốt lửa lên rồi chạy vào đó, các con sẽ nghĩ gì? Đó là những gì chúng ta làm khi chúng ta phạm tội. Không phải Thiên Chúa ném chúng ta vào Hỏa Ngục, nhưng chính chúng ta tự đẩy mình vào đó bằng chính tội mình đã phạm. Các linh hồn hư mất sẽ

nói: *"Tôi đã đánh mất Thiên Chúa, linh hồn tôi, và Thiên Đàng, vì tội lỗi của tôi, những tội trọng tôi đã phạm!"* Họ muốn bay lên cao nhảy ra khỏi đồng lửa, nhưng họ lại rớt xuống. Họ luôn luôn có ước vọng bay lên cao bởi vì họ được Thiên Chúa tạo dựng, Đấng cao cả trên hết muôn loài muôn vật. Cũng giống như một con chim bay lên đụng trần nhà và rớt xuống đất; công lý, đạo lý của Chúa là trần nhà kiềm hãm người tội lỗi trong Hỏa Ngục.

Ở đây Cha không muốn chứng minh về sự hiện hữu của Hỏa Ngục. Chúa Giê-su đã nói về Hỏa Ngục trong dụ ngôn người nghèo khó Ladarô và người giàu có. Chúng ta biết rất rõ về điều này, nhưng chúng ta sống như thể không có nó; chúng ta bán linh hồn mình chỉ vì một chút tiền bạc, danh lợi, vui thú. Chúng ta trì hoãn việc sám hối cho đến giờ phút sau hết, nhưng ai dám bảo đảm chúng ta sẽ tỉnh táo và mạnh mẽ trong giờ phút kinh hoàng đó, giờ mà các thánh phải rùng mình khiếp sợ...

Tội Lỗi (2)

Thiên Chúa mời gọi chúng ta đến với Người, Thiên Chúa mong muốn chúng ta được hạnh phúc đời đời, nhưng chúng ta không nghe lời Người.

Thánh Gioan Maria Vianney

Tội là một ý tưởng, một lời nói, một hành động, **chống lại lẽ luật của Thiên Chúa**. Do bởi tội lỗi, chúng ta chống lại Thiên Chúa, coi thường công lý của Chúa, chà đạp các ơn lành của Chúa. Từ chỗ làm con cái Thiên Chúa, chúng ta trở nên người hành quyết và kẻ sát thủ của chính linh hồn mình, chúng ta trở nên con cái ma quỷ, là người sợ hãi Thiên Đàng, là người giết Chúa Giêsu, là kẻ thù số một của Thiên Chúa. Nếu chịu khó suy gẫm về những tổn thương mà tội lỗi chúng ta xúc phạm đem đến Thiên Chúa, chúng ta sẽ ghê tởm, và chúng ta đã quyết tâm không phạm tội nữa; nhưng **tiếc thay chúng ta chẳng bao giờ suy nghĩ về điều này**, chúng ta thích sống thoải mái, an nhàn, mê muội trong tội lỗi. Nếu Thiên Chúa gọi đến cho chúng ta sự ăn năn, ray rứt, chúng ta lại nhanh chóng dập tắt nó bằng cách nghĩ rằng tôi chẳng làm hại gì đến ai cả, rằng Thiên Chúa tốt lành, Người không đưa tôi vào thế giới này để chịu đau khổ.

Thật vậy, Thiên Chúa đã không đưa chúng ta vào thế giới này để chịu đau khổ, nhưng để tìm cách cứu rỗi chúng ta. Người mong chúng ta làm việc hôm nay, ngày mai, và sau đó, niềm vui và hạnh phúc vĩnh cửu đang chờ đón chúng ta trên Thiên Đàng. Nhưng chúng ta vô ơn biết bao! Thiên Chúa mời gọi chúng ta đến với Người, Thiên Chúa mong muốn chúng ta được hạnh phúc đời đời, nhưng chúng ta không nghe lời Người. Như vậy, chúng ta sẽ không được chia sẻ hạnh phúc của Người; Thiên Chúa mong muốn chúng ta yêu mến Người, nhưng chúng ta lại yêu thích ma quỷ. Thiên Chúa ra lệnh cho tất cả các tạo vật với tư cách là Đấng Tạo Hóa; Người bắt gió bão phải vâng phục Người; các Thiên Thần phải run sợ trước Thánh Ý Người, thế mà con người một mình lại dám chống đối Người. Thiên Chúa ngăn cấm chúng ta có những thú vui tội lỗi, trả thù, bắt công; nhưng chẳng ăn thua gì, chúng ta nhất định sống hưởng thụ; chúng ta thích chối bỏ hạnh phúc nơi Thiên Đàng hơn là bỏ một thói quen xấu, hay thay đổi cuộc sống. Thế thì tự hỏi chúng ta là gì mà dám chống lại Thiên Chúa? Chúng ta là bụi đất, một tạo vật mà

Thiên Chúa có thể hủy diệt nó chỉ bằng cái nhìn của Người.

Chúng ta coi thường Thiên Chúa bằng chính tội lỗi của mình. Chúng ta tái diễn cuộc khổ nạn và sự chết của Người; chúng ta phạm tội xấu xa giống như người Do Thái đã phạm bằng cách đóng đinh Người trên thập giá. Vì thế, nếu hỏi những ai mà không vì sự nghèo túng hay vì bắt buộc mà đi làm việc ngày Chúa Nhật rằng: “*Ông bà đi làm gì vậy?*” và trả lời cách thành thật họ phải trả lời: “*Tôi đi đóng đinh Chúa.*” Hay hỏi người lười biếng, tham lam, mất nết, họ làm gì mỗi ngày. Nếu trả lời đúng theo những gì họ làm, họ sẽ nói: “*Tôi đang đóng đinh Chúa.*” Thật là vô ơn khi xúc phạm đến Thiên Chúa, Đáng chẳng bao giờ làm gì hại chúng ta; đó chẳng phải là sự vô ơn tột đỉnh khi xúc phạm đến Thiên Chúa, Đáng không làm gì cho chúng ta ngoài những điều tốt lành sao?

Chính Thiên Chúa là Đấng tạo dựng nên chúng ta và săn sóc chúng ta. Người bồng ẵm chúng ta trên tay; nếu Người muốn, Người có thể khiến chúng ta trở về bụi đất, là vật dụng mà Thiên Chúa đã dùng để tạo dựng nên chúng ta. Người đã ban tặng cho chúng ta Con Một của Người để cứu chúng ta khỏi ách nô lệ ma quỷ; Chúa Giêsu đã hiến mình đến chết để có thể phục hồi sự sống cho chúng ta; Ngài đã nhận chúng ta làm con cái và không ngừng ban ơn lành trên chúng ta. Với những ơn sủng đó, chúng ta có sử dụng để khiến cho linh hồn, lý trí, sức khỏe, chân tay chúng ta phục vụ Thiên Chúa không? Hay có lẽ chúng ta dùng chúng để phạm tội.

Sự Chết

Nhiều người sống cả đời nhưng chẳng hề nghĩ đến sự chết. Thế rồi, thần chết đến! Họ chẳng còn gì trong người; niềm tin, sự trông cậy, và lòng mến, tất cả cùng chết với họ.

Thánh Gioan Maria Vianney

Rồi sẽ có một ngày, có thể rất gần, chúng ta phải từ biệt cuộc đời, bạn bè, và những người thân yêu của chúng ta. Vậy khi nào thì chúng ta quay trở lại? Không bao giờ. Chúng ta sinh ra, hiện diện trên trái đất này, rồi chết đi, và sẽ không bao giờ trở lại; cái thân xác mà chúng ta hằng yêu quý và săn sóc sẽ trở thành một nắm tro bụi, và linh hồn chúng ta sẽ run rẩy ra trình diện trước mặt Thiên Chúa, Đấng Tối Cao.

Khi chúng ta từ giã cõi đời này, nơi mà chúng ta không còn hiện hữu nữa, khi hơi thở cuối cùng của chúng ta tan biến đi, và chúng ta nói lời vĩnh biệt cuối cùng, ước gì chúng ta được ra đi trong yên lặng, trong nơi xa thẳm của sa mạc, xa rời với thế giới này và những thú vui của nó. Hằng ngày, chúng ta vẫn thường chứng kiến những tấm gương ăn năn sám hối, nhưng chúng ta vẫn lòng chai dạ đá, không một chút thay đổi. Những ngày sống của chúng ta trôi qua một cách vui vẻ thoải mái, chẳng có một chút lo ngại gì về đời sau cả. Chúng ta vẫn cứ thờ ơ, đứng đưng với việc phụng sự Chúa, bởi lẽ cứ nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ chết.

Nhiều người sống cả đời nhưng chẳng hề nghĩ đến sự chết. Thế rồi, thần chết đến! Họ chẳng còn gì trong người; niềm tin, sự trông cậy, và lòng mến, tất cả cùng chết với họ. Khi thần chết đến, ba phần tư cuộc đời chúng ta đã có ích gì? Chúng ta có nghĩ đến Thiên Chúa, đến phần rỗi, đến linh hồn của chúng ta bao giờ không? Ôi thế giới này thật điên rồ dại dột biết bao! Chúng ta đến thế gian và ra đi mà chẳng bao giờ biết lý do tại sao. Thiên Chúa tốt lành đem chúng ta đến thế gian để phục vụ Ngài, để thử thách xem chúng ta có yêu mến và trung thành với các giới luật của Ngài hay không; và sau thời gian thử thách ngắn ngủi ở trần gian này, Thiên Chúa sẽ thưởng phạt thật xứng đáng cho mỗi một người. Nói vậy có người sẽ thắc mắc rằng Thiên Chúa có công bằng khi thưởng người lành và phạt kẻ dữ không? Để trả lời chúng ta hãy tự hỏi mình, một nhà tu khổ hạnh suốt đời ăn năn khóc lóc, đền tạ những tội lỗi

mình có thể nào được cư xử giống như người tội lỗi, suốt đời chìm mình trong những thú vui xác thịt không? Câu trả lời thật dễ dàng: Không, chắc chắn là không! Vậy, chúng ta sống ở thế gian này không phải để hưởng lạc, mà làm mọi cách để đạt được ơn cứu rỗi cho mình.

Hãy **chuẩn bị cho giờ chết** của mình đừng để phí mất một giây phút nào, vì nó sẽ đến lúc chúng ta không ngờ, nó sẽ khiến chúng ta hết sức ngạc nhiên. Hãy nhìn các thánh mà xem, các ngài sống trong sạch nhưng vẫn luôn sợ hãi, luôn tiêu tụy lo buồn vì sợ hãi; còn chúng ta, những người thường xuyên xúc phạm đến Thiên Chúa thì chẳng có chút lo lắng sợ hãi nào! Thay vì lo sao cho được chết lành, thì chẳng bao giờ nghĩ đến cái chết. Đầu óc chúng ta đầy dẫy những sự thế gian. Thánh thoảng Chúa soi sáng cho, nhắc nhở trong tâm trí nhưng chúng ta luôn khước từ, không muốn nghĩ đến cho dẫu đến giờ phút cuối cùng. Các con có biết giờ phút cuối cùng đó đáng sợ biết bao! Thiên Chúa không bao giờ muốn chúng ta phải chịu án phạt đời đời. Ngài nêu ra cho chúng ta thấy trường hợp tên trộm lành là một ví dụ điển hình, anh ta chết bên cạnh Chúa, chết trong sự ăn năn thống hối, nhưng chỉ có một mình anh thôi. Đừng bao giờ nghĩ rằng cứ ăn chơi xả láng, cứ đợi đến phút chót rồi hãy ăn năn cũng chưa muộn. Đó chỉ là mưu mô của ma quỷ. Hãy xét xem chúng ta có hy vọng được chết trong tay Chúa trong giờ phút sau hết không, trong khi cả cuộc đời chúng ta sống xa Ngài? Chúng ta đã làm gì để được xứng đáng lãnh nhận ân huệ cao quý đó?

Có một vị khổ tu thánh thiện luôn lo sợ cho cái chết đang đến gần kề. Có người thấy vậy mới hỏi rằng:

“Cha ơi, cha lo sợ cái gì vậy?”

Vị tu sĩ trả lời:

“Cha sợ sự phán xét của Thiên Chúa.”

Người kia nói:

“Cha là người ăn năn đền tội mỗi ngày, yêu mến Chúa tha thiết, và chuẩn bị cho cái chết lâu như vậy mà còn sợ sự phán xét của Thiên Chúa sao? Như vậy con phải sợ đến mức nào đây?”

Để được chết lành chúng ta **phải sống tốt lành**, phải **nghiêm túc kiểm điểm** chính mình mỗi ngày: mỗi tối hãy xét xem mình đã làm gì suốt ngày; cuối tuần xét lại mình đã làm gì trong tuần; cuối tháng xét lại mình đã làm gì trong tháng; cuối năm xét lại mình đã làm gì trong năm. Với phương pháp này, chúng ta không thể nào bỏ lỡ những cơ hội tự sửa mình, và trở thành những tín hữu đầy nhiệt tình trong một thời gian ngắn. Và khi thân chết đến, chúng ta đã sẵn sàng, vui mừng và hạnh phúc trở về nhà Cha.

Phán Xét

Sự khôn ngoan siêu việt của Chúa thấu suốt mọi bí ẩn trong tâm trí chúng ta; tận đáy lòng chúng ta, và lần dở ra những trang sách cuộc đời đã được gấp kín.

Thánh Gioan Maria Vianney

Giáo lý Công Giáo dạy rằng, tất cả mọi người sẽ trải qua một cuộc phán xét rất đặc biệt lúc chúng ta chết. Ngay khi vừa trút hơi thở cuối cùng, linh hồn chúng ta ra trước tòa phán xét Thiên Chúa ngay tại chỗ chúng ta chết. Cho dù chúng ta có chết ở đâu đi nữa, Thiên Chúa sẽ hiện diện ngay chỗ đó để thi hành công lý. Thiên Chúa đã ấn định cho mỗi người chúng ta một thời gian nào đó sống trên mặt đất này, Người đã đánh dấu ngày cuối đời cho mỗi người; ngày mà chúng ta sẽ không thấy nối tiếp qua những ngày khác nữa, cũng chẳng còn thời gian nữa. Khoảng cách nào giữa giây phút đầu với giây phút cuối? Cuộc đời giống như mây khói vậy, nó chấm dứt nhanh chóng hơn một con chim lao mình xuyên qua không khí, như một con tàu đi giữa biển khơi, tất cả đều không để lại một dấu vết gì.

Bao giờ thì chúng ta chết? Có thể là năm sau, hay tháng sau? Có thể là ngày mai, hay hôm nay? Chẳng ai biết! Điều ấy đã xảy ra cho nhiều người, chẳng lẽ chúng ta tránh khỏi sao? Nó có thể đến bất ngờ khi các con không nghĩ đến gì ngoài việc ăn chơi trác táng, khi đó các con sẽ được dẫn đến trước tòa án của Thiên Chúa, giống như ông vua Baltassar xứ Babilon vô đạo. Điều gì sẽ xảy đến với linh hồn bước vào thế giới vĩnh cửu thiêng liêng? Ngạc nhiên, bối rối, từ đó trở đi bị tách biệt khỏi bạn bè, và nơi đó, bao bọc bởi ánh sáng thần thiêng, linh hồn sẽ nhìn thấy Đấng Tạo Thành của nó. Thiên Chúa khi đó không còn là một người Cha nhân từ nữa, nhưng là một vị Thẩm Phán đầy nghiêm minh. Hãy hình dung cảnh tượng linh hồn ở giây phút rời khỏi thế giới này. Nó sẽ ra trước tòa phán xét, với một mình Thiên Chúa; có Thiên Đàng một bên, Hỏa Ngục một bên. Điều gì bày ra trước tòa phán xét? Hình ảnh của toàn bộ cuộc đời mỗi linh hồn. **Mọi tư tưởng, lời nói, việc làm đều bị xét xử.**

Cuộc xét xử này rất khủng khiếp bởi lẽ không có gì có thể che giấu được Thiên Chúa. Sự khôn ngoan siêu việt của Chúa thấu suốt mọi bí ẩn trong tâm

trí chúng ta; tận đáy lòng chúng ta, và lần dở ra những trang sách cuộc đời đã được gấp kín. Tội nhân không thể nào trốn tránh được ánh sáng như những lần họ đã từng che giấu; họ bịt bộm che mắt người đời, nhưng không thể nào giấu được trong ngày phán xét; Thiên Chúa sẽ chiếu dội ánh sáng vào những tội lỗi mờ ám, vì nghĩ rằng vi phạm mà không bị trừng phạt. Thiên Chúa nói rằng chúng ta sẽ bị xét xử về tư tưởng, lời nói và hành động; thậm chí về những điều tốt đúng lý ra chúng ta phải làm, và những điều không nên làm, về những tội lỗi của người khác mà chính chúng ta đã làm gương xấu cho họ. Biết bao nhiêu tư tưởng xấu xa mà chúng ta đã nghĩ đến – cố tình nghĩ đến; bao nhiêu lần trong một ngày? Một tuần? Một tháng? Một năm? Bao nhiêu lần trong suốt cuộc đời chúng ta? Không có một lần phạm tội nào có thể trốn thoát khỏi sự hiểu biết của Đấng Thẩm Phán.

Kẻ ngạo mạn phải chịu xét xử về mọi tư tưởng kiêu căng, tham lam, dâm ô, và mọi ước muốn tội lỗi hấn nuôi dưỡng trong trí óc mình. Những thanh niên nam nữ thường bỏ thì giờ cho áo quần để được thỏa mãn trong sự khoe khoang, để gây chú ý, và để người khác khen ngợi, nhưng lại không dám xưng thú tội lỗi mình ra trong tòa cáo giải, liệu họ có thể che giấu tội lỗi mình trong ngày phán xét không? Không bao giờ! Họ sẽ ra trước tòa phán xét như thể họ đang sống vậy, trước mặt Thiên Chúa, Đấng sẽ phơi bày tất cả những gì bí mật nhất trong tận đáy lòng họ.

Rồi có ngày chúng ta phải chịu xét xử về những lần đã thề thốt, chửi rủa, nói bậy. Thiên Chúa nghe biết tất cả những lời nói xấu xa của chúng ta, những chuyện tục tĩu, lời nói lộng ngôn, những bài hát phóng đảng dâm loạn; Người còn nghe cả những cuộc thảo luận nghịch đạo nữa. Chưa hết, Thiên Chúa còn xét xử đến những hành động của chúng ta. Người sẽ **phơi ra ánh sáng** những sự bất trung của chúng ta, việc quên giữ các giới răn của Người, sự vi phạm đến các giới luật của Người, việc ô uế và xúc phạm đến các thánh đường, sự quyến luyến với thế gian, tình yêu bất chính trong những cuộc vui chơi hưởng lạc. Tất cả những điều đó sẽ được bộc lộ; trộm cắp, bất công, cho vay nặng lãi, đam mê vô độ, giận dữ, tranh chấp, bạo động, trả thù, thái độ tùy tiện phạm tội, những sự ghê tởm đó không thể nào đem ra ánh sáng mà không bị xấu hổ nhục nhã.

Thiên Đàng

Than ôi! Chúng ta làm mọi sự cho thế giới này mà chẳng làm gì cho thế giới bên kia sao?

Thánh Gioan Maria Vianney

”Phúc thay người ở trong nhà Chúa, họ sẽ ca ngợi Thiên Chúa đến muôn đời.” Ở trong nhà Chúa là được hoan lạc với sự hiện diện của Thiên Chúa, là được hạnh phúc với nguồn hạnh phúc của Thiên Chúa. **Ai có thể hiểu được tất cả niềm vui và an ủi mà các Thánh được hưởng trên Thiên Đàng?** Thánh Phaolô, người được lên đến tầng trời thứ ba đã nói rằng có những điều trên đó ngài không thể diễn tả được, và chúng ta cũng không thể hiểu được. Thật vậy, chúng ta không bao giờ có được một khái niệm đúng đắn về Thiên Đàng cho đến khi chúng ta được ở trên đó. Thiên Đàng là kho tàng bí mật, tràn đầy vị ngọt huyền bí, lai láng niềm vui, là những thứ có thể được cảm nhận thôi chứ miệng lưỡi, ngôn ngữ kém cỏi của chúng ta không thể nào giải thích được. Chúng ta có thể nghĩ ra được điều gì lớn lao hơn nữa không? Hiện thân Thiên Chúa chính là phần thưởng của chúng ta như lời Chúa đã hứa: *“Ta chính là phần thưởng quý trọng nhất của các con!”* Ôi lạy Chúa, hạnh phúc mà Chúa hứa cho chúng con vượt quá những gì mắt có thể thấy, tai có thể nghe, trí có thể hiểu, và lòng có thể chứa đựng được!

Thật vậy, hạnh phúc Thiên Đàng khó mà hiểu được; đây là phần thưởng cuối cùng Thiên Chúa ban cho chúng ta. Thiên Chúa, Đấng đáng ca ngợi trong mọi sự sẽ là phần thưởng cho những ai diễm phúc chiếm hữu được Thiên Đàng. Nó bao gồm tất cả mọi sự tốt lành, và không có chút gì xấu xa. Tội lỗi không có trên Thiên Đàng, tất cả các hình thức đau khổ do hậu quả của tội lỗi đều bị xua đuổi ra khỏi Thiên Đàng. Không còn chết chóc nữa. Thiên Chúa là nguyên lý sự sống đời đời sẽ ở với chúng ta. Không còn bệnh tật, không còn buồn bã, không còn đau khổ, và thất vọng nữa. Thiên Chúa sẽ lau sạch nước mắt chúng ta. Hãy vui lên hỡi những ai bị thế gian này ngược đãi, nỗi khổ chúng ta sẽ tan biến mất, vì một chút đau khổ, chúng ta sẽ được tràn đầy vinh quang trên Thiên Đàng. Hãy vui lên vì chúng ta đã chiếm hữu được Thiên Chúa là nguồn mạch mọi sự tốt lành.

Làm sao người ta có thể buồn bã được khi ở gần Thiên Chúa; khi hạnh phúc

của họ hòa tan trong hạnh phúc của Thiên Chúa; khi được nhìn thấy Thiên Chúa như nhìn thấy chính mình vậy? Như Thánh Phaolô nói: “*Chúng ta sẽ nhìn thấy Thiên Chúa mặt đối mặt*”; vì khi đó sẽ không còn gì che giấu giữa Thiên Chúa và chúng ta. Chúng ta sẽ chiêm hữu được Thiên Chúa mà không còn lo lắng sợ hãi vì mặt Người. Chúng ta sẽ yêu mến Người bằng một tình yêu liên tục và bất phân ly, vì Thiên Chúa độc nhất sẽ chiêm hữu toàn bộ tâm trí chúng ta. Chúng ta sẽ vui mừng với Người không biết mệt mỏi, vì chúng ta sẽ khám phá ra trong Người vô số sự tuyệt hảo; và để giữ cân bằng khi chúng ta chìm mình trong vực thăm bao la của sự khôn ngoan, thương xót, công bình, và thánh thiện, chúng ta sẽ chìm sâu trong đó với lòng hăng say phấn khởi mới. Nếu sự an ủi bên trong, là ơn sủng từ Thiên Chúa, lại ban cho chúng ta nhiều hoan lạc trong thế giới này, để làm giảm bớt những phiền muộn của chúng ta, giúp chúng ta vác lấy thánh giá của mình, hay giúp các thánh tử đạo sức mạnh để chịu đựng những cực hình đau đớn nhất, thì những hạnh phúc trên Thiên Đàng, nơi mà sự an ủi và vui sướng không còn ban cho chúng ta cách nhỏ giọt nữa, nhưng tuôn đổ như thác càng làm cho chúng ta vui sướng biết dường nào!”

Hãy hình dung một ngày dài vô tận và luôn luôn mới, luôn luôn thanh thản, luôn luôn êm đềm; một cuộc sống hoàn hảo và thích thú nhất. Vui sướng và hạnh phúc biết bao nếu ai trong chúng ta ngay khi còn sống trên trái đất này được như các Thiên Thần có thể nhìn thấy Đức Mẹ Đồng Trinh Maria, hoặc Chúa Giêsu trong vài phút. Nhưng trên Thiên Đàng chúng ta sẽ chiêm ngưỡng đời đời, không chỉ Đức Mẹ và Chúa Giêsu, mà chúng ta sẽ nhìn thấy chính Thiên Chúa! Nơi đó chúng ta sẽ không còn nhìn ngắm Ngài qua bóng tối của niềm tin nhưng trong ánh sáng của ban ngày, trong vẻ uy nghiêm của Người! Vì thế, thật hạnh phúc biết bao được nhìn thấy Thiên Chúa! Các Thiên Thần được chiêm ngắm Thiên Chúa ngay từ khi mới bắt đầu có vũ trụ đến nay vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn mà còn có thể nói là thật là một mối họa lớn lao cho các ngài nếu như bị chia cách khỏi Thánh Nhan Chúa cho dù chỉ một giây phút mà thôi. **Hạnh phúc Thiên Đàng không bao giờ làm chúng ta mệt mỏi hay chán nản**; chúng ta chiêm hữu được Thiên Chúa là nguồn mạch của mọi sự tuyệt hảo. Chúng ta càng chiêm hữu được Chúa, Người càng làm cho chúng ta thêm khao khát Người; chúng ta càng hiểu biết về Chúa, Người càng trở nên sự thu hút và quyến rũ chúng ta trong sự hiểu biết về Người. Chúng ta mãi mãi nhìn thấy Người, và mãi mãi ước ao được chiêm ngưỡng Người; chúng ta sẽ luôn luôn ném sự ngọt ngào, và niềm vui trong

Chúa, nhưng sẽ không bao giờ cảm thấy thỏa mãn. Các thần thánh được bao bọc tràn ngập trong sự thánh thiêng, các ngài sẽ vui sướng trong hoan lạc và say sưa như trong tiệc rượu vậy. Đó là hạnh phúc mà Thiên Chúa dành cho chúng ta thật kỳ diệu biết bao!

Tất cả chúng ta đều có thể đạt được niềm hạnh phúc này. **Thiên Chúa muốn cho mọi người được ơn cứu độ**; Người ban thưởng Thiên Đàng cho chúng ta qua cái chết của Người, và qua sự đổ Máu của Người. Thật hạnh phúc thay khi có thể nói rằng Chúa Giêsu đã chết cho tôi, Người đã mở cửa Thiên Đàng cho tôi, đó là sự thừa kế của tôi. Chúa Giêsu đã chuẩn bị cho tôi một chỗ, nó chỉ tùy thuộc vào tôi muốn nó hay không mà thôi: *“Ta đi để dọn chỗ cho các con.”* Thiên Chúa ban cho chúng ta đức tin, với nhân đức này chúng ta có thể đạt được sự sống vĩnh cửu. Bởi vì Thiên Chúa muốn cho mọi người được hưởng ơn cứu độ, Người đặc biệt muốn những ai theo Người tin tưởng vào sự sống đời đời. Hãy cảm tạ Chúa, và hãy vui mừng vì tên chúng ta đã được ghi trên trời như tên các thánh Tông Đồ. Phải, tên chúng ta đã được ghi vào sổ hàng sống: nếu chúng ta muốn, chúng ta sẽ ở đó mãi mãi, bởi vì chúng ta có được những phương thế để đạt tới Thiên Đàng.

Hạnh phúc Thiên đàng thật dễ đạt được; Thiên Chúa đã sẵn sàng cho chúng ta quá nhiều phương thức để đạt được nó! Hãy nhìn xem không có một tạo vật nào được dựng nên mà không là phương tiện cho chúng ta sử dụng để chiếm hữu Thiên Chúa; nếu có điều nào trở nên vật cản trở thì đó chỉ là do chúng ta lạm dụng nó mà thôi. Tài sản và những nỗi bất hạnh của cuộc sống, thậm chí sự trừng phạt từ Thiên Chúa về sự bất trung của chúng ta đều nhắm đến phần rỗi của chúng ta. Như thánh Phaolô nói **Thiên chúa tạo dựng nên mọi sự để dành cho những người Chúa chọn**; thậm chí cả những khuyết điểm cũng trở nên hữu ích cho chúng ta; thậm chí gương xấu và cám dỗ nữa. Như ông Job được cứu giữa một dân tộc thờ quây. Tất cả các thánh đều chịu thử thách. Nếu những sự này, trong tay Chúa, đều là sự trợ giúp để đạt được Thiên Đàng, thế thì còn gì hơn nếu chúng ta có thêm sự trợ lực là các Bí tích, là nguồn mạch ơn sủng từ chính Thiên Chúa? Thật là dễ dàng cho các môn đệ của Chúa Giêsu được cứu độ, bởi vì Đấng Cứu Thế luôn ở với họ. Vậy thì có khó khăn gì hơn cho chúng ta đạt được ơn cứu độ, khi Chúa luôn ở với chúng ta không? Các môn đệ rất hạnh phúc với tất cả những gì họ mong ước, với những gì họ chọn lựa; còn chúng ta không lẽ kém hạnh phúc hơn các ngài sao? Chúng ta có Chúa Giêsu trong Bí tích Thánh Thể; Người vẫn tiếp tục ở

với chúng ta, Người luôn sẵn sàng ban cho chúng ta tất cả những gì chúng ta cầu xin, Người đang chờ đợi chúng ta, **chúng ta chỉ có một việc duy nhất là mở miệng “cầu xin”**.

Người nghèo còn biết nói ra những gì họ cần với người giàu, trong khi chúng ta lại lãnh đạm thờ ơ với sự trợ giúp và ơn sủng của Chúa ban. Nếu một người tham lam muốn thu góp cho mình thật nhiều tiền của, liệu anh ta có chần chừ do dự để cho một cơ hội làm giàu vượt mất khỏi tầm tay của mình không? Than ôi! Chúng ta làm mọi sự cho thế giới này mà chẳng làm gì cho thế giới bên kia sao? Gia tài nhỏ bé mà chúng ta ra sức tích góp suốt cả đời là gì nếu không phải là làm việc, phiền toái, lo lắng và đau khổ! Các con thấy đó, tài sản chóng qua của chúng ta để làm gì? Vua Salomon, vị vua giàu có uy quyền và tốt số nhất nói rằng: *“Tôi đã nhìn thấy tất cả sự vật hoàn thành dưới ánh mặt trời; tất cả chỉ là phù hoa và phiền toái cho linh hồn.”* Và những điều này là những của cải mà chúng ta phải làm việc vất vả để đạt được, trong khi chúng ta không bao giờ nghĩ đến những tài sản của Thiên Đàng!

Thật xấu hổ cho chúng ta đã không nỗ lực để giành lấy, và thờ ơ đến việc tìm kiếm Thiên Đàng! Nếu cây sung bị bỏ vào lửa vì không sinh hoa trái mặc dầu đã được chăm sóc; nếu người đầy tớ vô dụng bị khiển trách vì đã chôn dấu tài năng mình có, thì số phận nào sẽ dành cho chúng ta là những người thường lạm dụng những trợ giúp đưa chúng ta vào Thiên Đàng? Nếu chúng ta đã lạm dụng những ơn huệ Chúa đã ban cho, thì hãy mau mau chân thành sửa đổi lại quá khứ đó, và chúng ta hãy nỗ lực để đạt được phần thưởng xứng đáng là sự sống đời đời.

Cám Dỗ

Nếu chúng ta cầu xin Thiên Chúa ban ơn để chống lại chước cám dỗ, chắc chắn Người sẽ ban cho chúng ta; vì Người muốn tất cả mọi người được cứu rỗi.

Thánh Gioan Maria Vianney

Tất cả chúng ta đều có **xu hướng phạm tội**; chúng ta ăn không ngời ròi, tham lam, dâm dục, ham khoái lạc, đắm mình vào những thú vui xác thịt. Chúng ta muốn biết mọi sự, học biết mọi sự, nhìn thấy mọi sự; chúng ta phải canh chừng trí óc của mình, tâm hồn mình, và giác quan của mình, vì chúng là những cánh cửa ma quỷ đột nhập vào linh hồn. Hãy xem **ma quỷ luôn rình rập** xung quanh chúng ta; công việc duy nhất của nó trên thế gian này là tìm bạn cho mình. Suốt đời ma quỷ tìm cách gài bẫy làm cho chúng ta sa ngã phạm tội; chúng ta phải thức tỉnh làm tất cả những gì có thể để chiến đấu và chống lại chúng. Nhưng **chúng ta không thể tự mình làm gì mà không có sự trợ giúp của Thiên Chúa**; chúng ta hãy cầu nguyện với Người giải thoát chúng ta khỏi lưới giăng của kẻ thù ma quỷ, và ban sức mạnh cho chúng ta để chống lại chúng. Với danh Thánh Giêsu, chúng ta sẽ đập tan các âm mưu quỷ dữ, đánh cho chúng chạy dài. Nếu thỉnh thoảng chúng còn dám tấn công chúng ta, với danh Thánh này chúng ta sẽ chiến thắng vẻ vang, và những chiến thắng của chúng ta sẽ là những vương miện dành cho Thiên Đàng, lấp lánh sáng ngời với những hạt kim cương, và mang lại triều thiên vinh quang trên Thiên Đàng.

Thiên Chúa nhân từ không thể từ chối điều gì với những ai kêu xin Người với hết tâm lòng. Thánh Têrêsa một ngày kia đang cầu nguyện, khát khao được nhìn thấy Chúa, Chúa Giêsu hiện đến cho thánh nữ thấy đôi tay thánh thiện của Người; rồi một ngày khác khi thánh nữ đang cầu nguyện, Chúa Giêsu lại hiện ra cho thánh nữ nhìn thấy Thánh Nhan của Người. Vài ngày sau, Người tỏ lộ cho thánh nữ thấy toàn thể nhân tính của Người. Thiên Chúa Đấng lấp đầy ước muốn của thánh Têrê a cũng sẽ chấp nhận lời cầu xin của chúng ta. Nếu chúng ta cầu xin Người ơn để chống lại những cám dỗ, chắc chắn Người sẽ ban cho chúng ta; vì Người muốn tất cả mọi người được cứu rỗi. Thiên Chúa đã đổ máu, đã chết cho tất cả chúng ta, Người đang đợi chúng ta trên Thiên Đàng. Mọi người đang có mặt ở đây, chúng ta có được lên Thiên Đàng

hết không? Chúng ta thật sự không biết gì về điều đó, nhưng Cha rất sợ hãi khi nhìn thấy nhiều linh hồn sa xuống Hỏa Ngục. Họ rơi vào Hỏa Ngục như lá rụng khỏi cành khi mùa đông đến. Chúng ta cũng có thể sa ngã như thế nếu chúng ta không cộng tác với sự trợ giúp của Thiên Chúa để chống trả, xa tránh các chước cám dỗ, nếu chúng ta không cầu khẩn danh Thánh Người suốt con cám dỗ như thánh Anthony đã làm trong sa mạc khi xưa.

Thánh Anthony ẩn mình trong một ngôi mộ cổ, ma quỷ thường hiện đến tấn công Ngài; lúc đầu chúng tìm cách làm cho ngài hoảng sợ với những tiếng động; rồi chúng đánh đập ngài dã man đến nỗi ngài dở sống dở chết với những vết thương đầy mình. Nhưng thánh nhân nói rằng: “Tao đây, tao sẵn sàng đánh tiếp; mà không bao giờ có thể tách tao ra khỏi Chúa Giêsu, Thiên Chúa của tao!” Ma quỷ càng gia tăng gấp đôi nỗ lực của chúng, và la hét rất kinh khủng. Thánh Anthony vẫn không nhúc nhích, vì ngài đã đặt tất cả sự tự tin của mình nơi Thiên Chúa. Bắt chước gương của ngài, chúng ta **hãy luôn sẵn sàng** cho cuộc chiến; **hãy đặt trọn niềm tin** của mình nơi Chúa; **hãy chay tịnh và cầu nguyện**, và ma quỷ sẽ không thể nào tách chúng ta ra khỏi Chúa Giêsu cho dù ở đời này hay đời sau.

Đau Khổ

Tất cả những khổ sở của chúng ta là tại vì chúng ta không yêu mến, và sợ hãi thánh giá. Càng trốn tránh thánh giá, sự sợ hãi càng gia tăng trong lòng.

Thánh Gioan Maria Vianney

Dù muốn dù không chúng ta cũng phải chịu đau khổ. Một số người chịu đau khổ như tên trộm lành, những người khác như tên trộm dữ. Cả hai chịu chung một hình phạt. Nhưng chỉ có một người biết làm cho những đau khổ của mình đáng tội, anh ta chấp nhận lấy những đau khổ đó trong tinh thần đền tạ, và hướng về Chúa Giêsu, anh đã nhận được từ chính miệng Chúa nói những lời lẽ thật tốt lành: “*Ngay hôm nay, anh sẽ ở trên Thiên Đàng với Ta!*” ngược lại, người trộm kia la hét, thốt ra những lời chửi rủa phạm thánh, và đặt mình trong tình trạng tuyệt vọng.

Có hai dạng đau khổ: **đau khổ có tình yêu và đau khổ không tình yêu**. Các thánh chịu đựng mọi sự với lòng vui vẻ, nhẫn nại bởi vì các ngài có tình yêu. Còn chúng ta chịu đau khổ với lòng phẫn uất, bực bội, lo lắng, mệt mỏi và tuyệt vọng bởi vì chúng ta không có tình yêu. Nếu chúng ta yêu mến Chúa, chúng ta đã yêu mến thánh giá, đã ao ước và vui mừng đón nhận mọi đau khổ. Chúng ta phải vui mừng để có thể chịu đau khổ vì lòng kính mến chúa, Đấng đã yêu thương và chịu đau khổ vì chúng ta. Như vậy, chúng ta than phiền về điều gì? Hãy nhìn những anh em lương dân đáng thương, họ không được diễm phúc biết Chúa và tình yêu vô biên của Ngài, họ cũng có những đau khổ giống hệt như chúng ta, nhưng họ không được sự an ủi như chúng ta. Sẽ có người trong các con hỏi rằng chịu đau khổ có khó không? Không khó đâu; nó rất dễ, ngọt ngào, an ủi, và hạnh phúc. Chỉ có một điều là **chúng ta phải yêu khi đau khổ, và đau khổ khi chúng ta yêu**.

Trên con đường thập giá bước đi theo Chúa, chỉ có bước đầu tiên là đau đớn thôi. Cây thánh giá lớn nhất trong đời chúng ta chính là “sợ” vác thánh giá. Chúng ta không có can đảm vác thánh giá, và hiểu sai về đau khổ rất nhiều, bởi vì cho dẫu có làm gì đi nữa, thánh giá vẫn theo sát chúng ta như hình với bóng, không thể nào trốn tránh được. Vậy tại sao chúng ta không yêu quý những đau khổ và lợi dụng chúng để đưa chúng ta về Thiên Đàng? Nhưng

thật sự hầu hết mọi người đều quay lưng và chạy trốn đau khổ. Họ càng trốn chạy bao nhiêu thì đau khổ càng đeo đuổi tấn công và đè bẹp họ với những gánh nặng bấy nhiêu. Nếu biết khôn ngoan, các con sẽ đi gặp đau khổ giống như **Thánh Anrê** trước khi bị treo lên thập giá Ngài nói rằng: “*Ôi thánh giá tốt lành đáng yêu mến, đáng ao ước biết bao! Xin hãy đón nhận tôi trong vòng tay của anh, hãy lôi kéo tôi khỏi những người trần tục, và đưa tôi về với Thầy Chí Thánh, là Đấng đã cứu độ tôi nhờ anh là cây thánh giá!*”

Người yêu mến thánh giá không phải lúc nào cũng đi tìm và chạy theo thánh giá, đôi khi có thể đi khác hướng với chúng, nhưng khi gặp thánh giá, họ vui vẻ đón nhận, yêu mến chúng, vác chúng một cách can đảm. Đau khổ sẽ kết hợp người đó với Thiên Chúa; thanh tẩy họ; cứu họ ra khỏi thế gian; tống khứ khỏi tâm trí họ những chướng ngại; giúp họ vượt qua cuộc đời, giống như cầu giúp chúng ta đi qua sông vậy. Hãy nhìn xem các thánh, khi không bị ngược đãi thì các ngài tự ngược đãi chính mình. Có một người tín hữu tốt lành nọ ngày kia than phiền với Thiên Chúa:

- *Lạy Chúa, con đã làm gì mà phải chịu đau khổ thế này?*

Thiên Chúa trả lời với anh:

- *Còn Cha, Cha đã làm gì mà bị dẫn lên núi Calvary?*

Thế là anh ta hiểu ra, khóc nức nở, xin Chúa tha thứ cho mình, và hứa sẽ không bao giờ còn dám than trách khi gặp đau khổ nữa. Người đời thường khổ sở khi gặp đau khổ, còn người tín hữu tốt lành thì khổ sở khi không có thánh giá. Chúng ta phải sống giữa đau khổ giống như con cá sống trong nước vậy.

Hãy nhìn **thánh nữ Catherine**; ngài có hai mũ vương miện, một cho sự trinh khiết, một cho sự tử đạo: thánh nữ thật hạnh phúc biết bao, tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã biết tự chọn cho mình thà đau khổ còn hơn là phạm tội! Có một vị thánh tu sĩ nọ rất thích khổ chế đến nỗi lấy dây cột chặt thân thể để giết chết tính xác thịt làm tróc cả da thịt, làm môi ngon cho giò bọ đến rúc rĩa và sinh sản. Thấy trong người vị tu sĩ này có giò bọ bò ra, các tu sĩ đều kinh tởm và trục xuất vị tu sĩ này ra khỏi nhà dòng. Vị thánh này đã ra đi cách vui vẻ, ẩn mình trong một hang đá lớn. Nhưng đêm hôm đó, vị bề trên đã nghe tiếng Chúa phán: “*Ngươi đã đánh mất đi một kho tàng lớn trong nhà ngươi!*” Thế

là mọi người trong nhà dòng vội vã đi tìm vị thánh nọ trở về, và họ thắc mắc muốn biết những con giò bọ này từ đâu mà có. Khi biết được sự thật, vị bề trên đã ra lệnh tháo gỡ sợi dây trói mình ra, và cuối cùng, da thịt của vị thánh này được lành sạch rất mau chóng.

Ở giáo xứ lân cận, có **một em nhỏ nằm liệt giường** vì bị bệnh rất nặng, rất đau đớn; Cha đến thăm và nói với em:

- *Này con, con chịu đau khổ nhiều quá!*

Em trả lời với Cha rằng:

- *Thưa Cha, không phải thế đâu; ngày hôm nay con không cảm thấy sự đau đớn của ngày hôm qua, và ngày mai con sẽ không chịu đau khổ của ngày hôm nay.*

- *Thế con có muốn được lành bệnh không?*

- *Dạ thưa không, con rất hư đốn trước khi con bị bệnh, con sợ rằng khi lành bệnh con sẽ hư đốn trở lại. Được như bây giờ con thấy rất tốt thưa Cha.*

Chúng ta không hiểu nổi điều đó với vì đầu óc chúng ta quá trần tục. Em nhỏ đó có Chúa Thánh Thần ở cùng đã khiến chúng ta cảm thấy thật xấu hổ.

Nếu Chúa gọi thánh giá đến, chúng ta hay bắt mẫn, cầu nài; chúng ta chống đối những gì trái ngược với ý mình, lúc nào cũng muốn ở trên tấm nệm êm ái: nhưng để đi con đường hẹp, chúng ta phải ở trên đồng gai. Chính nhờ thánh giá mà chúng ta mới lên Thiên Đàng. Những bệnh tật, cám dỗ, phiền muộn... là những thánh giá đưa chúng ta đến Thiên đàng. Tất cả mọi đau khổ sẽ qua đi mau chóng. Hãy nhìn các thánh đã đến đó trước chúng ta. Thiên Chúa không bắt chúng ta tử đạo về phần xác, Người chỉ muốn chúng ta tử đạo trong tâm hồn, trong ý chí. Chúa Giêsu là gương mẫu của chúng ta; hãy vác lấy thánh giá và bước theo Người. Hãy bắt chước như **những người lính của Vua Napoleon**. Khi họ băng qua một cái cầu dưới làn mưa đạn của súng đại bác không ai dám bước qua. Napoleon đã cầm lấy cờ, đi qua cầu đầu tiên, và tất cả quân lính của ông đều theo sau. Chúng ta hãy làm theo đúng như vậy; chúng ta hãy bước theo sau Chúa Giêsu, Người đã đi trước chúng ta.

Có một người lính kể rằng: Trong suốt trận chiến, anh ta đi khoảng nửa giờ trên những xác chết; khó mà có chỗ trống nào để lọt chân; máu nhuộm đỏ trên mặt đất. Cũng thế, trên đường đời này, chúng ta cũng phải đi trên những thánh giá và chướng ngại để về đến quê thật của chúng ta. **Thánh giá là bậc thang dẫn đến Thiên Đàng.** Chịu đau khổ dưới mắt Chúa thật là điều an ủi biết bao, và chúng ta có thể nói khi xét mình buổi tối rằng: *“Linh hồn tôi ơi, hãy vui mừng lên, vì hôm nay người đã chịu đau khổ mấy giờ với Chúa Giêsu, chịu đánh đòn, đội mũ gai, chịu đóng đinh với Người.”* Giờ chết đến thật là đáng giá! Cái chết thật êm dịu ngọt ngào biết bao khi chúng ta sống trên thánh giá! Chúng ta phải chạy theo sau thánh giá như những người keo kiệt chạy theo đồng tiền vậy. Không có gì đem lại sự bảo đảm cho chúng ta ngoại trừ thánh giá trong ngày phán xét. Lúc đó, chúng ta sẽ vui mừng trong sự bất hạnh, hãnh diện trong sự khiêm hạ, và giàu có trong sự hy sinh!

Nếu có ai hỏi rằng:

- *Tôi muốn giàu có, vậy tôi phải làm gì?*

Con hãy trả lời:

- *Hãy làm việc!*

Cũng thế, để vào được Thiên Đàng chúng ta phải chịu đau khổ. Thiên Chúa đã chỉ cho chúng ta đường đi theo gương của **ông Simon thành Sirenia**; Chúa mời gọi các bạn của mình vác lấy thánh giá theo sau Người. Thiên Chúa mong ước chúng ta không bao giờ mất đi hình ảnh thánh giá cho dù ở bất cứ nơi đâu; bên đường, trên đồi cao, ở chỗ công cộng – để khi nhìn thấy chúng ta có thể nói rằng: *“Thiên Chúa yêu thương tôi biết bao!”* Thánh giá ôm lấy thế giới, nó được trồng ở bốn góc của thế giới để cho mọi người được hưởng nhờ. Thánh giá ở khắp nơi để giúp chúng ta trên đường về Thiên Đàng giống như đi qua sông với một cây cầu bằng đá chắc chắn. Những Kitô hữu nào không muốn chịu đau khổ hay chịu một cách miễn cưỡng sẽ đi qua sông bằng một cây cầu bằng ván mỏng manh, dễ dàng trượt chân xuống Hỏa Ngục, khó lòng vào được Thiên Đàng.

Người không yêu mến thánh giá có thể được cứu rỗi nhưng rất hiếm: nếu có, người đó chỉ là một ngôi sao nhỏ xíu trong bầu trời. Còn ai chịu đau khổ và chiến đấu và danh Chúa chiếu sáng như ánh mặt trời rạng rỡ. Ôi Thánh Giá,

được biến đổi bởi những ngọn lửa tình yêu, như một bụi gai trong lửa, bị lửa thiêu rụi đi thành tro bụi. Gai thì cứng, nhưng tro thì mềm. Ôi, dịu ngọt biết bao những tâm hồn cảm nghiệm chịu đau khổ vì Chúa! Nó như sự hỗn hợp của dầu và dấm: dấm chua vẫn là dấm chua, nhưng dầu làm mất đi vị đắng của nó, điều này thật ít ai hiểu được.

Nếu chúng ta bỏ những trái nho ngon vào máy ép, chúng ta sẽ có rượu ngon: linh hồn chúng ta trong máy ép thánh giá sẽ làm ra chất rượu rất ngon. Khi chúng ta sống không có thánh giá, đời chúng ta thật vô vị: nếu chúng ta nhẫn nhục chịu đựng, chúng ta sẽ cảm thấy vui mừng, hạnh phúc, và ngợi ngào! Đó là sự khởi đầu của Thiên Đàng. Thiên Chúa, Mẹ Maria, các Thiên Thần, và các thánh, ở xung quanh chúng ta; các Ngài ở bên cạnh chúng ta, và nhìn thấy chúng ta. Sự vượt tới cuộc sống bên kia của người tín hữu chân chính phải trải qua đau khổ, giống như một người đang ôm bó hoa hồng. Gai của nó tỏa hương thơm, và hơi thở của thánh giá tỏa lan sự ngọt ngào. Nhưng chúng ta phải bóp những gai nhọn trong tay, và ép thánh giá vào lòng, để nó phát sinh ra chất ngọt trong nó.

Thánh giá đem lại bình an cho thế giới và cho tâm hồn chúng ta. Tất cả những khổ sở của chúng ta là tại vì chúng ta không yêu mến, và sợ hãi thánh giá. **Càng trốn tránh thánh giá, sự sợ hãi càng gia tăng trong lòng.** Một thánh giá mà mang lấy một cách dễ dàng và không có đau khổ thì chẳng phải là thánh giá nữa. Đau khổ mà yên ổn thì chẳng phải là đau khổ nữa. Chúng ta hay phàn nàn: *“Trời ơi, tôi đau khổ quá đi thôi!”* Vậy chúng ta càng có nhiều lý do để phàn nàn khi không có đau khổ, vì chẳng có gì làm cho chúng ta nên giống Chúa bằng cách vác lấy thánh giá của Người. Đẹp biết bao một linh hồn biết kết hợp mật thiết với Chúa Giêsu qua việc yêu mến thánh giá của Ngài! Cha thật không tài nào hiểu được một Kitô hữu mà không yêu mến và chạy trốn thánh giá! Như vậy, chẳng phải chúng ta đang chạy trốn Chúa Giêsu, Đấng đã hạ mình xuống, ôm chặt lấy thánh giá, và chịu chết cho chúng ta sao?

Những mâu thuẫn ở đời này đem chúng đến dưới chân thánh giá, và thánh giá là cổng vào Thiên Đàng. Để được vào đó, chúng ta phải bị người khác đạp lên trên, chúng ta phải để cho người khác coi mình là con số không, chịu khinh thường, chịu nghiền nát. Không có một ai hạnh phúc trên đời này ngoại trừ những người vui vẻ bình tĩnh giữa những đau khổ, phiền muộn của cuộc

đời: họ cảm nhận và thụ hưởng sự vui sướng làm con cái Thiên Chúa. Tất cả những đau khổ đều trở nên ngọt ngào khi chúng ta chịu đựng trong tình yêu và sự kết hợp với Thiên Chúa.

Chịu đau khổ ư! Nó có ý nghĩa gì? Chỉ là phút chốc mà thôi! Nếu chúng ta được ở một chút trên Thiên Đàng, chúng ta sẽ hiểu rõ giá trị của giây phút chịu đau khổ này. Lúc đó chúng ta sẽ không thấy thánh giá nào nặng, chẳng có đau khổ nào lớn. **Thánh giá là món quà mà chính Thiên Chúa đích thân ban tặng cho bạn hữu của Người.** Chúa yêu ai nhiều, người đó sẽ chịu đau khổ nhiều. Thật đẹp để biết bao khi chúng ta dâng mình mỗi sáng trong hy sinh cho Thiên Chúa, và chấp nhận mọi sự để đền bù những tội lỗi chúng ta! Chúng ta hãy cầu xin ơn yêu mến thánh giá thì chúng sẽ trở nên ngọt ngào với chúng ta.

Cha đã thử nghiệm trong bốn, năm năm. Cha bị vu khống, bị chống đối, bị nhục mạ. Cha đã vác thánh giá! Cha vác hầu như hơn cả sức Cha có thể vác! Thế rồi Cha đã cầu xin cho được ơn yêu mến thánh giá, và Cha đã được vui mừng hạnh phúc. Cha tự nói với mình, thật không có gì hạnh phúc cho bằng được vác lấy thánh giá! Chúng ta đừng bao giờ đặt câu hỏi thánh giá từ đâu mà đến, bởi vì chúng luôn luôn từ Thiên Chúa mà đến. Thiên Chúa luôn luôn trao cho chúng ta con đường này để chúng ta có thể chứng minh tình yêu của mình đối với Người.

Ơn Chúa

Tất cả công nghiệp của chúng ta cốt ở việc chúng ta cộng tác với ơn Chúa.

Thánh Gioan Maria Vianney

Với sức của mình, chúng ta có thể xa tránh tội lỗi và thực hành các nhân đức không? Câu trả lời là **không bao giờ!** Chúng ta không thể nào làm được điều gì nếu không có ơn Chúa: đó là một tín điều; chính Chúa Giêsu Kitô đã dạy như thế. Giáo Hội và các Thánh đều có chung một suy nghĩ là ơn Chúa tuyệt đối cần thiết cho chúng ta đến nỗi nếu không có ơn Chúa chúng ta không thể tin, cậy, yêu mến, thậm chí không thể ăn năn sám hối nữa. Ngoài ra, chính Thánh Paul đã nhấn mạnh rằng chúng ta không thể nào tự mình kêu tên Giêsu để đáng được công nghiệp nước Trời. Giống như đất đai không thể sinh sản gì nếu không có mặt trời. Cũng vậy, chúng ta không thể làm gì tốt lành nếu không có ơn Chúa.

Ơn Chúa là một sự trợ giúp siêu nhiên để **hướng dẫn chúng ta làm điều tốt**. Cha ví dụ một người tội lỗi vào nhà thờ nghe giảng, vị Linh Mục nói về Hỏa Ngục, sự nghiêm khắc về những phán xét, sự công bằng của Thiên Chúa; anh ta cảm thấy có sự thúc giục từ nội tâm phải sám hối và sửa đổi; sự thúc đẩy nội tâm đó gọi là “Ơn Chúa”. Thiên Chúa tốt lành đang cầm tay người tội lỗi đó để dắt đi. Chúng ta giống như đứa trẻ con không biết đi thế nào để đến Thiên Đàng; chúng ta loạng choạng té ngã, trừ khi **bàn tay Thiên Chúa luôn sẵn sàng giúp đỡ chúng ta**. Các con thấy Thiên Chúa tốt lành biết bao! Giá như chúng ta biết suy nghĩ những gì Thiên Chúa đã làm cho mình trong đời và trong mỗi một ngày chắc hẳn chúng ta đã không dám xúc phạm đến Người, và đã yêu mến Người với hết tâm lòng, nhưng đáng tiếc là chúng ta đã không suy nghĩ đến. Đó là lý do tại sao chúng ta phạm tội. Hãy suy nghĩ về điều này: Khi các Thiên Thần phạm tội liền bị ném ngay vào Hỏa Ngục, nhưng khi con người phạm tội Thiên Chúa đã hứa ban Đấng Cứu Chuộc. Chúng ta đã làm được gì để xứng đáng với ơn cao trọng đó? Chúng ta đã làm gì để được sinh ra làm người Công Giáo, trong khi có rất nhiều linh hồn trên thế giới chết đi mà không được lãnh nhận Bí tích Rửa Tội? Chúng ta đã làm gì để xứng đáng được tha thứ về mọi tội lỗi chúng ta đã phạm từ khi có trí khôn đến nay, trong khi rất nhiều người không được lãnh nhận Bí tích Giải

Tội?

Thánh Augustine nói rằng sự thật là Thiên Chúa tìm kiếm trong chúng ta điều gì đáng để Người bỏ chúng ta và Người đã tìm thấy điều ấy; rồi Người tìm kiếm những gì giúp làm cho chúng ta xứng đáng với ơn sủng của Người và Người không tìm thấy gì, bởi vì thật ra chẳng có gì trong chúng ngoài trừ tro bụi và tội lỗi. **Tất cả công nghiệp của chúng ta cốt ở việc chúng ta cộng tác với ơn Chúa.** Hãy nhìn xem, một bông hoa sẽ không đẹp hay rực rỡ nếu không có mặt trời, vì lúc đêm về nó chỉ héo tàn và ử rũ. Khi mặt trời mọc lên vào buổi sáng nó bỗng hồi sinh và nở rộ. Giống hệt như linh hồn chúng ta nhờ Chúa Giêsu, Mặt Trời công chính; nó trở nên xinh đẹp qua ơn thánh. Để lãnh nhận ơn thánh này, linh hồn chúng ta phải hướng về Chúa với sự sám hối đích thực: chúng ta phải mở lòng ra với Chúa bằng đức tin và đức mến. Như mặt trời tự nó không thể làm cho hoa nở nếu như nó đã chết. Cũng vậy, **ơn Chúa không thể đem chúng ta về với sự sống nếu chúng ta không từ bỏ tội lỗi.**

Thiên Chúa không ngừng nói với chúng ta qua sự thúc giục bên trong; Người gọi lên những tư tưởng và những ước muốn tốt lành. Từ lúc trẻ cho đến tuổi già, trong tất cả những thăng trầm và bất hạnh của cuộc đời, Người luôn thúc đẩy chúng ta đón nhận ơn sủng của Người, và chúng ta đã nghĩ gì, làm được gì về những lời cảnh cáo của Người? Thậm chí ngay bây giờ chúng ta có đang hợp tác chặt chẽ với ơn Chúa không? Chúng ta có đóng chặt cửa lòng để chống lại ơn Chúa không? Hãy nghĩ đến ngày Thiên Chúa sẽ gọi các con ra trước mặt Người để trả lời và giải thích về những gì các con đã nghe hôm nay; thật khôn thay nếu các con dập tắt đi tiếng nói vang lên trong lương tâm của mình! Chúng ta sống trong sự an nhàn thư thái, giữa những thú vui trần thế, lại còn tự cao tự đại; linh hồn chúng ta trở nên lạnh nhạt với Thiên Chúa, trở nên cứng như đá không thể hòa lẫn với nước ân sủng được; giống như một cây ăn trái được mưa sương tưới gội mà vẫn không sinh được hoa quả nào.

Hãy cảnh giác đề phòng, đừng phản bội và chống lại ơn Chúa! **Thiên Chúa ban cho chúng ta tự do chọn lựa giữa sống và chết**; nếu chọn cái chết chúng ta sẽ bị ném vào lửa Hỏa Ngục và bị đốt cháy đời đời với ma quỷ. Hãy xin lỗi Chúa vì đã lạm dụng những ơn sủng Người đã ban cho chúng ta từ xưa đến nay, và hãy khiêm tốn cầu xin Người ban thêm cho chúng ta nhiều

ơn phúc.

Ơn Cứu Rỗi (1)

Không phải tất cả các thánh đều có khởi đầu tốt đẹp, nhưng tất cả đều có một kết thúc tốt đẹp. Chúng ta cũng khởi sự không tốt, nhưng hãy kết thúc một cách tốt đẹp như các thánh...

Thánh Gioan Maria Vianney

Có rất nhiều người mang danh là Kitô hữu nhưng thậm chí không hề biết tại sao mình được sinh ra trên trái đất.

- *Lạy Chúa, tại sao Chúa đem con vào thế giới này?*

- *Để cứu chuộc linh hồn con.*

- *Vậy tại sao Chúa muốn cứu lấy linh hồn con?*

- *Bởi vì Ta yêu con.*

Thiên Chúa đã tạo dựng nên chúng ta và đặt chúng ta vào thế giới này bởi vì Người yêu thương chúng ta; Người muốn cứu chúng ta cũng bởi vì Người yêu thương chúng ta. Để được cứu độ, chúng ta phải nhận biết, yêu mến, và thờ phượng Thiên Chúa. Ôi, cuộc đời thật đẹp biết bao! Được biết Chúa, yêu Chúa, và phụng sự Chúa là điều tuyệt hảo nhất. Chúng ta không còn chuyện gì khác để làm trên thế gian này. Tất cả những gì chúng ta làm mà không hướng về mục đích ấy đều uổng công vô ích. Chúng ta phải sống cho Chúa, phó dâng mọi việc trong tay Ngài. Mỗi sáng khi thức dậy hãy nói rằng:

- *Lạy Chúa, ngày hôm nay con muốn làm mọi sự cho Chúa. Con sẵn sàng đón nhận mọi sự Chúa cho phép xảy đến với con. Con xin hiến dâng hồn xác con trong tay Chúa như của lễ toàn thiêu dâng kính Ngài. Nhưng lạy Chúa, xin hãy giúp con, bởi vì không có Chúa con không thể làm gì được.*

Lúc sắp chết chúng ta sẽ đau khổ, hối tiếc vô cùng về những thời gian phung phí chúng ta đã dành cho những chuyện ăn chơi, những chuyện vô ích, ngủ ngày lẫn đêm... thay vì phải hy sinh, cầu nguyện, hãm mình, làm việc lành phúc đức, ăn năn khóc lóc về những tội lỗi của mình; và chúng ta sẽ nhận ra

rằng mình chẳng làm được gì cho Chúa cả. Thật đáng buồn thay! Rồi đây, những người chỉ làm việc để thỏa mãn thân xác mình sẽ bị chôn vùi và thối nát, khi đó họ không thể làm gì được cho linh hồn đáng thương của mình để được hạnh phúc đời đời. Họ chẳng không ngoan hay sáng suốt tí nào cả, thật đáng sợ biết bao! Hãy nhìn người kia rất hăng hái, làm việc không nghỉ ngơi vì muốn gây chấn động khắp thế giới, muốn làm bá chủ thiên hạ, nghĩ mình là trung tâm của vũ trụ, và như muốn nói với mặt trời rằng:

- Hãy rút đi để cho ta chiếu sáng thế giới này thay cho người!

Nhưng một ngày nào đó, người kiêu ngạo này sẽ trở về cát bụi, là nguồn gốc của hắn, bị cuốn trôi đi theo các dòng sông và cuối cùng trôi ra biển khơi.

Cha thường nghĩ rằng chúng ta giống như những đồng cát nhỏ bị gió thổi tung lên, xoáy một vòng và văng đi tung tóe. Ai trong chúng ta cũng có người thân đã chết, họ trở về cát bụi như Cha đã nói. Người ta thường nói thật khó mà được cứu rỗi linh hồn. **Thật ra không có gì dễ hơn được cứu rỗi. Chỉ cần tuân giữ các giới luật của Chúa và Hội Thánh, xa tránh bảy mối tội đầu, làm lành lánh dữ.** Thế thôi! Người tín hữu tốt lành làm mọi việc để cứu rỗi linh hồn mình, họ sẽ được hạnh phúc và thỏa mãn; họ vui hưởng trước hạnh phúc Thiên Đàng, họ sẽ được hạnh phúc đời đời. Trong khi đó, những người tín đồ Công giáo tội lỗi xấu xa sẽ đánh mất linh hồn mình, họ luôn bị dẫn vật, đau khổ, kêu la, buồn bã, và sẽ bị như thế đời đời. Hãy nhìn xem sự khác biệt giữa hai cảnh tượng thật lớn lao!

Điều quan trọng nhất là chỉ làm những gì chúng ta có thể làm được để dâng lên Chúa. Chúng ta không thể dâng cho Người những việc như: nói xấu, vu khống, bất công, giận dữ, dâm dục, xem phim vô ích, khiêu vũ... vì đó là những điều người ta làm trong thế gian. Nói về việc khiêu vũ, thánh Francis de Sales nói rằng:

- Họ giống như những cây nấm, ăn mặc thật đẹp cho những chuyện không đâu!

Các bà mẹ thường chữa mình:

- Con có coi chừng chúng mà, tội nó đâu có làm gì xấu đâu!

Các bà chỉ kiểm soát áo quần của chúng thôi nhưng không thể kiểm soát được trái tim chúng. Người thích khiêu vũ tự đặt mình trong tình trạng bất lợi trước mặt Thiên Chúa; họ phải chịu trách nhiệm về tất cả những điều xấu xa họ đã làm như: nghĩ bậy bạ, nói xấu, ganh tị, ghen ghét, thù hằn... Nếu họ hiểu rõ những tội lỗi này, họ sẽ không bao giờ dám đi khiêu vũ. Giống như những người làm ra những ảnh tượng bậy bạ hay viết những sách báo xấu xa, họ sẽ phải trả lễ cho những hậu quả tai hại từ những điều xấu xa gây ra trong suốt thời gian họ sống trên thế gian. Suy niệm điều này phải làm cho người ta kinh sợ biết bao!

Chúng ta phải cố gắng sống thế nào để cứu lấy linh hồn mình, bởi vì **cuộc sống vĩnh cửu đang chờ đón chúng ta**. Thế giới, sự giàu sang, những cuộc vui chơi, và danh vọng rồi sẽ qua đi rất nhanh chóng. Cho nên chúng ta hãy coi chừng. Không phải tất cả các thánh đều có khởi đầu tốt đẹp, nhưng tất cả đều có một kết thúc tốt đẹp. Chúng ta cũng khởi sự không tốt, nhưng hãy kết thúc một cách tốt đẹp như các thánh, để rồi một ngày nào đó, chúng ta sẽ gặp các ngài trên Thiên Đàng.

Ơn Cứu Rỗi (2)

“Với một chút cảnh giác, một chút vất vả, chúng ta sẽ dễ dàng thành công trong việc tự chủ các đam mê dục vọng của mình...; nhưng khi chúng đã ăn rễ sâu, thì quả thật không gì khó khăn hơn...”

Thánh Gioan Maria Vianney

Hạnh phúc của con người ở đời này là được trở nên tốt lành; khi đó họ được Chúa chúc phúc, họ yêu mến Chúa, họ làm vinh danh Chúa, và làm tất cả mọi việc với lòng vui sướng và yêu mến, bởi vì họ biết rằng **mục đích ở đời này** không gì khác hơn là được yêu mến và phục vụ Thiên Chúa.

Hãy nhìn những linh hồn tội lỗi mà xem; tại sao họ làm việc gì cũng đều có rắc rối và lộn xộn? Bởi vì họ không yêu mến Thiên Chúa, linh hồn họ không trong sạch, hy vọng của họ chẳng còn là Thiên Đàng nữa mà là trần gian. Lòng dạ họ là một nguồn suối dơ bẩn làm cho mọi hành động của họ ra độc hại, và ngăn cản họ đến với Chúa; họ chết một cách vô nghĩa, không có công phúc cho Nước Trời, đầy dẫy tội ác cho Hỏa Ngục; đây chính là con đường dẫn họ đến sự hư mất đời đời. Người ta thường nói: được rỗi linh hồn thật là nhiều phiền phức; nhưng có ai nói rằng thật là phiền phức khi đạt được danh vọng và của cải không? Có ai trong các con đang lúc cày đất gặt hái mà lại đi ngủ không? Không bao giờ! Cũng thế, tại sao các con lại ăn không ngồi rồi đang khi phải chiêm hữu một gia sản to lớn không bao giờ hư nát, đang khi phải chiến đấu cho vinh quang đời đời?

Nếu chúng ta thật sự ước ao được cứu rỗi, chúng ta phải dứt khoát một lần thay cho tất cả, để ra sức đoạt lấy phần rỗi cho mình; linh hồn chúng ta như một thửa vườn có nhiều cỏ dại luôn sẵn sàng bóp nghẹt lẫn át cây cối và bông hoa được gieo trồng trong đó. Nếu người làm vườn lơ là không chú ý đến, nếu **không liên tục diệt cỏ** thì chẳng bao lâu cây cối và bông hoa sẽ biến mất. Cũng vậy, các con hãy luyện tập các nhân đức, mà Chúa rất vui thích, để tô điểm linh hồn mình. Linh hồn sẽ bị che lấp bởi các tính hư nét xấu nếu chúng ta lơ là không chăm sóc. Cũng như người làm vườn thận trọng tìm kiếm từ sáng đến tối để giết sạch các cỏ dại trong vườn, và làm đẹp nó với những bông hoa; chúng ta cũng hãy ra sức làm việc để khử trừ tiệt giống các tính hư nét xấu của linh hồn và tô điểm nó bằng các nhân đức. Các con thấy

dó, người làm vườn không bao giờ để cho cỏ dại bén rễ, vì họ biết khi đó họ sẽ không tài nào diệt trừ nó được. Chúng ta cũng không để cho các tính hư nết xấu bén rễ, vì chúng ta biết sẽ không thể nào thắng được chúng.

Có một vị ẩn sĩ thánh thiện sống trong rừng với một môn sinh, ngày kia bảo đệ tử bứng bốn cây bách lên khỏi mặt đất; người học trò mặc dầu không hiểu ý nghĩa điều thầy dạy nhưng cũng vâng lời làm theo. Cây thứ nhất còn rất nhỏ, anh nhổ lên nhẹ nhàng như trở bàn tay; cây thứ hai lớn hơn một chút, đã có chút rễ mọc ra khiến anh ta nhổ khó khăn hơn, nhưng rồi anh ta cũng nhổ được bằng một tay của mình; đến lượt cây thứ ba lớn hơn nữa, khiến anh phải dùng cả hai tay và hết sức của mình để nhổ; cây thứ tư là một cây bách to lớn rậm rạp, rễ nhiều và ăn sâu trong đất, cho nên dù anh ta đã tìm hết mọi cách, dùng hết sức lực cũng không cách nào nhổ lên được. Vị ẩn sĩ liền nói với đệ tử rằng: *“Với một chút cảnh giác, một chút vất vả, chúng ta sẽ dễ dàng thành công trong việc tự chủ các đam mê dục vọng của mình, và chúng ta chiến thắng được những dục vọng này chỉ khi nào chúng còn là cái mầm non nớt; nhưng khi chúng đã ăn rễ sâu, thì quả thật không gì khó khăn hơn, thậm chí không thể nào bứng chúng đi được nếu không có một phép lạ xảy ra.”*

Chúng ta **đừng ỷ lại vào phép lạ của Chúa** để rồi trì hoãn việc chăm sóc linh hồn, là việc khẩn thiết mình phải làm mỗi ngày cho đến giờ phút cuối cùng của cuộc đời; chúng ta hãy dốc toàn bộ sức lực đang khi thời gian còn cho phép, vì sau đó chúng ta sẽ không còn sức lực nữa; hãy dùng đôi tay của mình để làm việc; hãy tự lo cho chính mình; nhưng trước hết, hãy cầu nguyện với Thiên Chúa; với sự trợ giúp của Người, chúng ta sẽ có sức mạnh chiến thắng mọi đam mê của mình. Khi chúng ta phạm tội nhưng nếu chưa đến nỗi mất đức tin, hãy vội vàng đi tìm phương thuốc chữa bệnh cho mình; tranh thủ để sớm đến với tòa cáo giải là nơi chúng ta có thể tìm lại được niềm hạnh phúc. Đó là phương cách chúng ta cư xử với chính mình nếu chúng ta là những tín hữu tốt lành.

Đúng thế, chúng ta không được ở lại một giây phút nào dưới quyền lực của ma quỷ; chúng ta phải cảm thấy xấu hổ khi trở thành nô lệ cho chúng. Một tín hữu tốt lành **luôn tỉnh thức** cầm gươm trong tay, ma quỷ không thể làm gì được họ vì họ chống lại chúng như một chiến sĩ, toàn thân trang bị áo giáp, họ chẳng sợ chúng bởi vì họ xua đuổi tất cả những điều dơ bẩn ra khỏi tâm trí họ. Người tội lỗi xấu xa thì thích ở không, ăn không ngồi rồi, lười biếng, ưỡ

oải, và dễ dàng buông xuôi trước cuộc tấn công đầu tiên: ma quỷ mặc sức làm tất cả những gì chúng thích nơi họ; chúng đưa ra các thú vui khoái lạc, xui giục họ nếm những điều đó, rồi đập tất tiếng nói vang lên trong lương tâm; ma quỷ thì thảo với họ bằng giọng nói êm dịu: “*Mày sẽ không phạm tội nữa đâu!*” Đến khi có chuyện xảy đến, họ lại tiếp tục sa ngã, thậm chí còn dễ dàng hơn lần đầu tiên. Nếu họ có đi xưng tội, ma quỷ khiến họ xấu hổ, nói áp úng, nói lí nhí trong miệng, bào chữa cho tội lỗi mình; thật là khôn khéo, có lẽ họ còn giấu tội trọng nữa. Các tín hữu tốt lành thì ngược lại, họ than khóc về những tội lỗi mình đã phạm, chạy đến tòa cáo giải, xưng thú tội lỗi mình để được ơn tha thứ.

Đức Khiết Tịnh

**Thiên Chúa rất hài lòng và yêu thương những linh hồn trong sạch;
Người ban cho họ tất cả những gì họ cầu xin.**

Thánh Gioan Maria Vianney

Không có gì tốt đẹp cho bằng một linh hồn trong sạch. Nếu chúng ta hiểu được điều này, chúng ta không bao giờ để mất đi sự trong sạch của mình. Tâm hồn trong sạch được thoát ly khỏi mọi của cải vật chất và chính mình. Đó là lý do tại sao các Thánh ngược đãi thân xác, không chiều chuộng khi nó đòi hỏi, dù chỉ ngủ nướng thêm năm mươi phút, sưởi ấm mình, hay ăn thứ gì cho khoái. Vì thân xác mất gì thì linh hồn được, và thân xác được gì thì linh hồn mất.

Sự trinh khiết đến từ trời; chúng ta phải cầu xin ơn này với Thiên Chúa. Nếu chúng ta xin, chúng ta sẽ được. Chúng ta phải ra sức bảo vệ nó để khỏi bị mất đi. Chúng ta phải đóng kín lòng mình khỏi sự kiêu căng, các thú vui nhục dục, và tất cả các đam mê, giống như người ta đóng kín tất cả các cửa lớn và cửa sổ để không ai vào nhà được. Thiên Thần bản mệnh rất vui sướng hướng dẫn một linh hồn trong sạch! Khi một linh hồn trong sạch thì cả Thiên Đàng đến và yêu thương nó! Tất cả linh hồn trong sạch, sẽ làm thành một vòng tròn quanh Đấng Tối Cao. Ở trần thế chúng ta càng trong sạch bao nhiêu, thì trên Thiên Đàng chúng ta sẽ được ở gần Chúa bấy nhiêu. Khi một linh hồn trong sạch, nó không cần đến sự giúp đỡ của lòng mến nữa, bởi vì nó đã tìm thấy nguồn mạch của tình yêu là Thiên Chúa. Chính Chúa Giêsu đã nói: *“Hạnh phúc cho ai có tâm hồn trong sạch vì họ sẽ nhìn thấy Thiên Chúa!”*

Chúng ta không thể nào hiểu được uy lực của một tâm hồn trong sạch có được nơi Thiên Chúa. Vì chẳng phải linh hồn đó thực hiện Thánh ý Chúa, mà chính Chúa thực hiện ý muốn của linh hồn ấy. Hãy nhìn gương ông Môsê, ông có một tâm hồn rất trong sạch. Khi Thiên Chúa muốn giáng phạt dân Do Thái, Chúa nói với ông: “Đừng cầu nguyện cho chúng vì Ta sẽ giáng phạt dân cứng cổ này.” Tuy nhiên, ông đã cầu nguyện và Thiên Chúa đã tha cho dân Israel. Thiên Chúa đã để cho mình bị nài xin và Người không nỡ từ chối lời cầu nguyện của tâm hồn trong sạch. Các con thấy đó, một linh hồn mà

không bị tì ố bởi các thứ tội ghê tởm thì được Chúa ban cho mọi thứ như lòng mong ước.

Để giữ một tâm hồn trong sạch, ta phải giữ ba điều:

1. Luôn sống dưới sự hiện diện của Chúa.
2. Siêng năng cầu nguyện.
3. Năng lãnh nhận các Bí Tích.

Một điều khác cũng quan trọng là đọc sách thiêng liêng, Kinh Thánh, những sách có sức nuôi dưỡng linh hồn. Ôi đẹp biết bao một tâm hồn trong trắng! Một lần nọ Chúa cho thánh nữ Catherine xem thấy một linh hồn hiện ra; ngài đã ngây ngất khi nhìn thấy linh hồn ấy đến nỗi thốt lên rằng: *“Ôi lạy Chúa, nếu mà con không biết chỉ có một Thiên Chúa duy nhất, thì con tưởng linh hồn ấy chính là Thiên Chúa!”* **Hình ảnh Thiên Chúa đã phản chiếu trên linh hồn trong sạch như mặt trời trong nước vậy.** Một linh hồn trong sạch được Thiên Chúa Ba Ngôi yêu thích nhìn ngắm. Chúa Cha nhìn ngắm tạo vật của Người và nói: Đây chính là tạo vật của Ta! Chúa Con vui sướng nhìn ngắm linh hồn trong sạch mà chính Máu mình đã đổ ra cứu chuộc. Chúa Thánh Thần ngự trị trong linh hồn trong sạch vì đó là đền thờ của Người.

Chúng ta cũng biết giá trị linh hồn chúng ta khi thấy ma quỷ ra sức cố gắng tìm cách phá hủy nó. Hỏa Ngục liên kết với ma quỷ tấn công nó, Thiên Đàng thì ủng hộ nó. Ôi linh hồn cao quý biết bao! Để có một quan điểm đúng về giá trị của linh hồn mình, chúng ta phải thường xuyên nghĩ đến Thiên Đàng, đồi Calvary, và Hỏa Ngục. Nếu chúng ta có thể hiểu được chức vị làm con Thiên Chúa như thế nào, chúng ta đã không bao giờ dám làm chuyện gian ác. Chúng ta sẽ sống như các Thiên Thần trên trần thế. Được làm con cái Thiên Chúa là một điều cao cả biết bao!

Thật tốt lành biết bao khi chúng ta có một tấm lòng bé nhỏ nhưng tràn đầy tình mến Chúa yêu người. Thật khôn thay cho những ai tự đâm đầu xuống Hỏa Ngục, trong khi Thiên Chúa muốn nâng họ lên để hưởng phúc Thiên Đàng. Khi các Thiên Thần nổi loạn chống lại Thiên Chúa, Người đã nhìn thấy họ không muốn được hưởng hạnh phúc Người đã dành cho họ nữa. Người cũng đặc biệt dành cho con người mọi sự, cho cả thế giới này để nuôi

dưỡng phần xác của họ. Nhưng linh hồn họ cũng cần được nuôi dưỡng, và chẳng có tạo vật nào trên thế gian này có thể nuôi sống được linh hồn thiêng liêng cao quý. Thiên Chúa đã sẵn lòng ban phát chính mình làm của ăn cho linh hồn. Nhưng khôn thay, chúng ta lại quá thờ ơ với của ăn rất Thánh này. Có nhiều người cứ sống trong tình trạng như vậy trong suốt thời gian năm mươi, sáu mươi năm mà không cho linh hồn họ ăn gì cả.

Nếu các tín hữu có thể hiểu được lời Chúa nói với họ rằng: *“Mặc dù đau khổ, Ta mong muốn được nhìn ngắm xung quanh Ta những linh hồn trong sạch mà Ta đã dựng nên. Chúng thật là xinh đẹp, không gì có thể lấp đầy chúng ngoại trừ Ta. Ta đã làm cho chúng nên trong sạch và không gì ngoại trừ Ta nuôi dưỡng chúng!”* **Thiên Chúa luôn ưu đãi linh hồn trong sạch.** Hãy nhìn thánh Gioan Tông Đồ, người môn đệ được Chúa Giêsu yêu mến nhất, người được dựa vào ngực Chúa. Thánh nữ Catherine có tâm hồn rất trong sạch nên thường được Chúa cho lên Thiên Đàng. Khi ngài chết, các Thiên Thần đến đem xác của ngài an táng trên núi Sinai, nơi ông Moses nhận được mười giới răn của Thiên Chúa. Nhờ những người kỳ diệu này mà nhiều người nhận biết Thiên Chúa, vì linh hồn trong sạch của họ làm cho Thiên Chúa rất hài lòng, và thân xác họ cũng góp phần vào việc giữ cho linh hồn trong sạch, nên rất xứng đáng được các Thiên Thần chôn cất. Thiên Chúa rất hài lòng và yêu thương những linh hồn trong sạch; Người ban cho họ tất cả những gì họ cầu xin. Làm sao Người có thể từ chối điều gì với một linh hồn chỉ biết sống cho Người, sống nhờ Người, và sống trong Người? Họ tìm kiếm Người, Người tỏ mình ra cho họ thấy; họ kêu cứu Người, Người liền mau đến; đó là nên một với Người; nó quyến rũ Thiên Chúa đến với mình. Một linh hồn trong sạch có mọi quyền lực trong trái tim nhân hậu của Thiên Chúa. Một linh hồn trong sạch với Thiên Chúa giống như một đứa bé với mẹ của nó. Nó âu yếm mẹ nó. Nó ôm mẹ nó. Và mẹ nó cũng đáp lại bằng cách hôn nó, và ôm chặt lấy nó.

Linh Mục

Chức vụ Linh Mục không phải cho bản thân mình vì ngài không thể tha tội cho mình, ngài không thể ban phát các Bí tích cho mình. Linh Mục không phải cho bản thân mà là cho mọi người.

Thánh Gioan Maria Vianney

Hôm nay chúng ta suy niệm về Bí tích Truyền Chức Thánh. Bí tích này mới nghe tưởng chừng như không liên hệ gì đến giáo dân, nhưng lại là Bí tích liên hệ đến hết mọi người. Bí tích này nâng người ta lên đến Thiên Chúa. Với Bí tích này, **Linh Mục được giữ vai trò của Thiên Chúa**, được nắm giữ mọi quyền phép của Thiên Chúa. “Hãy đi”, Chúa Giêsu đã ra lệnh cho các Linh Mục: “*Như Cha đã sai Thầy, Thầy cũng sai các con. Tất cả mọi quyền lực trên trời dưới đất đã được trao cho Thầy. Hãy đi, giảng dạy cho mọi người trên khắp cùng cõi trái đất. Ai nghe các con là nghe Ta, ai coi thường các con là coi thường Ta!*” Khi Linh Mục tha tội, ngài không nói: “*Thiên Chúa tha tội cho con.*” Mà ngài nói: “*Ta tha tội cho con.*” Nơi nghi thức Thánh Thể ngài không nói: “*Này là Mình Chúa.*” Mà ngài nói: “*Này là Mình Ta.*” Ôi cao cả thay chức vụ Linh Mục!

Thánh Bernard nói rằng tất cả mọi sự đều đến với chúng ta qua Mẹ Maria; và chúng ta cũng có thể nói rằng tất cả mọi sự: hạnh phúc, ân sủng, và những quà tặng từ trời đều đến với chúng ta qua Linh Mục. Nếu chúng ta không có Bí tích Truyền Chức Thánh, chúng ta sẽ không có Chúa Giêsu Thánh Thể. Ai đặt Chúa trong Nhà Tạm? Linh Mục. Ai đón nhận linh hồn chúng ta vào đời sống đức tin? Linh Mục. Ai nuôi dưỡng, tăng sức mạnh cho linh hồn trên đường đời lữ thứ này? Linh Mục. Ai chuẩn bị linh hồn trong giờ lâm tử trước khi ra trước tòa Chúa? Linh Mục. Và nếu linh hồn chết trong tội, mất đi sự sống thần linh của Thiên Chúa, ai sẽ làm cho nó sống lại, ai đem lại bình an và niềm vui lại cho nó? Linh Mục, luôn luôn là Linh Mục. Các con không thể nào nhận được phúc lành nào mà không cần đến Linh Mục.

Giả như các con đến xưng tội với Đức Mẹ hay với một Thiên Thần, liệu các ngài sẽ giải tội cho các con không? Không! Các ngài sẽ trao ban cho con Mình Máu thánh Chúa không? Không! Đức Mẹ không thể khiến Con Chí Thánh của mình ngự xuống trong Thánh Thể. Hay có hàng trăm ngàn Thiên

Thần ở đó, nhưng các ngài không tha tội cho các con được. Nhưng đơn giản chỉ có một Linh Mục thì lại khác, ngài có thể làm được các điều đó; ngài có thể nói với con: *“Hãy đi bình an, Cha tha tội cho con!”* Ôi cao quý thay Thánh Chức Linh Mục! Linh Mục sẽ không thể hiểu được Thánh Chức của mình cho đến khi lên Thiên Đàng. Nếu Linh Mục có thể hiểu được khi ở thế gian, ngài sẽ chết mất; không phải vì sợ hãi, nhưng chết vì tình yêu. Còn có rất nhiều ơn lành khác ích lợi cho chúng ta mà Thiên Chúa muốn ban qua tay các Linh Mục. Đứng trước ngôi nhà chứa đầy vàng bạc châu báu mà không có ai mở cửa thì có ích gì? **Linh Mục có trong tay chìa khóa mở các kho tàng trên trời;** chính ngài là người mở cửa, là người quản gia cai quản, là người phân phát kho tàng của Thiên Chúa. Không có Linh Mục, cái chết và cuộc khổ nạn của Chúa Giêsu sẽ trở nên vô ích. Hãy nhìn xem những anh chị em lương dân, cái chết của Chúa có đem lại ích lợi gì cho họ không? Tiếc thay! Họ chẳng được dự phần vào ơn phúc cứu rỗi, họ chẳng có Linh Mục đem Mình Thánh Chúa đến cho linh hồn họ!

Chức vụ Linh Mục không phải cho bản thân mình vì ngài không thể tha tội cho mình, ngài không thể ban phát các Bí tích cho mình. Linh Mục không phải cho bản thân mà là cho mọi người. Sau Thiên Chúa, Linh Mục là cao cả nhất. Cứ bỏ một giáo xứ hai mươi năm vắng bóng Linh Mục mà xem, người ta sẽ thờ lạy các tà thần ngay. Sẽ không có Thánh lễ, không có Chúa trong Nhà Tạm, vậy người ta sẽ làm gì ở nhà thờ? Lúc đó người ta sẽ nói thôi cứ ở nhà cầu nguyện vậy! Khi người ta muốn hủy diệt đạo thánh Chúa, họ chỉ cần tấn công các Linh Mục, vì họ biết rằng không có Linh Mục thì không có đạo giáo.

Khi chuông nhà thờ gọi con đến, nếu có ai hỏi: *“Bạn đi đâu vậy?”*

Các con có thể trả lời: *“Tôi đi nuôi linh hồn tôi.”*

Nếu ai chỉ vào Nhà Tạm và hỏi: *“Cái cửa bằng vàng kia là gì vậy?”*

Các con có thể trả lời: *“Đó là kho chứa lương thực nuôi dưỡng linh hồn tôi.”*

“Thế ai có chìa khóa?” “Linh Mục.”

“Và lương thực ấy là gì vậy?” “Mình và Máu cao quý của Thiên Chúa.”

Ôi Thiên Chúa! Chúa yêu thương chúng con nhiều quá! Các con đã thấy uy quyền của Linh Mục chưa? Lời nói của Linh Mục làm cho bánh trở nên Chúa thật. Điều đó còn vĩ đại hơn cả việc tạo dựng nên thế giới này nữa. Có người hỏi rằng: “*Có phải thánh nữ Philomena vâng lời Cha xứ họ Ars không?*” Thực tế, thánh nữ có vâng lời ngài, vì **Thiên Chúa cũng vâng lời ngài.**

Nếu Cha gặp một Linh Mục và một Thiên Thần, Cha sẽ chào vị Linh Mục trước Thiên Thần. Vì Thiên Thần là bạn hữu của Thiên Chúa, còn Linh Mục là hiện thân của Thiên Chúa. Thánh Teresa đã hôn lên những dấu chân của Linh Mục đi qua. Các Tông Đồ vui sướng biết bao sau khi Chúa Giêsu phục sinh, khi nhìn thấy vị thầy mà họ rất mực yêu thương. Các Linh Mục cũng phải vui mừng như vậy, khi nhìn thấy Thiên Chúa trên đôi tay của mình trong Thánh lễ.

Khi các con nhìn thấy Linh Mục, các con hãy nói: “*Đây là người làm cho tôi trở nên con cái Thiên Chúa, là người mở cửa Thiên Đàng cho tôi qua Bí tích Rửa Tội; là người tha thứ cho tôi sau khi tôi phạm tội; là người đem thức ăn đến bồi dưỡng linh hồn tôi.*”

Khi đến nhà thờ các con có thể nói: “*Có gì ở trong đó?*” “*Thánh Thể Chúa.*”

“*Tại sao Người ngự đó?*” “*Bởi vì có Linh Mục đang ở đó dâng Lễ tế Tạ ơn.*”

Các Thánh Tông Đồ vui mừng biết bao về những gì cảm nghiệm được sau biến cố Phục Sinh của Chúa Giêsu, lúc nhìn thấy vị Thầy mà họ hằng thương mến! Linh Mục cũng phải có cảm nghiệm vui mừng ấy lúc nhìn thấy Chúa, Đấng mà ngài đang nắm trong tay. Những vật nào chạm đến ly uống nước của Đức Mẹ và Chúa Giêsu dùng xưa kia người ta còn coi đó là một bảo vật, nhưng các ngón tay của Linh Mục đã đụng đến Thân Thể đáng kính của Chúa Giêsu, đã nhúng sâu vào trong chén Thánh chứa đựng Máu Thánh Chúa thì còn quý trọng biết bao nhiêu? Mỗi khi các con gặp Linh Mục, các con hãy nghĩ đến Chúa Giêsu, vì **Linh Mục chính là hiện thân của Chúa Giêsu.**

Bí Tích Thánh Thể

Khi có Thiên Chúa trong lòng, chúng ta sẽ bị ngọn lửa tình yêu thiêu đốt, giống như tâm hồn của hai môn đệ trên đường Emmaus bị nóng cháy lên từ khi lắng nghe lời Chúa.

Thánh Gioan Maria Vianney

Để có lương thực nuôi dưỡng linh hồn chúng ta trong cuộc hành trình lữ thứ này, Thiên Chúa đã tìm kiếm trong mọi tạo vật nhưng không tìm được gì xứng đáng. Người đã quay lại tìm kiếm chính mình và quyết định ban tặng thân mình để làm lương thực nuôi dưỡng linh hồn chúng ta. Hỡi linh hồn, người thật là quý trọng thay, bởi lẽ không có gì ngoại trừ Thiên Chúa mới làm thỏa mãn người! Lương thực nuôi dưỡng người chính là Mình và Máu cực thánh của Chúa. Lương thực diệu kỳ biết bao! Nếu suy gẫm cho kỹ chúng ta sẽ chìm đắm trong vực thẳm tình yêu vô cùng của Thiên Chúa. Những linh hồn trong sạch được hạnh phúc biết bao vì được diễm phúc nên một với Thiên Chúa trong Bí tích Thánh Thể. Họ sẽ chiếu sáng như những viên kim cương óng ánh trên Thiên Đàng vì Thiên Chúa ngự trong họ.

Chúa Giêsu đã nói: “Bất cứ điều gì các con cầu xin với Cha nhờ danh Ta, Cha sẽ ban cho các con.” Chúng ta không bao giờ dám nghĩ đến chuyện cầu xin Chúa Cha ban cho chúng ta Con của Ngài, nhưng Thiên Chúa đã thực hiện những điều mà con người không thể nào nghĩ ra. Những gì con người không thể diễn tả hay tưởng tượng, những gì con người không bao giờ dám cầu xin, Thiên Chúa đã nói, đã dự định, và đã thực hiện. Có khi nào chúng ta dám xin Chúa cho Con của Người chịu chết thay cho chúng ta không? Hay có khi nào chúng ta dám xin Chúa ban Mình Ngài để cho chúng ta ăn, và Máu Ngài để cho chúng ta uống không? Không có Bí Tích Thánh Thể sẽ không có hạnh phúc trên thế gian này, cuộc sống sẽ trở nên nghèo nàn. Khi rước chầu chúng ta đón nhận niềm vui và hạnh phúc của chúng ta. Thiên Chúa nhân từ ao ước trao ban Mình Ngài cho chúng ta trong Bí tích Thánh Thể. Người ban cho chúng ta một lòng khao khát vô bờ bến mà chỉ có một mình Người mới có thể lấp đầy được. Trước sự hiện diện của Bí tích cao cả này, chúng ta cũng giống như một người chết khát đang nằm bên bờ sông, chỉ cần cúi đầu xuống để uống; như một người ăn xin nghèo khó đứng sát bên đồng vàng bạc châu báu, chỉ cần đưa tay ra để trở nên giàu có. Người kết hiệp với Thánh Thể

giống như giọt nước rơi trong đại dương, cả hai không thể nào tách biệt được.

Vào ngày phán xét, chúng ta sẽ nhìn thấy Thánh Thể Chúa chiếu sáng qua những thân xác hiển vinh, mà trước kia họ đã rước Chúa cách xứng đáng trên thế gian, giống như chúng ta thấy vàng chiếu sáng trong đồng, hay bạc chiếu sáng trong chì vậy. Khi vừa rước Chúa về nếu có ai hỏi: “Bạn mang gì về nhà vậy?” hãy trả lời: “Tôi mang Thiên Đàng về nhà.” Có một vị Thánh nói rằng chúng ta là những người bông bế Chúa Kitô. Điều đó đúng lắm, nhưng chúng ta không có đủ đức tin để nhận ra điều đó, chúng ta cũng không hiểu thấu được chức vị cao trọng đó. Khi rời khỏi bàn tiệc Thánh, chúng ta hạnh phúc giống như ba Vua, như tiên tri Simeon thuở xưa được ấm bông Hải Nhi Giêsu. Hãy lấy đây một chai rượu và đập chặt nút vào, các con sẽ giữ được nó bao lâu tùy ý. Chũng vậy, nếu các con ôm ấp Chúa và năng nhớ đến Người sau khi rước Chúa, các con sẽ cảm nghiệm được ngọn lửa nung nấu, thúc giục các con yêu mến điều lành và ghét điều dữ. Khi có Thiên Chúa trong lòng, chúng ta sẽ bị ngọn lửa tình yêu thiêu đốt, giống như tâm hồn của hai môn đệ trên đường Emmaus bị nóng cháy lên từ khi lắng nghe lời Chúa.

Cha không thích những người vừa mới rước Chúa về là lấy sách ra đọc ngay. Đừng làm như thế! Thật vô lễ biết bao khi Chúa đang nói mà các con lại đi nói chuyện với người khác. Vì chữ nghĩa của con người có nghĩa lý gì khi chính Thiên Chúa đang ngỏ lời với chúng ta? Chúng ta hãy bắt chước những người tò mò đứng chú ý lắng nghe ở cửa. Hãy lắng nghe tất cả những điều Thiên Chúa nói trong tâm hồn chúng ta. Mỗi khi các con rước Chúa, các con cảm thấy linh hồn mình được trong sạch, bởi vì lúc đó linh hồn được tắm gội trong tình yêu, trong Máu cực thánh của Thiên Chúa. Khi đi rước Chúa, chúng ta cảm thấy điều gì đó rất kỳ diệu, hân hoan lan tỏa khắp thân thể và thấm nhập vào cả người. Niềm an ủi đó là gì vậy? Thưa, đó chính là Thiên Chúa của chúng ta, Đấng kết hiệp chính mình với từng bộ phận trong cơ thể chúng ta, và làm cho chúng ta nên phấn khởi, chúng ta là những người cảm nghiệm được lòng thương xót của Thiên Chúa, hãy biết ơn và tuyên xưng như thánh Gioan Tiền Hô rằng: “Đây chính là Chiên Thiên Chúa!” còn những ai tuyệt nhiên không có chút phản ứng gì, thì quả thật đáng thương hại thay!

Bí Tích Hòa Giải

Thật là tuyệt vời khi chúng ta có một Bí tích chữa lành các vết thương trong linh hồn. Nhưng chúng ta phải đón nhận nó với sự chuẩn bị chu đáo. Nếu không, chúng ta sẽ gây thêm những vết thương mới bên cạnh những vết thương cũ.

Thánh Gioan Maria Vianney

Bất cứ khi nào linh hồn chúng ta có một vết nơ, các con hãy bắt chước người kia có quả cầu bằng thủy tinh rất đẹp và quý giá, nên ra sức gìn giữ nó rất cẩn thận, mỗi khi phát hiện ra một chút xú bụi trên nó, người ấy liền lau chùi với miếng mút mềm mại để quả cầu trong sáng trở lại. Cũng thế, ngay khi các con biết có một vết nơ trên linh hồn mình, hãy lấy nước phép và làm dấu Thánh giá với lòng tôn kính, làm một việc lành như bố thí, cầu Thánh Thể, tham dự Thánh lễ... để đền bù tội lỗi đó. Giống như một người bị bệnh nhẹ, họ không cần phải đi bác sĩ mà vẫn có thể được chữa lành. Nếu đau đầu thì đi ngủ một giấc, nếu đói bụng thì đi ăn. Nhưng nếu đó là một cơn bệnh trầm trọng, là một vết thương hiểm nghèo, người đó cần phải đi bác sĩ để được điều trị. Cũng vậy, khi chúng ta phạm tội trọng, chúng ta cần có sự giúp đỡ của bác sĩ, bác sĩ đó là Linh Mục; và cần sự điều trị đó là xưng tội.

Chúng ta không thể nào hiểu được lòng nhân từ của Thiên Chúa đối với chúng ta qua việc thiết lập bí tích Hòa Giải này. Nếu Chúa cho phép chúng ta xin Ngài một điều ước, chúng ta không bao giờ dám xin điều đó. Nhưng Thiên Chúa đã thấy trước sự yếu đuối và bất trung của chúng ta, đồng thời vì tình yêu thúc đẩy, Người đã làm những điều mà chúng ta không bao giờ dám xin. Nếu có ai nói với các linh hồn trong Hỏa Ngục rằng: “Chúng tôi sẽ mời một Linh Mục đến trước cửa Hỏa Ngục cho những ai muốn xưng tội để ra khỏi đó.” Các con nghĩ sẽ còn một ai chịu ở lại Hỏa Ngục không? Cho dù người tội lỗi nhất cũng không sợ xưng thú tội mình ra, cho dù xưng ra trước mặt mọi người trên thế gian này. Khi đó, Hỏa Ngục sẽ giống như sa mạc hoang vắng và trên Thiên Đàng người ta sẽ đông đảo biết bao! Nhưng tiếc thay, đó không phải là sự thật! Hiện nay chúng ta vẫn còn phượng tiện và thời gian mà những người trong Hỏa Ngục không có. Và Cha chắc rằng những người khốn khổ trong Hỏa Ngục sẽ nói rằng: “Linh Mục đáng ghét kia! Nếu như tôi chẳng bao giờ biết đến ông, thì tôi đâu đến nỗi khốn nạn như

bây giờ!”

Thật là tuyệt vời khi chúng ta có một Bí tích chữa lành các vết thương trong linh hồn. Nhưng chúng ta phải đón nhận nó với sự chuẩn bị chu đáo. Nếu không, chúng ta sẽ gây thêm những vết thương mới bên cạnh những vết thương cũ. Các con nghĩ gì về một người có đầy thương tích trên mình mà chịu nghe lời khuyên đi đến nhà thương và để cho bác sĩ điều trị cho mình? Dĩ nhiên, bác sĩ sẽ chữa lành cho anh ta với những phương pháp trị liệu. Nhưng không! Người này tự ý lấy dao gạch ra những đường cắt lớn, khiến cho vết thương của mình ra trầm trọng hơn. Đó là kết quả của nghiều người sau khi bước ra khỏi tòa giải tội.

Nhiều người xưng tội chẳng nên mà không biết. Họ nói, “Thưa cha, con muốn xưng tất cả các tội con đã phạm, nhưng con không biết con phạm tội gì!” Họ đau khổ, nhưng không biết tại sao. Họ không biết mau mắn chạy đến Chúa, mà cứ để mình trong tình trạng nặng nề, chán nản, khiến cho họ phải buồn chán, mệt mỏi. Đó chính là tội lỗi trong linh hồn và những hậu quả bệnh tật của nó, cho dù đó chỉ là tội nhẹ. Lại có những người khác thật sự kể hết các tội lỗi ra nhưng trong lòng chẳng có một chút ăn năn sám hối, chẵn có quyết tâm từ bỏ mọi tội lỗi mà vẫn lên rước Chúa. Vì vậy Thánh Thể đã bị xúc phạm, bị coi thường. Họ đến với bàn tiệc thánh với một tâm hồn buồn chán. Họ nói: “Con đã xưng thú hết những tội lỗi của con rồi, nhưng con vẫn còn áy náy, con không biết mình có vấn đề gì?” Bí tích Thánh Thể trở nên vô ích mà họ chẳng biết.

Một số người xúc phạm đến Bí tích Hòa Giải bằng cách khác. Họ cố tình giấu giếm các tội trọng trong mười năm, hai mươi năm. Họ luôn luôn lo lắng phiền muộn về các tội đó; chúng cứ ám ảnh ngày đêm trong tâm trí họ; lương tâm họ luôn luôn bị cắn rứt, thúc giục họ phải đi xưng nó ra vì đó là tội dẫn đến Hỏa Ngục. Khi họ cảm thấy thế, họ liền đi đến tòa cáo giải, nhưng khi xưng tội họ xưng cách chung chung như thế đó là những tội mới phạm. Họ không xưng rõ ràng họ đã giấu chúng suốt mười năm, hay hai mươi năm. Đó là xưng tội không nên. Đúng ra, bên cạnh việc xưng thú đã dấu tội, họ còn phải xưng thú rằng đã lâu năm con không sống đạo, không cảm thấy vui mừng như trước kia con đã phục vụ chúa.

Chúng ta còn liều mạng xúc phạm đến Bí tích Hòa Giải nếu chúng ta cố tình lợi dụng cơ hội khi thấy Cha giải tội chưa chú ý thì xưng cho lẹ, hay chúng ta

cố tình xưng thật nhỏ để cho Cha giải tội đừng nghe thấy những tội trọng đó. Đó là những lần chúng ta xưng tội cách quý quý, gian manh. Đó là xưng tội không nên. Sau khi xưng tội như vậy, linh hồn chúng ta vẫn y như cũ. Tội cũ không được tha mà còn phạm thêm tội mới. Chúng ta phải ăn năn khóc lóc thật lòng để xin Chúa ban ơn tha thứ về những tội lỗi đó. Chúng ta phải ăn năn đền tội cách nghiêm túc. Sau khi xưng tội, chúng ta phải đau đớn thật trong lòng như để một cây gai trong tim vậy, và luôn luôn cảnh giác để mình đừng bao giờ phạm tội nữa. Chúng ta phải để cho dấu ấn của Bí tích Hòa Giải ghi sâu vào linh hồn mình giống như năm dấu thánh đã được Thiên Thần ghi ấn trên người thánh Francis thành Assisi vậy, một khi đã ghi các dấu ấy sẽ không bao giờ tan biến.

Thánh Lễ

Thật tuyệt vời biết bao! Sau khi truyền phép Thiên Chúa ngự đó giống như đang ngự trên Thiên Đàng. Nếu người ta có thể hiểu được mầu nhiệm này, người ta sẽ chết đi vì yêu mến.

Thánh Gioan Maria Vianney

Tất cả mọi việc tốt lành hợp lại cũng không bằng giá trị hy sinh của một Thánh lễ, bởi vì đó là việc của loài người còn Thánh lễ là việc của Thiên Chúa. Cho dầu chịu tử đạo đi nữa cũng không thể so sánh được, vì đó là sự hy sinh của loài người dành cho Thiên Chúa; còn Thánh lễ là sự hy sinh của Thiên Chúa hiến Thịt Máu Thánh mình cho nhân loại. Cao cả thay chức vụ Linh Mục! Nếu một Linh Mục hiểu được chính mình, Linh Mục ấy sẽ chết mất. Thiên Chúa vâng lời ngài, ngài chỉ nói một tiếng lập tức Thiên Chúa từ trời cao ngự xuống theo lời ngài, và tự nhốt mình thình lặn trong tấm bánh nhỏ bé. Thiên Chúa Cha nhìn xuống bàn thờ và nói rằng: “Đây là con Ta hằng yêu dấu, Ta rất hài lòng về Người.” Do đó, Thiên Chúa Cha không thể từ chối gì trước công nghiệp và sự hiến tế của Con yêu dấu Người. Nếu chúng ta có đức tin, chúng ta sẽ nhìn thấy Thiên Chúa ẩn mình trong Linh Mục như ánh sáng sau tấm kính, như rượu hòa lẫn trong nước vậy.

Sau khi truyền phép thánh hóa lễ vật, khi Cha cầm trong tay Thân Thể của Thiên Chúa, và khi Cha ngã lòng thất vọng, khi thấy mình chỉ xứng đáng với Hỏa Ngục, khi đó Cha tự nói với mình rằng: “Nếu Chúa cùng đi với con, thì Hỏa Ngục cũng trở nên ngọt ngào đối với con; khi ấy con có thể ở lại đó để chịu khổ đời đời nếu Chúa cùng ở với con. Nhưng lúc ấy sẽ không còn Hỏa Ngục nữa, ngọn lửa tình yêu sẽ dập tắt đi sự công thẳng.” Thật tuyệt vời biết bao! Sau khi truyền phép Thiên Chúa ngự đó giống như đang ngự trên Thiên Đàng. Nếu người ta có thể hiểu được mầu nhiệm này, người ta sẽ chết đi vì yêu mến. Nhưng Thiên Chúa tha thứ cho sự yếu hèn, kém tin của chúng ta. Có một Linh Mục sau khi truyền phép Thánh Thể đã có một chút tư tưởng nghi ngờ rằng chẳng lẽ chỉ với vài lời của mình mà Thiên Chúa từ trời cao ngự xuống trên bàn thờ sao? Ngay lúc đó, vị Linh Mục đã nhìn thấy Mình và Máu Thánh trở nên thịt và máu thật hòa lẫn với nhau.

Nếu có ai đó nói với chúng ta rằng: “Ở đằng kia có người chết sống lại kìa,

mau đến mà xem!” Khi đó chúng ta sẽ ba chân bốn cẳng chạy đến để chứng kiến sự việc. Nhưng chẳng phải sự thánh hóa biến đổi bánh rượu trở nên Thịt và Máu Chúa là một phép lạ vĩ đại hơn so với phép lạ người chết sống lại đó sao? Chúng ta phải dành ít nhất mười lăm phút để chuẩn bị mình để tham dự Thánh lễ cho sốt sắng; chúng ta phải tự hủy mình trước Thánh Nhan Chúa, theo gương Chúa Giêsu đã tự hủy mình cách thăm sâu ngự xuống trong phép Thánh Thể; và chúng ta phải tự vấn lương tâm của mình vì chúng ta phải ở trong tình trạng ơn sủng nghĩa là phải sạch tội trọng để có thể tham dự Thánh lễ cách xứng đáng. Nếu chúng ta biết được giá trị của Thánh lễ, hay nếu chúng ta có đức tin, chúng ta sẽ tham dự Thánh lễ rất sốt sắng.

Các con còn nhớ câu chuyện mà Cha đã kể về một Linh Mục thánh thiện cầu nguyện cho người bạn mình không? Thiên Chúa đã hiện ra và tỏ cho ngài biết người bạn của ngài đang ở trong Luyện Ngục; rồi có một tư tưởng trong trí của ngài nảy sinh, ngài biết không thể làm gì ích lợi cho linh hồn bạn mình hơn là dâng Thánh lễ. Đang khi ngài thánh hóa lễ vật, cầm lấy Mình Thánh trong tay và nói rằng: “Lạy Cha thánh thiện và hằng hữu, chúng ta hãy trao đổi với nhau đi. Cha có linh hồn bạn con trong Luyện Ngục, con có Thân Thể của Con Cha trong tay con; vậy Cha hãy giải thoát bạn con đi và con dâng lên Cha người Con của Cha, với tất cả những công nghiệp khổ nạn và cái chết của Ngài.” Ngay lúc đó, khi ngài dâng Mình Thánh lên cao, ngài nhìn thấy linh hồn của bạn mình bay thẳng lên Thiên Đàng với sự rực rỡ vinh quang. Khi chúng ta muốn Thiên Chúa nhận lời cầu xin của chúng ta, hãy làm y như vậy; sau khi rước Chúa, hãy dâng lên Thiên Chúa Cha người Con rất yêu dấu của Người, với tất cả những công nghiệp, cuộc tử nạn của Chúa Giêsu. Khi đó, Cha trên trời sẽ không thể nào từ chối chúng ta điều gì được nữa.

Năng Rước Chúa

Đừng nói rằng các con còn có nhiều việc phải làm. Đấng Cứu thế đã không nói rằng: “Hãy đến với Ta, hỡi tất cả những ai khó nhọc và gánh nặng, Ta sẽ bổ sức cho các con.” đó sao? Các con có thể nào từ khước một lời mời đầy yêu thương và dịu dàng như thế sao?

Thánh Gioan Maria Vianney

Tất cả mọi sinh vật trên trái đất cần được nuôi dưỡng để có thể sinh tồn; vì mục đích này mà Thiên Chúa đã khiến cho cây cối và thực vật mọc lên; đó là một bàn ăn thịnh soạn cho muôn vật đến để nhận phần thực phẩm thích hợp cho mình. Linh hồn cũng cần được nuôi dưỡng. Vậy đâu là lương thực cho nó? Lương thực của linh hồn chính là Thiên Chúa. Một ý tưởng kỳ diệu biết bao! Không có gì có thể nuôi dưỡng linh hồn ngoại trừ Thiên Chúa. Chỉ có Chúa mới đáp ứng được nhu cầu của nó; chỉ có Chúa mới có thể lấp đầy nó; chỉ có Chúa mới làm thỏa mãn sự đói khát của nó; linh hồn tuyệt đối phụ thuộc vào Thiên Chúa! Trong mọi gia đình đều có một nơi cất giữ thực phẩm, đó là kho lương thực. Nhà thờ là nhà của mọi linh hồn; là nhà của chúng ta, những người Kitô hữu. Trong nhà này có một kho lương thực. Các con có thấy Nhà Tạm không? Nếu có ai hỏi: “Đó là cái gì vậy?” Các con hãy trả lời: “Đó là kho lương thực của tôi.”

Chẳng có gì tuyệt vời cho bằng Thánh Thể! Đem gom hết tất cả các việc lành trên thế giới lại để so sánh với một lần rước Chúa sốt sắng thì giống như một hạt cát bên cạnh một quả núi vậy. Hãy cầu nguyện khi Thiên Chúa ở trong lòng các con; Thiên Chúa không thể nào từ chối các con điều gì, nếu các con dâng lên Chúa Cha Người Con yêu dấu của Ngài và những công nghiệp rất thánh: cuộc khổ nạn và sự chết của Người. Nếu chúng ta hiểu được giá trị của việc rước Chúa, chúng ta đã xa tránh cả những tội nhẹ mà chúng ta thường hay phạm một cách thoải mái. Chúng ta phải luôn giữ linh hồn mình trong sạch trước mắt Thiên Chúa. Cha giả thử các con đi xưng tội ngày hôm nay, và gìn giữ mình cẩn thận; các con sẽ vui mừng trong lòng là ngày mai các con sẽ hân hoan đón nhận Thiên Chúa vào lòng. Các con không thể nào xúc phạm đến Chúa vào ngày mai được; linh hồn các con được kết hợp với Máu châu báu Chúa Giêsu. Ôi cuộc sống đẹp biết bao!

Đẹp biết bao một tâm hồn mãi xứng đáng và siêng năng rước Mình Máu chúa! Mình Thánh Chúa sẽ chiếu sáng qua linh hồn chúng ta, Máu đáng tôn thờ của Ngài chảy qua máu chúng ta; linh hồn chúng ta sẽ được kết hợp với Thiên Tính của Thiên Chúa. Ở đó nó sẽ tận hưởng sự hạnh phúc, trong sạch và trọn lành. Khi một linh hồn đã từng lãnh nhận Mình Máu Chúa bước vào Thiên Đàng, thì Thiên Đàng tăng thêm sự vui mừng. Các Thiên Thần và Mẹ Maria ra nghênh đón linh hồn đó vì các ngài nhận ra Thiên Chúa trong linh hồn ấy. Rồi linh hồn ấy sẽ được ân thưởng về những nỗi đau khổ và hy sinh mà linh hồn ấy đã chịu trên trần thế. Chúng ta biết rằng khi một linh hồn xứng đáng lãnh nhận Bí tích Mình Máu Thánh thì nó chìm đắm trong tình yêu, thấm nhập và thay đổi, đến nỗi cả giọng nói lẫn hành động không ai có thể nhận ra được. Linh hồn đó khiêm hạ, hiền lành, hy sinh, bác ái, và gương mẫu, hòa nhã với mọi người. Tóm lại, đó là một linh hồn có khả năng hy sinh lớn lao, đến độ ngay chính các con cũng không ngờ nữa.

Hãy đến với Thánh Thể, đến với Chúa Giêsu với lòng tin yêu; hãy đến và sống với Người và cho Người! Đừng nói rằng các con còn có nhiều việc phải làm. Đấng Cứu thế đã không nói rằng: “Hãy đến với Ta, hỡi tất cả những ai khó nhọc và gánh nặng, Ta sẽ bổ sức cho các con.” đó sao? Các con có thể nào từ khước một lời mời đầy yêu thương và dịu dàng như thế sao? Đừng nói rằng các con bất xứng để rước Chúa. Điều đó đúng lắm, chúng ta không xứng đáng, nhưng chúng ta cần đến Chúa. Nếu Thiên Chúa chấp nhất sự bất xứng của chúng ta, Người sẽ không bao giờ lập nên Bí tích Tình Yêu này: vì chẳng có ai trên đời xứng đáng với Chúa cả, không phải các thánh, không phải các Thiên Thần, không phải các Tổng Lãnh Thiên Thần, cũng không phải Đức Trinh Nữ Maria nữa; nhưng Người đã nhìn thấy nhu cầu của chúng ta, và tất cả chúng ta đều cần đến Thánh Thể. Đừng viện cớ rằng tôi quá tội lỗi, quá khốn nạn, để rồi dựa vào lý do đó mà các con không dám đến gần Thánh Thể. Như vậy chẳng khác gì các con nói tôi đau yếu quá nên tôi không dám uống thuốc hay đi khám bác sĩ?

Tất cả lời nguyện trong Thánh lễ đều chuẩn bị cho việc rước Chúa, và cả cuộc đời của người Kitô hữu phải là một cuộc chuẩn bị cho hành động cao cả đó. Chúng ta phải nỗ lực để xứng đáng rước Chúa mỗi ngày. Chúng ta phải thấy nhục nhã khi nhìn thấy người khác đến bàn thánh còn chúng ta vẫn ở trong tình trạng bất động! Thiên Thần bản mệnh rất vui sướng khi dẫn một linh hồn xinh đẹp đến bàn tiệc thánh! Vào thời Giáo Hội sơ khai, các Tín hữu

hiệp thông với nhau mỗi ngày. Khi thấy mình khô khan nguội lạnh, họ ăn bánh đã được chúc lành thay cho Mình Thánh Chúa; đây tuy là điều an ủi nhưng không phải là điều thánh thiêng. Thật vậy, dù đó là bánh đã được chúc lành, nhưng không phải là Mình Thánh Chúa Kitô!

Một số người rước Chúa thiêng liêng mỗi ngày bằng bánh đã được chúc lành. Nếu không rước Mình Thánh Chúa thật sự được, chúng ta có thể thay thế bằng việc rước Chúa thiêng liêng bất cứ khi nào; vì chúng ta cần phải có trong lòng ngọn lửa sốt mến luôn để rước Chúa. Thánh Thể đến với linh hồn như một luồng gió thổi vào đồng lửa đang bắt đầu lụi tắt, nhưng vẫn còn những than hồng còn cháy; chúng ta thổi lên và ngọn lửa sẽ bùng lên trở lại. Sau khi lãnh nhận các phép Bí tích mà vẫn thấy mình thiếu tình yêu Thiên Chúa, chúng ta hãy nhờ đến việc rước Chúa thiêng liêng. Khi không thể đến nhà thờ được, chúng ta hãy hướng về phía Nhà Tạm: một bức tường không thể tách rời chúng ta khỏi Thiên Chúa; hãy đọc năm kinh Lạy Cha, năm kinh Kính Mừng để rước Chúa thiêng liêng. Chúng ta chỉ có thể rước Chúa một ngày một lần mà thôi; nhưng một linh hồn sốt mến luôn khao khát được đón rước Chúa từng giây phút. Ôi Thiên Chúa thật lạ lùng biết bao! Nuôi sống con người bằng chính Mình và Máu của Người! Ôi một linh hồn kết hiệp với Chúa thật hạnh phúc biết bao! Đó là Thiên Đàng trần thế, không còn những điều phiền muộn hay thánh giá nữa! Khi các con có hạnh phúc qua việc đón nhận Thiên Chúa, các con sẽ cảm thấy vui mừng và sự ngọt ngào trong tâm hồn. Những linh hồn trong sạch cảm nghiệm được điều này luôn, vì trong sự kết hợp này họ luôn tìm thấy sức mạnh và hạnh phúc.

Cầu Nguyện (1)

Khi tâm hồn chúng ta trong sạch và kết hiệp với Chúa, chúng ta cảm thấy trong lòng vui mừng, sự ngọt ngào khiến chúng ta say sưa, một trạng thái khiến chúng ta sững sờ. Trong sự kết hiệp mật thiết với Chúa và linh hồn cũng giống như hai mảnh sáp chảy vào nhau; chúng không thể nào tách ra được.

Thánh Gioan Maria Vianney

Kho tàng của người Kitô hữu không phải ở dưới đất này mà là ở trên Thiên Đàng. Cửa cái ở đâu thì lòng trí cũng ở đó. Con người có khả năng tốt lành là cầu nguyện và yêu mến. Cầu nguyện và yêu mến là hạnh phúc của con người trên thế gian này. Cầu nguyện không có mục đích nào khác hơn là kết hiệp với Thiên Chúa. Khi tâm hồn chúng ta trong sạch và kết hiệp với Chúa, chúng ta cảm thấy trong lòng vui mừng, sự ngọt ngào khiến chúng ta say sưa, một trạng thái khiến chúng ta sững sờ. Trong sự kết hiệp mật thiết với Chúa và linh hồn cũng giống như hai mảnh sáp chảy vào nhau; chúng không thể nào tách ra được. Sự kết hợp này của Thiên Chúa với tạo vật bé nhỏ của Người là một điều kỳ diệu và lạ lùng nhất. Đó là niềm hạnh phúc tuyệt vời mà con người chúng ta không thể nào hiểu được.

Thật sự là chúng ta không xứng đáng để cầu nguyện; nhưng Thiên Chúa với lòng nhân hậu đã cho phép chúng ta được thưa chuyện với Người. Lời cầu nguyện của chúng ta là hương trầm dâng lên được Thiên Chúa vui nhận. Trái tim chúng ta nghèo nàn và hẹp hòi nhưng sự cầu nguyện sẽ mở rộng ra, và khiến nó có khả năng yêu mến Thiên Chúa. Cầu nguyện là sự ném trước hương vị Thiên Đàng. Nó không bao giờ mất đi mà không để lại trong ta sự ngọt ngào. Nó giống như mật ong chảy xuống trong linh hồn và làm ngọt mọi thứ. Các phiền toái tan biến đi trước lời cầu nguyện tha thiết như tuyết tan trước ánh mặt trời vậy. Cầu nguyện làm cho thời gian trôi đi rất nhanh, và thích thú đến nỗi người ta không hiểu được chúng trôi qua như thế nào. Các con biết không, khi Cha đi khắp nước Pháp để đi thăm các Linh Mục nghèo lúc ấy hầu hết đều bị bệnh, Cha đã cầu nguyện với Chúa trên đường đi. Nói thật, thời gian lúc ấy không còn lâu lắc đối với Cha nữa.

Chúng ta nhìn thấy nhiều người đắm mình trong cầu nguyện như những con

cá ở trong nước vậy, vì họ đang hướng về Chúa. Không có gì có thể chia cắt lòng họ. Ôi Cha yêu mến các linh hồn này biết bao! Thánh Francis of Assisi và thánh Colette diện kiến Thiên Chúa và nói chuyện với Chúa như chúng ta nói chuyện với nhau. Còn chúng ta là những người nằng đến nhà thờ mà chẳng biết mình đến để làm gì, hay đến để xin gì! Nhưng khi đi đến nhà người khác, chúng ta lại biết rất rõ mình đến đó để làm gì! Một số người đến nhà thờ dường như chỉ muốn nói hai chữ: “Bye bye Chúa!” để mà ra về cho xong. Cha thường nghĩ rằng khi chúng ta đến thờ lạy Thiên Chúa, chúng ta sẽ có tất cả những điều chúng ta xin, nếu chúng ta cầu xin với đức tin sống động và một linh hồn trong sạch. Nhưng khổ nỗi, chúng ta chẳng có đức tin, đức cậy, đức mến, hay ước muốn gì cả!

Trong tạo vật có hai tiếng kêu, tiếng kêu của Thiên Thần và tiếng kêu của súc vật. Tiếng kêu của Thiên Thần là cầu nguyện; tiếng kêu của súc vật là tội lỗi. Những người không cầu nguyện thì nghiêng về thế gian như con chuột chù khoét lỗ để ẩn mình trong đó. Tất cả bọn chúng đều thuộc về thế gian, đàn độn, độc ác, chẳng biết nghĩ gì ngoài những chuyện trần tục. Giống như người keo kiệt nọ đang lúc lãnh nhận các Bí tích lần cuối cùng, người ta đưa cây thánh giá bằng bạc cho ông ta hôn kính ông ta nói: “Cây thánh giá này cân nặng khoảng một trăm grams!” Nếu như một ngày người ta ngưng cầu nguyện thì chẳng còn Thiên Đàng nữa, và nếu những linh hồn đang ở Hỏa Ngục, lúc còn sống mặc dù chịu nhiều đau khổ mà vẫn biết cầu nguyện thì làm gì phải vào đó. Họ có trái tim để yêu mến Thiên Chúa, có cái lưỡi để ca tụng Chúa; đó là bổn phận của họ. Nhưng giờ đây, họ đã bị lên án đời đời vì đã coi thường Thiên Chúa. Nếu như họ còn có cơ hội để cầu nguyện một lần dù chỉ một phút, họ sẽ lợi dụng một phút đó mà cầu nguyện để làm giảm đi những đau khổ của họ. Nhưng rất tiếc, đó không phải là sự thật!

“Lạy Cha chúng con ở trên trời!” Thật tuyệt vời biết bao khi chúng ta có một người Cha ở trên Trời! “Nước Cha trị đến.” Nếu chúng ta để Thiên Chúa ngự trị trong tâm hồn mình, Người sẽ cho chúng ta cùng ngự trị với Người trong vinh quang. “Ý Cha được thể hiện.” Không có gì dịu ngọt và tuyệt hảo cho bằng sống Thánh ý Chúa. Để thực hiện tốt những việc này, chúng ta phải làm mọi sự theo thánh ý Chúa, trong sự tuân phục các ý muốn của Người. “Xin cho chúng con hôm nay lương thực hằng ngày.” Thiên Chúa dựng nên con người có hai phần: hồn và xác. Chúng ta xin Thiên Chúa nuôi dưỡng phần xác chúng ta, và Người đáp lại bằng cách cho trái đất nảy sinh những thứ cần

thiết nuôi sống chúng ta. Nhưng chúng ta xin Người nuôi dưỡng linh hồn chúng ta, là phần quan trọng nhất trong con người; trái đất thì quá nhỏ để nuôi dưỡng nó; linh hồn đói khát Thiên Chúa, và chẳng có gì ngoại trừ Thiên Chúa mới làm cho nó thỏa mãn. Vì thế Thiên Chúa đã lấy Thân Thể mình để làm của nuôi linh hồn chúng ta. Chúa nói: “Mình Ta thật là của ăn. Bánh Ta ban cho các con chính là Thịt Ta, để cho các con được sống.” Bánh nuôi sống linh hồn ở trong Nhà Tạm. Nhà Tạm chính là kho lương thực của các tín hữu. Ôi đẹp thay khi Linh Mục trao Mình Thánh Chúa cho các con, linh hồn các con hãy thốt lên rằng: “Đây là lương thực của tôi.” Các con thấy không, chúng ta rất là hạnh phúc. Chúng ta sẽ không bao giờ hiểu hết được hạnh phúc này cho đến khi chúng ta ở trên Thiên Đàng.

Cầu Nguyện (2)

Cầu nguyện chính là áo giáp của các thánh, là đức tính cần thiết không những cho những người tốt lành, mà còn cho người tội lỗi nữa.

Thánh Gioan Maria Vianney

Các giáo lý viên thường dạy rằng: “Cầu nguyện là dâng lên Thiên Chúa lời cầu xin trong tâm trí để Người biết những gì chúng ta muốn và xin Người giúp đỡ chúng ta.” Chúng ta không thấy Thiên Chúa bao giờ nhưng Người nhìn thấy và nghe chúng ta, Thiên Chúa muốn chúng ta dâng cho Người những gì cao quý nhất, đó chính là tâm trí chúng ta. Khi chúng ta cầu nguyện với hết tâm hồn, với lòng khiêm nhu của tâm trí mình, chúng ta sẽ quên đi thế gian, hướng về Thiên Đàng, chìm sâu trong tình yêu Thiên Chúa, nói chuyện với các Thiên Thần và các thánh. Chính nhờ cầu nguyện mà các Thánh đã đến Thiên Đàng, và chúng ta cũng thế.

Thật vậy, cầu nguyện là nguồn mạch mọi ơn sủng, là mẹ các nhân đức, là con đường quen thuộc và hiệu quả nhất Thiên Chúa muốn chúng ta đi đến với Người. Chính Chúa Giêsu đã nói với chúng ta: “Hãy xin, và người sẽ nhận được.” Không ai có thể nói và giữ đúng mọi lời hứa của mình ngoại trừ Thiên Chúa. Thiên Chúa không nói với chúng ta rằng: “Hãy xin điều này điều kia, và Ta sẽ ban cho.” Nhưng Người nói rằng: “Nếu các con xin với Chúa Cha bất cứ điều gì nhân danh Ta, Ngài sẽ ban cho các con.” Không phải lời hứa này đã ban cho chúng ta lòng tự tin, và khiến chúng ta cầu nguyện tha thiết trong mọi ngày sống của chúng ta sao? Các con không cảm thấy xấu hổ về sự biếng nhác, thờ ơ đối với cầu nguyện, trong khi Đấng ban phát mọi ơn lành đã cho chúng ta rất nhiều tấm gương cảm động về cầu nguyện sao? Các con không cảm thấy cấu hồ khi thấy Tin Mừng kể lại Chúa Giêsu rất thường cầu nguyện, có đôi khi Người cầu nguyện suốt cả đêm sao? Phải chăng chúng ta đã nên công chính, thánh thiện như Chúa Giêsu? Hay chúng ta không còn ơn gì để xin? Hãy kiểm điểm mà xem. Những nhu cầu liên tiếp trong đời sống của thể xác và linh hồn không báo cho chúng ta biết phải trông cậy vào Thiên Chúa là Đấng duy nhất ban phát mọi ơn lành sao? Có bao nhiêu kẻ thù chúng ta phải chiến đấu: ma quỷ, thế gian, và xác thịt. Có bao nhiêu tật xấu phải sửa dẹp, có bao nhiêu đam mê phải từ bỏ, có bao nhiêu tội lỗi phải diệt trừ! Với một tình huống đau khổ và đáng sợ như thế, các con chẳng có chút phản ứng

gì sao? Cầu nguyện chính là áo giáp của các thánh, là đức tính cần thiết không những cho những người tốt lành, mà còn cho người tội lỗi nữa.

Cầu nguyện dành cho tất cả mọi người: người bình dân cũng như người học thức, người đơn sơ cũng như người thông thái, tất cả phải yêu thích cầu nguyện vì đó là sự đạo đức của con người, là khoa học của mọi tín hữu! Ai sống trên trái đất này cũng phải biết dùng trí óc để yêu mến và cầu nguyện với Thiên Chúa. Xin lỗi Người khi phạm tội, cảm ơn Người khi được ơn, hạ mình khiêm tốn khi Người sửa dạy. Chúng ta là những người nghèo đói về ân sủng nhưng lại không cầu xin. Chúng ta là những người bệnh tật nhưng chẳng xin chữa lành. Thiên Chúa không yêu cầu chúng ta phải cầu nguyện cho hay nhưng Ngài muốn nghe những lời cầu xin từ đáy lòng chúng ta.

Thánh Ignatius một lần kia trên đường đi với các bạn, mọi người đều mang trên vai một cái túi nhỏ chứa đựng những vật cần thiết cho chuyến đi. Có một người tốt lành thấy các tu sĩ mệt mỏi bèn xin giúp mang túi xách cho họ. Thế là họ nhượng bộ vì lời nài xin tha thiết của anh ta. Khi họ đi đến một khách trọ, người này trông thấy các thầy đều quì gối xuống cầu nguyện thì cũng bắt chước làm theo. Khi Thánh Ignatius và các bạn đứng lên họ rất đổi ngạc nhiên khi thấy người đi theo họ vẫn đang quì phủ phục trên đất trong suốt thời gian họ cầu nguyện. Tất cả đều tỏ sự ngỡ ngàng và hỏi này giờ anh ta làm gì. Câu trả lời của người này đã mở lòng trí cho họ rất nhiều, anh ta nói: “Tôi không làm gì hết, tôi chỉ nói với Chúa, Lạy Chúa, những tu sĩ đang cầu nguyện chân thành này là những vị Thánh, còn con chỉ là người xách túi cho họ. Con không biết cầu nguyện, nhưng con muốn làm những gì họ đang làm, muốn nói với Chúa những gì họ đang nói.” Với những lời lẽ đơn sơ, anh ta đã đi đến một mức độ cao đáng khâm phục của cầu nguyện. Do đó, ai cũng có thể cầu nguyện, và có thể cầu nguyện mọi nơi, mọi lúc, ngày hay đêm, lúc làm việc cũng như lúc nghỉ ngơi, ở nhà hay đi đường. Thiên Chúa quyền năng ở khắp mọi nơi đang sẵn sàng nghe lời cầu nguyện của các con, Thánh Thần của Người sẽ giúp các con cầu nguyện với Thiên Chúa trong đức tin và trong tinh thần khiêm tốn.

Lời Chúa

Người biết lắng nghe Lời Chúa mặc dù họ vẫn còn có những tính hư nết xấu nhưng không sớm thì muộn sẽ có một ngày họ sẽ quay về với Thiên Chúa, thậm chí ngay ở giờ phút lâm chung.

Thánh Gioan Maria Vianney

Lời Chúa rất quan trọng! Đây là những lời Chúa phán với các môn đồ: “Hãy đi và giảng dạy...” Điều đó cho chúng ta biết lời giảng dạy đi trước mọi sự. Nhờ đâu chúng ta sợ tội? Lời giảng dạy! Nhờ đâu chúng ta sống các nhân đức, thúc bách chúng ta với lòng ước muốn Thiên Đàng? Lời giảng dạy! Nhờ đâu các bậc cha mẹ biết các bổn phận họ phải chu toàn với con cái, và các bổn phận con cái đối với cha mẹ? Lời giảng dạy!

Tại sao người ta quá mù quáng và dốt nát? Bởi vì họ không chú tâm đến Lời Chúa. Nhiều người thậm chí không mở miệng cầu xin Thiên Chúa ban ơn cho mình biết chăm chú lắng nghe, và được lợi ích bởi Lời Chúa. Cha tin rằng, ai không chịu lắng nghe Lời Chúa sẽ không được cứu rỗi, bởi vì họ chẳng biết làm gì để được cứu độ. Nhưng với một người hấp thụ được sự giáo dục tốt thì luôn có phương cách. Người biết lắng nghe Lời Chúa mặc dù họ vẫn còn có những tính hư nết xấu nhưng không sớm thì muộn sẽ có một ngày họ sẽ quay về với Thiên Chúa, thậm chí ngay ở giờ phút lâm chung. Khác với một người chẳng bao giờ nghe lời giảng dạy thì giống như một người bị bệnh, trong cơn đau đớn không còn tỉnh táo nữa: họ chẳng biết sự khủng khiếp của tội và cũng chẳng biết giá trị của nhân đức; họ cứ chìm mình trong đống tội, từ tội này đến tội khác giống như một con chuột chìm mình trong nước cống vậy.

Các con thấy đó, sự yêu mến Thiên Chúa là giữ Lời Chúa như người đàn bà hô lên: “Phúc cho lòng dạ đã cưu mang Thầy và vú đã cho Thầy bú!” Chúa Giêsu trả lời: “Ai nghe và giữ Lời Thiên Chúa còn có phúc hơn!” Thiên Chúa chúng ta là Sự Thật đã đặt giá trị Lời Người không thua kém gì Thánh Thể Người. Tội lo ra chia trí suốt buổi lễ có nặng hơn chia trí trong suốt bài giảng không? Cha thấy không có gì khác biệt cả. Lo ra khi dâng lễ, chúng ta mất đi công trạng của cuộc khổ nạn và sự chết của Chúa, còn lo ra trong lúc giảng chúng ta mất đi Lời Chúa và cũng là chính Chúa. Thánh Augustine nói rằng điều đó cũng xảy như lấy chén thánh sau khi đã làm phép chà đạp dưới chân

vậy. Các con thường áy náy phạm một tội trọng vì đã không dự lễ ngày Chúa Nhật, nhưng các con chẳng bao giờ áy náy vì đã không nghe giảng dạy. Các con không bao giờ nghĩ rằng vì coi thường Lời Chúa mà các con chống lại Thiên Chúa một cách mạnh mẽ sao? Vào ngày phán xét, khi tất cả các con tụ tập xung quanh Chúa, và Người sẽ nói với các con rằng: “Hãy nói cho Ta biết về những lời giảng dạy và giáo lý các con đã nghe.” Khi đó các con sẽ không còn nghĩ như bây giờ nữa.

Các con đi ra ngoài trong khi Linh Mục giảng, các con vui cười, không chịu lắng nghe, nghĩ rằng mình quá thông minh nên không cần học hỏi giáo lý nữa. Các con nghĩ rằng làm như thế là đúng sao? Không đâu, chắc chắn là không! Thiên Chúa sẽ xử sự mọi việc rất khác. Thật đáng buồn thay. Chúng ta thường thấy các bậc cha mẹ ở ngoài nhà thờ trong khi Linh Mục giảng; họ có bổn phận dạy dỗ con cái, nhưng họ có thể dạy con cái bằng cách nào đây trong khi chính họ không muốn ai giảng dạy cho mình? Tất cả những điều này sẽ đưa thẳng chúng ta đến Hỏa Ngục. Thật đáng tiếc thay!

Cha để ý người ta có khuynh hướng hay ngủ gục trong giờ nghe giảng. Các con sẽ nói tại con buồn ngủ quá. Nhưng nếu Cha chơi đàn, chắc không ai nghĩ đến chuyện ngủ gục vì mọi người sẽ kích động và tỉnh táo. Các con lắng nghe khi thích linh Mục nào hợp với mình giảng, nhưng nếu Linh Mục đó không hợp, các con sẽ phê bình chỉ trích. Chúng ta không được nghĩ nhiều về người đó. Không phải vì họ mà chúng ta đến dâng lễ. Dù vị Linh Mục ấy thế nào đi nữa, ngài vẫn là dụng cụ Chúa dùng để phân phát Lời thánh thiện của Người. Các con thường đổ rượu qua một cái phễu, thì cho dù cái phễu làm bằng vàng hay bằng đồng đi nữa, nếu rượu ngon thì đổ qua phễu nào nó vẫn ngon.

Một số người thường hay lập đi lập lại khắp nơi rằng: “Các Linh Mục chỉ nói những gì họ thích.” Không phải thế đâu, các Linh Mục không nói những gì họ thích, các ngài chỉ nói những gì có trong Kinh Thánh. Các Linh Mục đến trước đã nói những gì Cha đang nói, những vị đến sau cũng sẽ nói y như vậy. Nếu Linh Mục nói gì sai trái thì Giám Mục đã cấm họ giảng rồi. Linh Mục chỉ nói những gì mà Chúa đã dạy mà thôi.

Cha kể cho các con một bài học về những gì sẽ xảy ra nếu các con không tin những gì Linh Mục nói. Có hai người lính đi ngang qua một nơi có một nhà truyền giáo đang giảng đạo; một trong hai người lính đề nghị với bạn đi nghe

giảng, rồi họ cùng nhau đi. Nhà truyền giáo lúc ấy đang giảng về Hỏa Ngục.

“Này, cậu có tin những gì mà vị Linh Mục kia đang giảng không?” người lính tốt lành hỏi bạn.

“Ồ không đời nào!” anh kia đáp lại, “Đó là chuyện nhảm nhí chỉ bịa ra để hù dọa người ta!”

Anh lính tốt lành liền nói:

“Riêng tôi, tôi tin điều đó; và để chứng minh điều đó, tôi sẽ giải ngũ và đi tu.”

“Ồ thì cứ làm những gì mà anh thích đi; còn tôi cứ tiếp tục con đường của tôi.”

Thế rồi anh không tin này đã ngã bệnh và chết. Còn người kia đi vào nhà dòng, nghe tin bạn mình chết, anh liền cầu nguyện xin Chúa cho anh biết về tình trạng của người bạn mình ra sao. Một ngày kia đang lúc anh đang cầu nguyện thì người bạn xuất hiện, anh ta nhận ra người bạn của mình và hỏi:

“Này bạn đang ở đâu vậy?”

“Tôi đang ở Hỏa Ngục, tôi đã mất linh hồn rồi!”

“Thế bây giờ anh có tin những gì nhà truyền giáo nói chưa?”

“Tin, bây giờ tôi tin rồi. Nhà truyền giáo chỉ nói thiếu có một điều là không nói cho bạn biết ở đây có hàng trăm ngàn loại khổ hình mà người ta phải chịu rất đau đớn.”

Cha thường nghĩ rằng hầu hết các tín hữu bị mất linh hồn bởi vì thiếu sự hướng dẫn dạy dỗ - họ không biết đạo lý rõ ràng. Ví dụ một người phải đi làm việc mỗi ngày. Người này muốn làm những việc lớn lao để đền tội bằng cách thức khuya đến nửa đêm để cầu nguyện; nếu người này được hướng dẫn tốt hẳn sẽ nghĩ rằng: “Không được, ta không nên làm như vậy, bởi vì ngày mai ta không còn đủ sức để làm việc được nữa; ta cần phải đi ngủ, vì ngày mai chỉ cần một việc nhỏ con con cũng có thể làm cho ta mất đi sự kiên nhẫn; ta sẽ bị kiệt sức cả ngày, và ta không thể làm việc đến nửa buổi nếu ta không

được nghỉ ngơi ban đêm; điều đó không thể thực hiện được.”

Một ví dụ khác, có một người nông dân ước ao ăn chay, nhưng công việc của anh ta là phải đào đất và cày cấy suốt ngày. Nếu người nông dân này được sự hướng dẫn tốt anh ta sẽ nghĩ rằng: “Nếu ta ăn chay, ta sẽ không thể làm cho ông chủ ta hài lòng.” Vậy anh ta sẽ làm gì? Anh ta sẽ ăn bữa sáng của mình, và sẽ hãm mình phạt xác bằng cách khác. Đó là những gì chúng ta phải làm, chúng ta phải hành xử trong cách thức nào để đem lại vinh quang cho Thiên Chúa nhiều nhất.

Có một người thấy người kia đang đau khổ, bèn lấy trộm đồ của cha mẹ mình đi giúp. Nếu được dạy dỗ, chắc hẳn anh ta đã hỏi ý của cha mẹ trước hơn là lấy trộm đồ. Nếu cha mẹ anh ta từ chối không cho, anh ta sẽ cầu nguyện với Thiên Chúa để Ngài khiến cho một người giàu có đến bố thí cho người kia. Một người được hướng dẫn tốt luôn luôn có hai phương thức trước mặt là: hỏi ý kiến và vâng lời.

Đức Cây

Thiên Chúa có đường lối riêng về công trạng và tội lỗi, Người thưởng phạt công minh... Thiên Chúa sẵn sàng tha thứ ngay khi chúng ta cầu xin, cũng nhanh chóng giống như một bà mẹ kéo con mình ra khỏi đồng lửa vậy.

Thánh Gioan Maria Vianney

Chúng ta sẽ nói về đức cây: một nhân đức làm cho người ta cảm thấy hạnh phúc ở trần thế này. Ở đời này, người thì trông cây quá sức, người thì thiếu lòng trông cậy. Có người nói: “Chắc chắn thế nào tôi cũng phạm tội này nữa cho mà coi.” Hay là: “Đi xưng tội, nói một, hai, ba, hay bốn lần thì cũng vậy thôi, đâu có gì quan trọng, ít nhiều cũng là tội mà.” Nói như vậy cũng giống như đứa bé lý luận với cha nó: “Con đánh cha bốn đấm; đấm bốn đấm hay một đấm thì cũng giống nhau thôi, đằng nào con cũng xin cha tha thứ cho con mà!”

Đó là những gì người ta thường đối xử với Chúa. Họ nói: “Năm nay tôi sẽ sống vui vẻ, thoải mái; cứ ăn chơi nhậu nhẹt, rồi sang năm hay cuối đời tôi sẽ ăn năn trở lại cũng chẳng muộn. Thiên Chúa nhân từ chắc chắn sẽ đón nhận khi tôi trở lại với Ngài. Thiên Chúa đâu có hung ác như các Linh Mục thường đe dọa!” Không phải thế, Thiên Chúa không hung ác, nhưng Người rất công bình. Các con nghĩ Thiên Chúa sẽ ép mình chiều theo ý muốn các con sao? Các con nghĩ rằng Thiên Chúa sẽ ôm ấp các con sau khi bị các con coi thường, nhục mạ Người suốt cả đời sao? Không đâu! Thiên Chúa có đường lối riêng về công trạng và tội lỗi, Người thưởng phạt công minh. Các con sẽ nói gì về một người cha đối xử với một đứa con ngoan ngoãn và một đứa con hư hỏng giống hệt như nhau? Các con sẽ nói gì về người cha đối xử không công bằng? Do đó, Thiên Chúa sẽ không công bằng nếu Người không có sự đối xử khác biệt giữa những ai yêu mến, phục vụ Người và những ai xúc phạm Người. Thế giới ngày nay yếu đức tin đến nỗi có người trông cậy quá lớn, có người lại quá tuyệt vọng. Một số người nói rằng: “Tôi đã phạm quá nhiều tội lỗi, Thiên Chúa sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi.” Đây là một lời phỉ báng nặng nề đối với Thiên Chúa vì đã đặt ra sự giới hạn lòng thương xót nhân từ của Thiên Chúa, Đáng yêu thương không bờ bến. Cho dầu các con đã lỡ làm những chuyện xấu xa đến nỗi có thể làm mất nhiều linh hồn trong một

giáo xứ đi nữa, nhưng khi xưng tội đó ra, nếu các con ăn năn hối tiếc về việc làm đó của mình, và quyết tâm chừa bỏ không tái phạm nữa thì Thiên Chúa nhân từ sẽ tha thứ cho các con ngay.

Có một Linh Mục lần kia đang giảng về đức cậy, về lòng thương xót của Thiên Chúa. Ngài làm cho mọi người cảm thấy bình an, nhưng chính Ngài lại ở trong tình trạng tuyệt vọng vì đã phạm tội. Sau bài giảng, một người thanh niên đến tự giới thiệu mình và nói:

“Thưa cha, con muốn xưng tội.”

Vị Linh Mục trả lời:

“Được, cha đang sẵn sàng lắng nghe.”

Người thanh niên xưng tội lỗi mình ra, sau đó anh ta nói:

“Thưa cha, con phạm tội nhiều quá, con mất linh hồn rồi!”

“Con đang nói gì vậy? Chúng ta không bao giờ được tuyệt vọng!”

Người thanh niên nói tiếp:

“Thưa cha, cha muốn con đừng tuyệt vọng, còn cha thì sao?”

Đây quả là một ơn soi sáng, vị Linh Mục hết sức kinh ngạc đã bừng tỉnh không còn tuyệt vọng nữa, và Ngài đã trở nên một vị thánh lớn. Thiên Chúa đã sai Thiên Thần đến với vị Linh Mục như một người thanh niên để chỉ cho Ngài biết rằng chúng ta không bao giờ được thất vọng. Thiên Chúa sẵn sàng tha thứ ngay khi chúng ta cầu xin, cũng nhanh chóng giống như một bà mẹ kéo con mình ra khỏi đồng lửa vậy.

Các Nhân Đức Nhân Bản

Có nhiều người không bao giờ hài lòng về mọi chuyện, dường như họ có quyền hành trong mọi sự. Họ không bao giờ thỏa mãn với những gì đã xảy ra cho họ, họ có thái độ dửng dưng, vô ơn với mọi người. Đó chính là những người mà chúng ta nên làm ơn cho họ.

Thánh Gioan Maria Vianney

Đức khôn ngoan cho biết những gì đẹp lòng Thiên Chúa, và sự hữu ích nhất cho phần rỗi chúng ta. Chúng ta phải luôn luôn lựa chọn phần tuyệt hảo nhất. Có hai việc tốt để làm, bắt buộc chúng ta phải chọn một trong hai; một là ủng hộ người chúng ta thích, hai là ủng hộ cho người đã gây thương tổn đến chúng ta đôi lần; giữa hai người này chúng ta phải chọn người thứ hai. Sẽ không có công nghiệp gì khi làm một việc tốt mà do cảm tình tự nhiên khiến chúng ta làm điều đó.

Có một người phụ nữ, mong ước có một góa phụ đến sống chung với bà để được bà săn sóc giúp đỡ, đến xin thánh Athanasius tìm cho bà một người trong số những người nghèo. Sau đó gặp lại vị Giám Mục, bà ta trách móc ngài đã xử tệ với bà vì bà góa thánh nhân tìm cho quá tốt lành khiến bà ta chẳng có dịp nào giúp đỡ để lập công trạng trước mặt Chúa được, rồi bà xin thánh nhân tìm cho bà một người khác. Lần này thánh Athanasius chọn cho bà một bà góa khó chịu, cộc cằn, hung dữ nhất, không bao giờ hài lòng những gì người khác làm cho bà. Đây chính là con đường chúng ta phải đi, sẽ không có công phúc lớn lao khi chúng ta làm ơn cho những người xứng đáng và biết ơn chúng ta.

Có nhiều người không bao giờ hài lòng về mọi chuyện, dường như họ có quyền hành trong mọi sự. Họ không bao giờ thỏa mãn với những gì đã xảy ra cho họ, họ có thái độ dửng dưng, vô ơn với mọi người. Đó chính là những người mà chúng ta nên làm ơn cho họ. Chúng ta phải khôn ngoan trong mọi hành động, đừng đi tìm sở thích riêng của mình, một chỉ tìm những gì đẹp lòng Chúa. Giả như các con có mười đồng đang tính đem đi xin lễ cho một linh hồn nào đó; rồi các con thấy có một gia đình đang trong cảnh cùng khổ, cần bánh mì để ăn: điều tốt hơn là các con đem tiền giúp cho những người nghèo khổ này hơn là đi xin lễ, bởi vì Thánh lễ ngày nào cũng được dâng

tiến; Linh Mục sẽ không thể nào quên dâng lễ được; trong khi đó những người nghèo này có thể bị chết đói vì bị người khác quên lãng. Các con muốn cầu nguyện với Chúa suốt ngày trong nhà thờ, nhưng nếu ai đó đang tha thiết cần đến sự giúp đỡ của các con thì việc giúp đỡ người ta chính là điều đẹp lòng Chúa hơn là việc cầu nguyện cả ngày trước Thánh Thể.

Đức tiết độ là một nhân đức chủ yếu khác: chúng ta có thể tiết độ trong trí tưởng tượng, bằng cách dừng để cho nó buông tuồng, muốn nghĩ gì thì nghĩ; chúng ta có thể tiết độ đôi mắt, cái miệng. Có người lúc nào cũng phải có cái gì ngọt ngọt hay vừa ý ngậm trong miệng; tiết độ lỗ tai, không để chúng nghe những bài hát và những câu chuyện tục tĩu, vô bổ; tiết độ lỗ mũi, có người xúc nước hoa nồng nặc làm cho người khác cảm thấy khó chịu; tiết độ đôi tay, có người luôn tắm rửa với nước nóng ấm áp dễ chịu, và chỉ cầm những thứ mềm mại. Tóm lại, chúng ta có thể tiết độ với toàn thể thân xác của mình, bằng cách dừng để nó chạy như ngựa mà không kiểm chế, nhưng kiểm soát nó, giữ nó luôn điềm tĩnh. Có người thích nằm mãi trong giường, vui thích với sự thoải mái dễ chịu của nó. Các Thánh thì không sống như vậy. Cha không biết làm sao người ta có thể vào được nước Thiên Đàng như các Thánh trong khi lúc nào cũng muốn sống tự do thoải mái! Nếu chúng ta được cứu rỗi, chúng ta sẽ ở trong Luyện Ngục rất lâu, trong khi các Thánh bay thẳng lên Thiên Đàng.

Thánh Charles Borromeo Cả, có một cái giường lớn rất êm ấm trong phòng ai đi vào cũng thấy được; nhưng bên cạnh đó, có một cái giường làm bằng những bó gỗ không ai thấy, và đó là cái giường thánh nhân sử dụng. Ngài chẳng bao giờ sưởi ấm; khi người ta đến thăm ngài, họ chú ý rằng ngài không dùng đến lửa để sưởi ấm. Đó là những gì các thánh làm. Các ngài sống cho Thiên Đàng, không phải cho thế gian; các ngài thuộc trọn về Thiên Đàng; còn chúng ta, chúng ta thuộc trọn về thế gian. Cha thích những việc khổ chế bé nhỏ mà chẳng ai biết, như thể vặn đồng hồ sớm hơn mười lăm phút, thức dậy một chút trong đêm để cầu nguyện! Nhưng người ta đâu nghĩ gì ngoài việc ngủ say. Xưa kia, có một vị ẩn sĩ làm cho mình một dinh thự trong thân cây sồi rồi bỏ gai vào đó, lại còn để ba cục đá trên đầu mình, để khi thức dậy hay nhúc nhích, da thịt sẽ đụng chạm đến đá hay gai nhọn. Còn chúng ta lúc nào cũng nằm trên giường êm, nệm ấm để ngủ cho thoải mái.

Chúng ta có thể tự kiểm chế mình trong những việc tìm kiếm lạc thú. Nếu

chúng ta ngồi ở chỗ khó chịu, đừng tìm chỗ tốt hơn; nếu đang đi trong vườn, chúng ta có thể bỏ mình không ăn những trái cây mình thích; trong việc sửa soạn bếp núc, chúng ta không ăn thức ăn ngon; chúng ta có thể bỏ mình không nhìn những gì hấp dẫn cặp mắt chúng ta, đặc biệt trên những đường sá trong thành phố. Có một người đàn ông thường hay đến đây. Ông ta đeo hai cặp kính để không nhìn thấy gì, nhưng đầu thì quay tới quay lui, mắt thì đảo qua đảo lại liên tục. Khi chúng ta đi ngoài đường, hãy để cặp mắt nhìn vào Chúa Giêsu đang vác thánh giá trước mặt chúng ta; nhìn vào Mẹ Đồng Trinh Maria đáng nhìn ngắm chúng ta; nhìn vào Thiên Thần bản mệnh đang ở bên cạnh chúng ta. Cuộc sống thần linh thật đẹp để biết bao! Nó liên kết chúng ta với Thiên Chúa. Do đó, khi mà quý thấy một linh hồn tìm kiếm sự sống siêu nhiên, nó liền tìm cách thay đổi ý định linh hồn đó bằng cách gieo vào tâm trí họ hàng ngàn hình ảnh trong tưởng tượng. Một tín hữu tốt lành không bận tâm đến những hình ảnh đó; họ luôn hướng về sự thánh thiện, giống như con cá chìm mình sâu thẳm trong đại dương. Còn chúng ta thì kéo lê mình giống như con lươn trong đồng bùn vậy.

Có hai vị Thánh sống trong sa mạc may gai vào quần áo mình mặc, còn chúng ta thì đi tìm những cảm giác sung sướng! Chúng ta muốn lên Thiên Đàng, nhưng cùng với những thứ sang trọng thoải mái, không có một chút gì phiền muộn trái ý, đó không phải là con đường các Thánh đã đi. Các ngài tìm mọi cách để hành xác mình, và trong cảnh thiếu thốn đó, các ngài nếm được sự ngọt ngào vô tận. Ôi những ai yêu mến Thiên Chúa thật hạnh phúc biết bao! Các ngài đã không bỏ qua cơ hội nào để làm việc tốt; như những kẻ hà tiện thì thích thu góp của cải với sức mạnh và quyền lực của mình để gia tăng tài sản của họ; các ngài cũng đã làm y như vậy để làm giàu cho mình trên thiên quốc, để các ngài luôn luôn giàu có. Chúng ta sẽ rất ngạc nhiên ở ngày phán xét khi thấy các linh hồn thánh thiện giàu có vô cùng!

Chúa Thánh Thần

Chúa Thánh Thần muốn dắt chúng ta về Thiên Đàng, chúng ta chỉ cần nói “Con muốn” và hãy để cho Người dắt đi.

Thánh Gioan Maria Vianney

Thật tuyệt vời biết bao khi biết rằng: Chúa Cha là Đấng Tạo Thành, Chúa Con là Đấng Cứu Chuộc, và Chúa Thánh Thần là Đấng Hướng Dẫn Dạy Dỗ chúng ta. Con người tự mình không là gì cả, nhưng với Chúa Thánh Thần thì con người thật là tuyệt vời. Con người hoàn toàn thuộc thế giới trần tục và hoàn toàn xác thịt, duy nhất chỉ có Chúa Thánh Thần mới có thể nâng cao trí tuệ của con người, và đưa trí tuệ đó lên cao. Tại sao các Thánh lại thích xa lánh trần thế? Là bởi vì các ngài để cho Chúa Thánh Thần dẫn dắt. Những ai được Chúa Thánh Thần hướng dẫn đều có những tư tưởng đúng đắn, đó là lý do tại sao có nhiều người ít học lại khôn ngoan hơn cả những người trí thức. Khi được dẫn dắt bởi Thiên Chúa đầy sức mạnh và ánh sáng, chúng ta không thể nào đi lạc hướng được.

Chúa Thánh Thần là ánh sáng và là sức mạnh. Người dạy chúng ta biết phân biệt giữa sự thật và gian dối, giữa sự lành và sự dữ. Như chiếc kính lúp phóng đại mọi sự vật, Chúa Thánh Thần chỉ cho chúng ta thấy được tầm quan trọng lớn lao giữa sự lành và sự dữ. Nhờ Chúa Thánh Thần, chúng ta nhìn thấy mọi vật theo giá trị của chúng; chúng ta nhìn thấy công trạng lớn lao của những công việc bé nhỏ khi chúng ta làm cho Chúa, và thấy sự xúc phạm khủng khiếp của những tội nhẹ khi chúng ta phạm đến Chúa. Như người thợ sửa đồng hồ với cái kính lúp của mình có thể phân biệt được những vòng bánh xe nhỏ xíu của cái đồng hồ. Cũng thế, với ánh sáng soi chiếu của Chúa Thánh Thần, chúng ta có thể phân biệt được tất cả từng chi tiết nhỏ nhất trong cuộc sống của mình. Chúng ta thấy được sự nghiêm trọng của tội lỗi, những tội lỗi nhẹ nhất cũng làm cho chúng ta khiếp sợ. Đó là lý do tại sao Mẹ Maria không bao giờ phạm tội. Chúa Thánh Thần soi sáng cho Mẹ hiểu rõ sự ghê tởm của tội lỗi; Mẹ đã rùng mình sợ hãi trước những tội lỗi nhẹ nhất. Những ai có Chúa Thánh Thần luôn thấy mình đáng ghét, vì họ biết được rất rõ nỗi bất hạnh đáng thương của mình. Những kẻ kiêu ngạo là những kẻ không được Chúa Thánh Thần hướng dẫn.

Con người của trần tục yêu chuộng vật chất thì không có Chúa Thánh Thần, hoặc nếu có thì chỉ trong giây lát. Chúa Thánh Thần không ở lại với họ, tiếng náo động thế gian xua đuổi Ngài đi. Một tín hữu được Chúa Thánh Thần hướng dẫn không cảm thấy khó khăn trong việc từ bỏ của cải thế gian để theo đuổi những gì thuộc về Thiên Đàng, họ biết những khác biệt giữa chúng. Con mắt người đời chẳng nhìn thấy gì ngoài thế gian, cũng giống hệt như đôi mắt của Cha bây giờ không nhìn thấy gì khác hơn là bốn bức tường khi cánh cửa nhà thờ đóng lại. Đôi mắt của người tín hữu thì nhìn sâu thẳm vào tận cõi đời đời. Đối với người để Chúa Thánh Thần hướng dẫn thì dường như không có thế giới này, còn đối với người đời thì dường như không có Thiên Chúa. Vì thế chúng ta phải tìm cho ra ai là người đang hướng dẫn chúng ta. Nếu không phải là Chúa Thánh Thần, chúng ta sẽ nhọc công vô ích, sẽ chẳng có ý nghĩa hay công trạng gì trong những việc chúng ta làm. Nếu là Chúa Thánh Thần hướng dẫn, chúng ta sẽ hưởng được hương vị ngọt ngào bổ dưỡng. Nó đủ làm cho chúng ta chết đi trong vui sướng!

Những người được Chúa Thánh Thần dẫn dắt cảm nhận và kinh qua tất cả niềm hạnh phúc trong linh hồn, trong khi những linh hồn tội lỗi thì lăn mình trên gai nhọn và đá lửa. Một linh hồn có Chúa Thánh Thần ngự trị không bao giờ biết mệt mỏi chán nản trước Thánh Nhan Chúa; linh hồn họ hít thở bằng tình yêu. Nếu không có Chúa Thánh Thần, chúng ta cũng giống như những cục đá sỏi bên đường. Nắm trong tay một bên là miếng sóp đã nhúng nước, bên kia là viên đá sỏi, ép tay cả hai bên lại; bên sỏi đá thì không có gì chảy ra, nhưng bên miếng sóp thì chảy ra đầy nước. Miếng sóp là linh hồn đầy tràn Chúa Thánh Thần, còn hòn đá là linh hồn chai đá khô khan, mà Chúa Thánh Thần không ở lại với họ, không sinh được hoa trái gì.

Một linh hồn có Chúa Thánh Thần ngự trị được nếm sự ngọt ngào trong lúc cầu nguyện đến nỗi cảm thấy thời gian quá ít, linh hồn ấy luôn sống trước sự hiện diện của Chúa. Một linh hồn như thế trước mặt Chúa Giêsu Thánh Thể tựa như một chùm nho ép ra rượu ngon vậy. Chúa Thánh Thần gọi lên những tư tưởng, những lời lẽ tốt lành trong linh hồn những người công chính.

Những ai có Chúa Thánh Thần thì không làm gì xấu, mọi hoa quả của Chúa Thánh Thần đều tốt lành. Không có Chúa Thánh Thần tất cả đều lạnh lẽo, vì thế khi chúng ta cảm thấy mất đi sự nhiệt thành, hãy lập tức làm tuần cửu nhật để cầu xin Chúa Thánh Thần ban thêm đức tin, đức cậy, và đức mến.

Khi chúng ta làm một buổi tĩnh tâm hay dâng một Thánh lễ, chúng ta có đầy đầy những ước muốn tốt lành: những ước muốn này là hơi thở của Chúa Thánh Thần thổi qua linh hồn chúng ta, đổi mới mọi sự, như ngọn gió ấm áp làm tan chảy những băng đá lạnh lẽo và đem lại mùa xuân. Các con chưa phải là những vị thánh lớn, nhưng vẫn được nếm những vị ngọt ngào của lời cầu nguyện và sự hiện diện của Thiên Chúa: đây là những cuộc viếng thăm của Chúa Thánh Thần. Khi chúng ta có Chúa Thánh Thần, trái tim sẽ mở rộng, chìm mình trong tình yêu thần thánh. Con cá không bao giờ phàn nàn có nhiều nước quá, người Kitô hữu cũng không bao giờ phàn nàn ở với Chúa quá lâu. Một số người cảm thấy mệt mỏi chán ghét đời sống tâm linh là bởi vì họ không có Chúa Thánh Thần ở cùng.

Nếu những linh hồn bị kiếp trầm luân được hỏi: Tại sao họ lại ở trong Hỏa Ngục? Họ sẽ trả lời: “Vì chúng tôi chống lại ơn soi sáng của Chúa Thánh Thần.” Và nếu đi hỏi các thánh tại sao được lên Thiên Đàng? Các ngài sẽ trả lời: “Vì chúng tôi đã vâng phục ơn soi sáng của Chúa Thánh Thần.” Khi các tư tưởng tốt lành đến trong trí óc chúng ta, đó là lúc Chúa Thánh Thần đang viếng thăm chúng ta. Chúa Thánh Thần là sức mạnh. Người đã giúp đỡ thánh Simêon sống trên cây cột suốt mấy mươi năm, Người cho các thánh tử đạo được giữ vững đức tin cho đến cùng. Không có Chúa Thánh Thần, các thánh tử đạo đã gục ngã như lá rụng mùa thu. Khi lửa đốt các ngài, Chúa Thánh Thần dập tắt sức nóng của lửa bằng sức nóng của tình yêu.

Thiên Chúa tốt lành, Đáng gọi Chúa Thánh Thần đến với chúng ta, đối xử với chúng ta như một vị vua giàu lòng nhân hậu, ra lệnh cho người thừa hành của mình đến giúp đỡ và dẫn dắt thần dân của mình, vị vua nói rằng: “Hãy hộ tống người này trên khắp nẻo đường, và đưa hắn về đây cho Trẫm bình yên vô sự.” Thật tuyệt vời biết bao, chúng ta được Chúa Thánh Thần che chở phù trì! Thật vậy, Chúa Thánh Thần là người chỉ đạo giỏi, vậy mà có một số người cố tình chống đối. Chúa Thánh Thần giống như người đánh xe ngựa đưa chúng ta đi dự tiệc. Chúng ta chỉ cần nói “Tôi muốn đi” và leo lên xe. Thật là quá dễ dàng để nói tiếng “Tôi muốn!” Chúa Thánh Thần muốn dắt chúng ta về Thiên Đàng, chúng ta chỉ cần nói “Con muốn” và hãy để cho Người dắt đi.

Chúa Thánh Thần giống như một người làm vườn vun xới mảnh đất linh hồn chúng ta. Muốn bắn súng; chúng ta lấp đạn vào, nhưng phải có người bóp cò

cho súng nổ và viên đạn bay đi. Cũng vậy, chúng ta đã có trong người khả năng làm điều tốt, khi Chúa Thánh Thần thúc giục chúng ta, những việc tốt sẽ được thực hiện. Chúa Thánh Thần nghỉ ngơi trong linh hồn chúng ta như chim bồ câu nằm trong tổ. Người đem đến cho những ai có lòng trong sạch những ước muốn tốt lành như chim mẹ ấp ủ con mình. Chúa Thánh Thần dẫn dắt chúng ta như người mẹ cầm tay đưa con nhỏ của mình, như người mắt sáng dẫn người mù đi vậy.

Các Bí tích do Chúa Giêsu lập ra, thậm chí sự chết của Chúa Giêsu đã trở nên vô ích đối với chúng ta nếu không có Chúa Thánh Thần. Vì vậy, Chúa Giêsu đã căn dặn các tông đồ rằng: “Thầy ra đi là điều tốt cho các con; nếu Thầy không ra đi, thì Đấng an ủi sẽ không đến.” Sự hiện xuống của Chúa Thánh Thần rất cần thiết để làm cho hoa quả trở thành mùa gặt ơn sủng. Giống như hạt lúa các con đem gieo vào trong đất; hạt lúa đó cần phải có ánh nắng mặt trời và nước mưa để mọc lên và nảy mầm. Chúng ta hãy cầu nguyện tha thiết với Thiên Chúa mỗi sáng rằng: “Lạy Chúa, xin gọi Thánh Thần Chúa đến với con ngày hôm nay để Người dạy con biết con là ai và Chúa là ai.”

Yêu Chúa (1)

Người ta... yêu bản thân họ với một tình yêu vị kỷ và hướng về thế giới trần tục, về những thân xác hơn là tìm kiếm Thiên Chúa. Đó là lý do tại sao người ta chẳng bao giờ được thỏa mãn, chẳng bao giờ được bình an trong tâm hồn, họ luôn thấy bồn chồn bực bội, luôn luôn bị phiền lụy, bực mình.

Thánh Gioan Maria Vianney

Thân xác chúng ta là một cái thùng chứa mục nát; nghĩa là có ngày thân xác đó sẽ chết, sẽ làm mỗi ngon cho côn trùng không hơn không kém. Ấy thế mà chúng ta vẫn miệt mài để làm thỏa mãn nó hơn là làm giàu cho linh hồn là giống thiêng liêng cao cả mà trí khôn chúng ta không thể nào hiểu được. Hãy nhìn xem Thiên Chúa vì quá yêu thương chúng ta nên đã không tạo dựng nên chúng ta như các loài vật; Người dựng lên chúng ta giống hình ảnh của Ngài. Ôi, con người thật là tuyệt vời biết bao!

Con người, được tạo dựng bởi tình yêu, nên không thể nào sống mà không có tình yêu: cho dù người ta yêu Chúa, yêu bản thân mình, hay yêu thế gian. Đó là đức tin chúng ta cần phải có. Khi không có đức tin chúng ta sẽ mù lòa. Người mù thì không thấy và không biết gì; mà không biết thì không yêu mến; mà không yêu Thiên Chúa thì yêu bản thân mình, đồng thời cũng yêu các thú vui trần tục. Chúng ta chỉ hướng lòng về những thứ phù phiếm chóng qua như mây khói. Không biết gì về sự thật hay những điều tốt lành; bởi chúng ta không có ánh sáng; chúng ta sẽ đi giữa đám sương mù. Nếu có ánh sáng trong mình, hẳn chúng ta đã nhận ra tất cả những gì mình đang theo đuổi sẽ không cho chúng ta cái gì ngoại trừ cái chết vĩnh viễn; đó chính là viễn tượng của Hỏa Ngục.

Các con thấy đó, ngoại trừ Thiên Chúa không có gì bền vững cả! Nếu là cuộc đời, nó sẽ trôi qua; nếu là tài sản, nó sẽ bay theo mây khói; nếu là sức khỏe, nó sẽ suy sụp; nếu là danh vọng, nó sẽ bị tấn công. Chúng ta bị phân tán như mây khói. Mọi sự đều qua đi nhanh chóng, mọi sự sẽ đi đến chỗ tiêu vong của nó. Ôi thật tội nghiệp biết bao cho những ai đặt hết tin tưởng vào những thứ này, bởi lẽ họ yêu bản thân mình quá sức; nhưng họ không tự yêu bản thân họ với một tình yêu chân chính, họ yêu bản thân họ với một tình yêu vị

kỷ và hướng về thế giới trần tục, về những thân xác khác hơn là tìm kiếm Thiên Chúa.

Đó là lý do tại sao người ta chẳng bao giờ được thoả mãn, chẳng bao giờ được bình an trong tâm hồn, họ luôn thấy bồn chồn bực bội, luôn luôn bị phiền lụy, bực mình. Các con thấy đó, Người tín hữu tốt lành chạy trong vòng đua thế giới trên chiếc xe ngựa chiến thắng được hỗ trợ bởi các thiên thần, và do Thiên Chúa điều khiển và hướng dẫn, trong khi các tội nhân gắn mình với xe ngựa cuộc đời này, và ma quỷ là người giựt dây cương, liên tục đánh đập với những roi đòn đau đớn.

Có ba nhân đức: đức tin, đức cậy, và đức mến, chứa đựng tất cả hạnh phúc của con người trên mặt đất này. Nhờ đức tin, chúng ta tin những gì Thiên Chúa đã hứa với chúng ta: chúng ta tin rằng một ngày kia chúng ta sẽ được gặp Người, chúng ta sẽ chiêm hữu được Người, chúng ta sẽ được hạnh phúc đời đời với Người trên Thiên Đàng. Nhờ đức cậy, chúng ta mong chờ những lời hứa của Chúa sẽ được thực hiện: chúng ta hy vọng sẽ được Chúa thưởng công cho các việc tốt lành chúng ta đã làm, cho những gì tốt lành chúng ta đã nghĩ, cho những ước muốn đẹp đẽ của chúng ta; vì Thiên Chúa cũng trả công cho mọi ước ao tốt lành của chúng ta. Chúng ta còn muốn làm gì khác nữa để được hạnh phúc?

Trên Thiên Đàng, đức tin và đức cậy sẽ không còn tồn tại nữa, vì những sương mù làm mờ tối lý trí của chúng ta sẽ bị đánh tan; tâm trí chúng ta sẽ hiểu được mọi sự trước đây bị che giấu. Chúng ta không cần hy vọng nữa vì đã có tất cả mọi sự rồi. Vì không ai mong ước một tài sản đã có rồi. Nhưng đức mến, chúng ta sẽ say mê với nó! Chúng ta sẽ bị cuốn hút, mất dạng trong đại dương tình yêu thánh thiện, tan biến trong lòng mến bao la của Thánh Tâm Chúa Giêsu! Đức mến là sự nếm trước hương vị Thiên Đàng. Ôi thật hạnh phúc biết bao nếu chúng ta biết về lòng mến, hiểu nó, cảm nghiệm nó, và nếm nó! Điều làm cho chúng ta buồn khổ là vì chúng ta không yêu Chúa.

Khi chúng ta nói được: “Lạy Chúa, con tin Chúa, con tin Chúa vô cùng” tức là chúng ta tin Chúa không nghi ngờ, không lưỡng lự. Phải chi chúng ta hiểu được những lời này: “Con tin thật Chúa ở khắp mọi nơi, Chúa hằng nhìn xem thấy con, con luôn ở trước mặt Ngài, một ngày nào đó con sẽ được nhìn thấy Chúa rõ ràng, con sẽ vui hưởng tất cả những gì Chúa đã hứa ban cho con! Ôi lạy Chúa, con mong rằng Chúa sẽ ban thưởng cho con vì tất cả những gì con

làm để vui lòng Chúa! Ôi lạy Chúa, con yêu mến Chúa, trái tim con được dựng nên để yêu mến Chúa!” Đây vừa là đức tin và cũng vừa là đức mến đáp ứng cho mọi sự! Giá mà chúng ta hiểu được hạnh phúc của chúng ta có được là nhờ lòng kính mến Chúa, chúng ta sẽ ở lại mãi trong trạng thái ngây ngất này.

Nếu một ông vua truyền gọi một thần dân đến trước mặt mình và ra lệnh rằng: “Ta muốn nhà ngươi được hạnh phúc, hãy ở lại đây với ta, hãy tận hưởng những của cải của ta, nhưng hãy coi chừng đừng làm phật lòng ta!” Trong tình cảnh đó, chẳng lẽ người kia không tìm mọi cách, ra sức làm hài lòng vị vua đó sao! Tương tự, Thiên Chúa cũng đưa ra một đề nghị như vậy với chúng ta, nhưng chúng ta lại không để ý đến tâm tình của Người, chúng ta không đếm xỉa đến những lời hứa của Người. Thật đáng tiếc thay!

Yêu Chúa (2)

Ai trong chúng ta có thể nói rằng mình yêu mến Thiên Chúa, trong khi đó lại dễ dàng bỏ cuộc trước những khó khăn, thử thách không? Điều gì sẽ xảy ra nếu Thiên Chúa yêu thương chúng ta giống như chúng ta yêu mến Ngài?

Thánh Gioan Maria Vianney

Người ta thường nghe các Kitô hữu nói rằng: “Lạy Chúa, lạy Chúa, con yêu mến Chúa!” nhưng thực tế lại rất ít khi yêu mến Chúa. Chúng ta thường hài lòng với những lời nói giả tạo mà chúng ta bày tỏ, nhưng bên trong tâm lòng ích kỷ của chúng ta lại không muốn chia sẻ, chúng ta nghĩ rằng như thế là thực hiện đầy đủ lời Chúa dạy rồi. Thật là một sai lầm, một ảo tưởng, thánh Gioan nói rằng chúng ta không được yêu mến Chúa bằng lời nói, nhưng bằng việc làm. Chúa Giêsu cũng nói: “Nếu ai yêu mến Thầy người ấy sẽ giữ lời Thầy.” Nếu chúng ta xét theo tiêu chuẩn này, thì quả thật rất ít người Kitô hữu yêu mến Chúa, vì có quá ít người giữ các giới răn của Chúa.

Quả thật không có gì thiết yếu và quan trọng hơn là yêu mến Thiên Chúa. Đó là nhân đức đầu tiên trong các nhân đức, một nhân đức quá cần thiết, đến nỗi nếu không có nó, chúng ta sẽ không bao giờ được vào Thiên Đàng; và đó là nhân đức để yêu mến Thiên Chúa khi chúng ta còn ở thế gian này. Thậm chí nếu Thiên Chúa không ra lệnh cho chúng ta yêu mến Ngài đi nữa, nó vẫn rất tự nhiên đến nỗi chúng ta bị cuốn hút trong tình yêu đó.

Nhưng khôn ngoan là chúng ta lãng phí tình yêu vào những sự phù phiếm vô ích, và chối bỏ tình yêu đó đối với Chúa là Đáng xứng đáng để chúng ta yêu mến vô vàn. Đó, các con thấy không, người thì yêu thích tiền bạc, của cải, kẻ thì yêu thích thú vui xác thịt; cả hai hạng người này đều chẳng có gì dâng cho Chúa ngoại trừ những tàn dư mòn mỏi héo hon của một trái tim đã rời phục dịch trên chốn trần gian này. Từ đó tình yêu của họ bị thiếu hụt, bị phân chia, chẳng còn giá trị gì trước mặt Thiên Chúa nữa. Vì Thiên Chúa độc nhất, cao cả vượt trên hết muôn loài muôn vật, xứng đáng cho chúng ta yêu mến trên hết mọi sự: hơn cả tất cả tài sản của chúng ta, vì chúng chỉ là của cải trần tục; hơn cả bạn bè thân thiết của chúng ta, vì họ chỉ là con người; hơn cả mạng sống của chúng ta, vì nó chỉ là tạm bợ chóng qua; hơn cả chính bản thân

chúng ta, vì chúng ta thuộc về Chúa. Nếu chúng ta có tình yêu Chúa thật sự, thì đó phải là tình yêu không biên giới, và nó phải chi phối hết mọi hành vi đức hạnh của chúng ta.

Nếu Đấng Cứu Thế, quay về phía từng người chúng ta và hỏi cùng một câu hỏi mà Người đã trịnh trọng hỏi thánh Phêrô xưa: “Simon, con ông Gioan, con có yêu mến Thầy nhất không?” Liệu chúng ta có thể trả lời đầy tự tin như vị Tông Đồ cả đã đáp lại không? “Vâng, lạy Chúa, Chúa biết rõ con yêu mến Chúa!” Có lẽ chúng ta thốt ra những lời này mà không nghĩ đến ý nghĩa và mức độ của nó. Để yêu mến Chúa không chỉ là lời nói suông ngoài miệng: “Ôi lạy Chúa! Con yêu mến Chúa!” Các con đừng làm tưởng! Những người tội lỗi thỉnh thoảng vẫn nói câu này, nhưng bây giờ họ đang ở đâu?

Yêu mến Chúa không phải chỉ là thỉnh thoảng cảm nhận được một vài sự xúc động triu mến đối với Chúa; lòng sùng đạo có ý thức này không phải lúc nào cũng nằm trong đầu óc của chúng ta. Để yêu mến Thiên Chúa không phải chỉ lo làm cho xong việc này mà bỏ bê việc khác. Thiên Chúa không có sự phân chia: “Người phải yêu mến Thiên Chúa người hết lòng, hết linh hồn, và hết sức lực người!” Điều này cho thấy cường độ của giới luật yêu mến Thiên Chúa.

Yêu mến Thiên Chúa hết lòng là dâng hiến cho Người mọi sự, sẵn sàng chấp nhận mất mát tất cả tài sản, danh dự, mạng sống còn hơn là chống lại Thiên Chúa nhân từ. Yêu mến Thiên Chúa hết lòng là không có một tình yêu nào có thể sánh với tình yêu Thiên Chúa; không có một sự gì có thể chia sẻ bớt đi tình yêu Thiên Chúa: đó là sự từ bỏ tất cả các đam mê của chúng ta, tất cả những ước muốn bất chính của chúng ta. Như thế, chúng ta đã yêu mến Thiên Chúa chưa? Yêu mến Thiên Chúa hết tâm trí là dâng hiến cho Người sự hiểu biết và lý trí của chúng ta, và tin tưởng tất cả những gì Người đã dạy. Yêu mến Thiên Chúa hết tâm trí là thường xuyên tưởng nhớ đến Chúa, và dốc lòng học hỏi về đạo lý của Chúa để hiểu biết về Người mỗi ngày một hơn. Yêu mến Thiên Chúa hết sức lực là sử dụng tất cả mọi sở hữu của chúng ta, sức khỏe, tài năng, để phục vụ và làm vinh danh Người. Dâng hiến tất cả mọi việc làm của chúng ta cho Người cho đến lúc chết. Như thế, chúng ta đã yêu mến Thiên Chúa chưa? Nếu xét theo tiêu chuẩn bất di bất dịch này, thì quả thật rất ít người thật lòng yêu mến Chúa!

Vậy những người sống trong tội lỗi, những người làm nô lệ cho những đam

mê có yêu mến Thiên Chúa không? Vậy những người chỉ biết tìm kiếm thỏa mãn thân xác và những thú vui trần thế có yêu mến Thiên Chúa không? Thiên Chúa có được yêu mến bởi những người tham lam keo kiệt, những người dâng hiến cho Ngài những đồ thừa thãi không? Thiên Chúa có được yêu mến bởi những người ham mê khoái lạc, những người sống trong trụy lạc không? Thiên Chúa có được yêu mến bởi những người sáng xin chiều say không? Thiên Chúa có được yêu mến bởi những người luôn giữ trong lòng sự thù hận, ghen ghét, và không biết tha thứ cho những người mà họ sống chung không? Thiên Chúa có được yêu mến bởi những thanh niên nam nữ chạy theo những khoái lạc tình dục, và chỉ nghĩ đến chuyện đam mê và kiêu căng không? Không bao giờ! Không ai trong những người này yêu mến Thiên Chúa; còn chúng ta, chúng ta phải yêu mến Thiên Chúa với một tình yêu tuyệt đối, một tình yêu thiết thực!

Nếu chúng ta chẳng thà xúc phạm đến Thiên Chúa hơn là từ bỏ những thú vui chóng qua, những cuộc gặp gỡ bất chính, những đam mê tội lỗi, thì chúng ta không yêu mến Thiên Chúa với tình yêu tuyệt đối; vì chúng ta yêu thích những thú vui, đam mê, hơn là yêu mến Thiên Chúa. Chúng ta hãy lắng đọng tâm hồn; tự vấn lương tâm, và xét xem chúng ta có yêu mến các tạo vật khác hơn Thiên Chúa không? Chúng ta được phép yêu quý bà con thân thuộc, tài sản, sức khỏe, thanh danh; nhưng tình yêu này phải lệ thuộc vào tình yêu chúng ta dành cho Thiên Chúa, để chúng ta luôn sẵn sàng hy sinh tất cả khi Người đòi hỏi.

Có thể một số trong chúng ta đang ở trong những khuynh hướng này – Có một số người coi tội trọng y như thể một chuyện nhỏ nhặt, bình thường, cứ im lặng giữ nó trong linh hồn thánng này qua thánng nọ, năm này qua năm kia, chúng ta có biết mình đang sống trong một tình trạng rất nguy hiểm và làm buồn lòng Thiên Chúa nhất không? Như thế chúng ta có yêu mến Thiên Chúa không? Có thể chúng ta cho rằng chúng ta yêu mến Thiên Chúa – nhưng chúng ta thật sự chẳng có chút cố gắng sửa mình, chẳng biết cho đi; chúng ta xúc phạm đến Đấng Tạo Hóa mỗi khi chúng ta có dịp phải không? Nhìn xem, điều mà người tham lam yêu thích nhất đó là tiền bạc; điều mà người bợm nhậu thích nhất đó là rượu bia; điều mà người trụy lạc thích nhất đó là đam mê. Còn các cô gái trẻ, các người thà xúc phạm đến Thiên Chúa còn hơn từ bỏ những áo quần lộng lẫy và những kiêu căng, các người nói yêu mến Chúa; tốt hơn là nói yêu mến bản thân các người. Như thế, Thiên Chúa chẳng được

yêu mến tí nào cả. Thánh Augustine nói: “Tình yêu không thể tồn tại nếu không có sự tác động bền bỉ trong linh hồn. Thật vậy, tình yêu không có tác động thường xuyên của linh hồn là tình yêu chết.”

Khi chúng ta yêu ai, chúng ta tỏ cho người đó thấy được cảm tình của mình dành cho họ ít hay nhiều tùy theo lòng nhiệt tình của chúng ta. Các Thánh là ai vậy? Là những người đầy ắp lòng yêu mến Thiên Chúa: họ vui vẻ dâng hiến những hy sinh lớn lao nhất; họ chia sẻ mọi thứ cho người nghèo khổ, giúp đỡ cho cả những kẻ thù của họ, sống một đời hãm mình đền tội; tách mình ra khỏi những thú vui trần thế, khỏi những tiện nghi cuộc sống, sống ẩn dật chôn mình trong cô tịch, họ thích hành hạ thân xác cho đến chết giống như người ta thích đi ăn tiệc vậy. Tình yêu Thiên Chúa nơi các Thánh tuyệt vời biết bao; ước gì tình yêu đó cũng nảy sinh nơi chúng ta. Nhưng thật ra, chúng ta chẳng thấm nhuần tình yêu Thiên Chúa; chúng ta không yêu mến Thiên Chúa. Ai trong chúng ta có thể nói rằng mình yêu mến Thiên Chúa, trong khi đó lại dễ dàng bỏ cuộc trước những khó khăn, thử thách không? Điều gì sẽ xảy ra nếu Thiên Chúa yêu thương chúng ta giống như chúng ta yêu mến Ngài? Nhưng không, chiến thắng vượt qua được nỗi thống khổ đau đớn cực độ trên thánh giá, sự cay đắng của cái chết, sự xấu hổ tủi nhục của những sự tra tấn đê tiện nhất, không có gì có thể lấy đi nơi Ngài lòng yêu thương đối với chúng ta.

Đó là mẫu gương duy nhất của chúng ta. Nếu chúng ta yêu mến Chúa thật lòng, chúng ta sẽ thể hiện qua hành động cụ thể như tôn trọng, và vâng phục các giới răn của Chúa đã dạy; một tình yêu thật sự khiến chúng ta chu toàn hết mọi bổn phận của một tín hữu tốt lành. Tình yêu là thế đó! Đó là tình yêu mà Chúa đòi hỏi nơi mỗi người chúng ta. Tình yêu chính Người đã trả giá bằng cái chết của mình trên thập giá. Yêu mến Thiên Chúa thật hạnh phúc biết bao! Ai không yêu mến Thiên Chúa ở đời này, sẽ không bao giờ có vui mừng, hạnh phúc, bình an trong tâm hồn. Chúng ta ước muốn Thiên Đàng, chúng ta khao khát nó, đó là điều rất tốt. Nhưng quan trọng hơn là chúng ta phải chắc chắn đoạt được nó bằng cách hãy bắt đầu yêu mến Thiên Chúa ngay từ giây phút này, để chúng ta có thể yêu mến Người đời này và đời sau.

Sự Hiện Diện Của Chúa

Thiên Chúa cứu độ yêu thương chúng ta đến nỗi Người tìm kiếm chúng ta khắp nơi.

Thánh Gioan Maria Vianney

Chúa Giêsu ẩn mình trong Nhà Tạm, đang chờ đợi chúng ta đến viếng thăm và cầu xin với Người. Các con thấy Thiên Chúa tốt lành biết bao! Người tự thích nghi để hòa mình với sự yếu đuối của chúng ta. Trên Thiên Đàng, nơi chúng ta sẽ được vinh quang và đắc thắng, chúng ta sẽ nhìn thấy Thiên Chúa trong vinh quang của Người. Nếu Thiên Chúa xuất hiện trước chúng ta trong ánh hào quang đó ngay bây giờ, ắt hẳn chúng ta sẽ không dám đến gần Ngài; nhưng Thiên Chúa đã tự ẩn mình giống như một người trong ngục tù để nói với chúng ta rằng: “Các con không thấy được Ta, nhưng điều đó không quan trọng; hãy xin Ta những gì các con ước muốn và Ta sẽ ban cho các con những điều ấy.”

Chúa Giêsu nger đó trong Bí Tích tình yêu, than thở nài xin không ngớt với Cha Người cho những tội nhân. Người không ngại đến những xúc phạm của chúng ta, mà muốn đến ở giữa chúng ta! Người nger đó để an ủi, nâng đỡ chúng ta; vì thế, chúng ta hãy năng đến viếng thăm Người. Thiên Chúa rất vui sướng vì khoảng thời gian ngắn ngủi chúng ta dành cho Người, khi chúng ta đến và cầu nguyện, viếng thăm, an ủi Người vì những xúc phạm Người phải chịu! Khi Thiên Chúa nhìn thấy những linh hồn trong sạch tha thiết đến với Người, Người mỉm cười với họ. Họ đến với Người trong sự đơn sơ khiêm tốn là thái độ làm cho Thiên Chúa vui thích nhất, để cầu xin ơn tha thứ cho các tội nhân, cho sự xúc phạm của nhiều người vô ơn. Có hạnh phúc nào mà chúng ta không cảm nhận được trước sự hiện diện của Chúa, khi chúng ta ở một mình trước Nhà Tạm! “Các linh hồn bé nhỏ của Ta, hãy đến, hãy gia tăng lòng nhiệt thành để kính thờ Thiên Chúa các con. Tình yêu cha sẽ luôn dõi theo các con khắp nơi.” Thiên Chúa cứu độ yêu thương chúng ta đến nỗi Người tìm kiếm chúng ta khắp nơi.

Nếu chúng ta có cặp mắt của các Thiên Thần hàng chiêm ngắm Chúa Giêsu Kitô đang hiện diện trên bàn thờ này, đang nhìn ngắm chúng ta, thì chúng ta yêu mến Người biết bao! Chúng ta đừng bao giờ muốn rời xa Thánh Nhan

Người. Hãy ước ao được ở mãi dưới chân Người; đó là hình ảnh của Thiên Đàng: còn những điều khác đối với chúng ta chỉ là vô vị. Đó là đức tin mà chúng ta mong muốn. Chúng ta là những người mù, vì bị đám mây mù che mắt chúng ta. Đức tin tự nó cũng có thể phá tan đám mây mù này. Khi Linh Mục cầm lấy Thánh Thể trong tay, khi Thiên Chúa chúc lành, hãy xin Người mở mắt linh hồn các con; hãy nói như người mù thành Giêricô: “Lạy Chúa, xin cho con được thấy!” Nếu các con nói với Người một cách chân thành: “Xin cho con được thấy!” chắc chắn các con sẽ được những gì các con ao ước, bởi vì Thiên Chúa không mong ước gì khác hơn là thấy con cái mình hạnh phúc. Thiên Chúa có đầy dẫy ơn sủng trong tay, luôn tìm kiếm người để phân phát; Nhưng hỡi ôi! Chẳng có một ai mong muốn và kêu xin. Ôi, thờ ơ thay, vô ơn thay cho con người!

Hỡi các con, chúng ta rất đau khổ về việc chúng ta không hiểu được những điều này! Một ngày kia chúng ta sẽ hiểu, nhưng khi đó sẽ quá muộn màng! Chúa Giêsu ngự đó như một Người chịu khổ nạn; lời cầu nguyện đẹp lòng Thiên Chúa nhất đó là cầu xin Mẹ Maria dâng lên Thiên Chúa Cha Hằng Hữu Người Con chí thánh của Mẹ, tất cả Minh, Máu, Linh Hồn, Thần Tính và những đau khổ của Con yêu dấu Mẹ để cầu xin ơn hoán cải cho người tội lỗi; đây là lời nguyện tốt nhất chúng ta có thể cầu xin. Thật vậy, tất cả lời cầu nguyện nhân danh thánh và công nghiệp của Chúa Giêsu rất đẹp lòng Thiên Chúa Cha.

Chúng ta phải cảm ơn Thiên Chúa vì tất cả những đặc ân đã làm cho chúng ta nên trong sạch, được thoát khỏi mọi cám dỗ và tội lỗi; nhưng chúng ta thường không để ý, không biết đến. Chúng ta thường dấn lên những đặc ân đó giống như dấn lên trên đám cỏ vậy. Thiên Chúa luôn ban nhiều ơn lành cho chúng ta; nhưng tiếc thay nếu chúng ta sống đến hết cuộc đời mà vẫn không hưởng nhờ được ơn ích gì! Không nhận ra được ân sủng nào của Thiên Chúa!

Khi chúng ta ở trước Chúa Giêsu Thánh Thể, thay vì nhìn quanh quẩn, hãy nhắm mắt lại và giữ thinh lặng; hãy mở lòng ra: Thiên Chúa sẽ mở trái tim của Người ra; và chúng ta sẽ đi vào trong tình yêu của Người, và Người sẽ đến với chúng ta. Khi đó, một người cho, một người nhận; cũng giống như hơi thở từ người này chuyển qua cho người kia. Thật ngọt ngào biết bao khi chúng ta biết quên mình để đi tìm Thiên Chúa! Hãy noi gương các Thánh từ

bỏ mình để đi tìm Thiên Chúa, các Ngài chỉ làm việc cho Chúa; chỉ tìm kiếm một mình Chúa mà thôi. Đây chính là con đường dẫn chúng ta đến Thiên Đàng.

Thánh Hoá Ngày Chúa Nhật

Thiên Chúa là Đấng làm chủ thời gian, đã lập ra mọi ngày: Người có quyền giữ cho mình mọi ngày trong tuần; nhưng không, Người đã cho chúng ta suốt sáu ngày, chỉ giữ lại cho mình một ngày duy nhất.

Thánh Gioan Maria Vianney

Các con lao động quần quật, nhưng những gì các con kiếm được lại tàn phá và hủy hoại thân xác và linh hồn mình. Nếu có ai hỏi những người làm việc vào ngày Chúa Nhật: “Cả ngày hôm nay bạn làm gì!” thì họ có thể trả lời: “Tôi đang bán linh hồn cho ma quỷ, tôi đang đóng đinh Chúa, tôi đang từ bỏ Bí tích Thanh Tẩy của tôi. Tôi đang đi xuống Hỏa Ngục; tôi sẽ than khóc đời đời trong Hỏa Ngục một cách vô ích.” Khi cha nhìn thấy người ta đánh xe đi làm ngày Chúa Nhật, cha nghĩ họ đang đưa linh hồn mình xuống Hỏa Ngục.

Than ôi, những người làm việc vất vả cực nhọc vào ngày Chúa Nhật họ lầm lẫn biết bao khi tính toán và nghĩ rằng họ sẽ làm thêm được nhiều tiền, nhiều việc, thay đổi cuộc đời! Có thể nào chúng ta lại chấp nhận mang lấy án phạt và trầm luân đời đời qua việc vi phạm giới răn của Chúa chỉ vì vài chục đồng sao? Chúng ta thường lý luận rằng mọi thứ đều lệ thuộc vào sự làm việc của chúng ta; nhưng hãy nhìn xem những gì xảy đến như: bệnh tật, tai nạn, thiên tai, bão táp, lũ lụt, chiến tranh... tất cả những thứ đó có tùy thuộc vào sự làm việc của chúng ta không? Chúng ta có thay đổi được chúng không? Chẳng phải Thiên Chúa là Đấng quyền năng cao cả sao? Chẳng phải Người là Đấng cai trị trong giờ sau hết sao? Vậy tại sao chúng ta lại lo lắng quá nhiều như thế?

Có một bà vào xin phép cha sở đi phơi cỏ khô ngày Chúa Nhật. Nhưng vị Linh Mục nói:

“Điều đó không cần thiết, cỏ của con sẽ không sao đâu!”

Nhưng người đàn bà vẫn cứ khăng khăng:

“Vậy cha muốn cỏ của con hư hết chứ gì?”

Thế rồi đêm hôm đó bà ta chết, khi đó linh hồn bà ta ở trong tình trạng còn nguy hiểm hơn cả đồng cỏ khô của mình. Chúa Giêsu đã nói: “Hãy ra sức làm việc không phải vì lương thực mau hư nát, nhưng để có lương thực trường tồn đem lại phúc trường sinh.” (Gn 6, 27)

Chúng ta làm việc ngày Chúa Nhật để được cái gì? Ngày lia thế, chúng ta sẽ bỏ lại mọi sự thuộc về trái đất không thể mang theo được gì cả. Bao lâu còn quyền luyến với trái đất này, chúng ta sẽ khó lòng sẵn sàng trở về với Chúa. Cùng đích của chúng ta là đi về với Chúa; chúng ta sống trên thế gian này không ngoài một mục đích nào khác. Ngày Chúa Nhật, hãy nghỉ ngơi; và ngày thứ Hai, hãy tiếp tục làm việc.

Ngày Chúa Nhật là ngày của Chúa, ngày “Thánh” dành riêng cho Người; vì ngày đó thuộc về Người. Thiên Chúa là Đấng làm chủ thời gian, đã lập ra mọi ngày: Người có quyền giữ cho mình mọi ngày trong tuần; nhưng không, Người đã cho chúng ta suốt sáu ngày, chỉ giữ lại cho mình một ngày duy nhất. Chúng ta có quyền gì để xen vào những việc không thuộc về mình? Cũng thế, ngày Chúa Nhật là ngày của Chúa, chúng ta không có quyền chiếm lấy ngày đó để dành cho mình, vì như vậy là chúng ta đã “ăn cắp” ngày của Chúa. Các con biết quá rõ: ăn cắp sẽ không bao giờ đem lại lợi ích nào ngoài trừ tội lỗi, sợ hãi, lo lắng, buồn phiền, bất an. Và ngày Chúa Nhật mà các con đã ăn cắp của Thiên Chúa cũng vậy, sẽ không đem lại ích lợi gì cho các con đâu. Cha biết có hai điều chắc chắn sẽ làm cho mình trở nên nghèo nàn: đó là làm việc xác ngày Chúa Nhật, và ăn cắp đồ của người khác.

Đức Trinh Nữ Maria

Mẹ quá hiền lành đến nỗi chỉ đối xử với chúng ta bằng tình yêu, chứ không bao giờ xử phạt chúng ta... Đưa con ngã nhịch nào làm cho mẹ nó khóc hết nước mắt, chính là đưa con mà mẹ nó yêu thương nhất.

Thánh Gioan Maria Vianney

Chúa Cha rất hài lòng khi nhìn ngắm Mẹ Maria thánh thiện và tinh tuyền như một kiệt tác của Người; cũng như chúng ta thích thú về những công việc của mình, nhất là khi nó hoàn thành một cách tốt đẹp. Chúa Con vui sướng ở lòng Mẹ yêu dấu của Người, chính từ cung lòng của Mẹ mà Chúa Giêsu nhận được dòng máu để cứu chuộc loài người. Chúa Thánh Thần rất hài lòng ngự trong linh hồn Đức Trinh Nữ Maria là đền thánh tuyệt hảo của Người. Các ngôn sứ đã loan báo vầng hào quang của Mẹ Maria trước khi Mẹ chào đời, các ngài đã so sánh Mẹ như mặt trời. Thật vậy, sự xuất hiện của Mẹ có thể so sánh với ánh sáng tuyệt diệu của ánh mặt trời chiếu sáng trong đám sương mù âm ảm.

Trước khi Mẹ đến, cơn thịnh nộ của Thiên Chúa luôn ở trên đầu chúng ta, giống như một cây kiếm sẵn sàng chém xuống vậy. Nhưng khi Mẹ Maria xuất hiện trên trái đất này, cơn thịnh nộ của Thiên Chúa đã được an ủi, nguôi ngoai. Mẹ không hề biết rằng mình sẽ trở nên Mẹ Thiên Chúa, lúc còn bé Mẹ thường cầu xin: “Lạy Chúa, cho đến khi nào con sẽ được điếm phúc diện kiến dung nhan Mẹ Chúa Cứu thế?” Mẹ Maria đã sinh chúng ta hai lần, lúc Chúa Giêsu nhập thể, và dưới chân thánh giá; cho nên Mẹ là mẹ chúng ta hai lần. Đức Trinh Nữ Maria thường được so sánh như một người mẹ, nhưng Mẹ còn hơn tất cả các bà mẹ tốt lành khác trên thế gian này hợp lại; đối với các bà mẹ tốt lành khác đôi khi còn đánh phạt con khi nó làm phật lòng mình, họ nghĩ rằng họ đã làm đúng. Nhưng với Đức Mẹ Đồng Trinh thì không; Mẹ quá hiền lành đến nỗi chỉ đối xử với chúng ta bằng tình yêu, chứ không bao giờ xử phạt chúng ta.

Trái tim của người Mẹ hiền lành này chan chứa tình yêu và lòng thương xót, Mẹ chỉ ước muốn một điều là nhìn thấy chúng ta hạnh phúc. Chúng ta chỉ có một việc là quay về với Mẹ và lắng nghe lời Mẹ dạy dỗ. Chúa Con có sự công bình, còn Mẹ Maria không có gì khác ngoài tình yêu. Thiên Chúa

yêu thương chúng ta quá nhiều đến nỗi chết thay cho chúng ta; nhưng trong trái tim của Người có sự công bình, vốn là một đặc tính của Thiên Chúa, còn Đức Mẹ Đồng Trinh chỉ có lòng thương xót. Nếu Chúa Giêsu, Con Mẹ sẵn sàng giáng phạt một tội nhân, thì Mẹ Maria lại can gián, ngăn chặn tai ương, van xin ân xá cho tội nhân đáng thương đó. Thiên Chúa nói với Mẹ rằng: “Con không thể từ chối Mẹ điều gì. Nếu như những người trong Hỏa Ngục có thể ăn năn sám hối, chắc Mẹ cũng ân xá cho họ!”

Đức Mẹ Đồng Trinh là Đấng Trung Gian giữa Chúa Giêsu Con Mẹ và chúng ta. Chúng ta càng tội lỗi chừng nào, Mẹ càng quan tâm và thương xót chúng ta chừng đó. Đứa con ngỗ nghịch nào làm cho mẹ nó khóc hết nước mắt, chính là đứa con mà mẹ nó yêu thương nhất. Chẳng phải một người mẹ luôn chạy đến giúp đỡ những đứa con yếu đuối nhất và những đứa con đang lâm vào vòng nguy hiểm nhất đó sao? Chẳng phải một y sĩ trong bệnh viện hết lòng chăm sóc những người mang thương tích trầm trọng nhất sao? Trái Tim Mẹ Maria rất yêu thương chúng ta đến nỗi dồn hết tình thương của các bà mẹ trên thế gian này từ trước đến nay lại cũng chỉ là một chút nhỏ xíu khi đem so sánh với tình thương bao la của Mẹ. Các con thấy đó, Mẹ Maria thánh thiện tốt lành biết bao! Người con yêu quý của Mẹ Maria là thánh Bênadô thường nói với Mẹ rằng: “Con chào Mẹ Maria!” Một ngày kia, Mẹ Maria mỉm cười và đáp lại: “Mẹ chào con, Bênadô, con yêu của Mẹ!”

Kính Kính Mừng là kính không bao giờ nhàm chán đối với các tín hữu. Lòng sùng đạo đối với Đức Mẹ Đồng Trinh thật là tuyệt vời, ngọt ngào, và bổ ích. Khi chúng ta nói chuyện về thế gian hay chính trị, chúng ta thường nhàm chán mệt mỏi vì sự cũ rích của nó; nhưng khi chúng ta nói về Mẹ Maria thì luôn luôn mới mẻ. Các thánh có lòng sùng kính đặc biệt với Mẹ Maria; không có ơn huệ nào ban xuống từ trời mà không qua tay Mẹ. Chúng ta không thể đi vào nhà ai mà không tiếp xúc với người giữ cửa, cũng vậy, Mẹ Maria là người giữ cửa Thiên Đàng. Khi chúng ta tặng lễ vật cho ai quyền cao chức trọng, chúng ta thường cậy nhờ đến người trung gian được người kia yêu kính, để sự kính trọng đó sẽ làm cho người kia chấp nhận. Cũng vậy, lời cầu nguyện của chúng ta sẽ xứng đáng trước Nhan Thánh Chúa nhờ lời Mẹ Maria thỉnh cầu, vì chỉ có Mẹ là thụ tạo duy nhất không bao giờ chống đối Thiên Chúa, Mẹ luôn luôn đẹp lòng Chúa. Đức Mẹ Đồng Trinh đã thực hiện đầy đủ điều răn thứ nhất trong mười điều răn của Chúa, đó là thờ phượng và kính mến Thiên Chúa trên hết mọi sự. Mẹ đã chu toàn điều răn đó

một cách trọn vẹn.

Tất cả những gì Chúa Con xin Chúa Cha đều được ban cho. Tất cả những gì Mẹ Maria xin với Giêsu Con Mẹ đều được ban cho. Khi chúng ta cầm lọ nước hoa, tay chúng ta tỏa hương thơm tới những thứ chúng ta đụng đến: cũng vậy chúng ta hãy dâng những lời cầu nguyện của chúng ta qua đôi tay Mẹ Maria; Mẹ sẽ làm cho chúng ta thơm tho và đẹp lòng Thiên Chúa. Cha nghĩ rằng chỉ tới ngày tận thế, Mẹ Maria mới được yêu nghĩ không bị quấy rầy; nhưng bao lâu thế giới còn tồn tại, bấy lâu chúng ta còn quấy rầy kêu réo Mẹ từ khắp bốn phương trời. Đức Mẹ Maria Đồng Trinh cũng giống như một người mẹ có nhiều con cái, liên tục bận tâm về con cái của mình hết đứa này đến đứa khác.

Sách này được gửi miễn phí đến các độc giả từ:

<http://ebooks-tscongghiao.blogspot.com>

Xin đừng sao chép rồi bán lại dưới mọi hình thức.